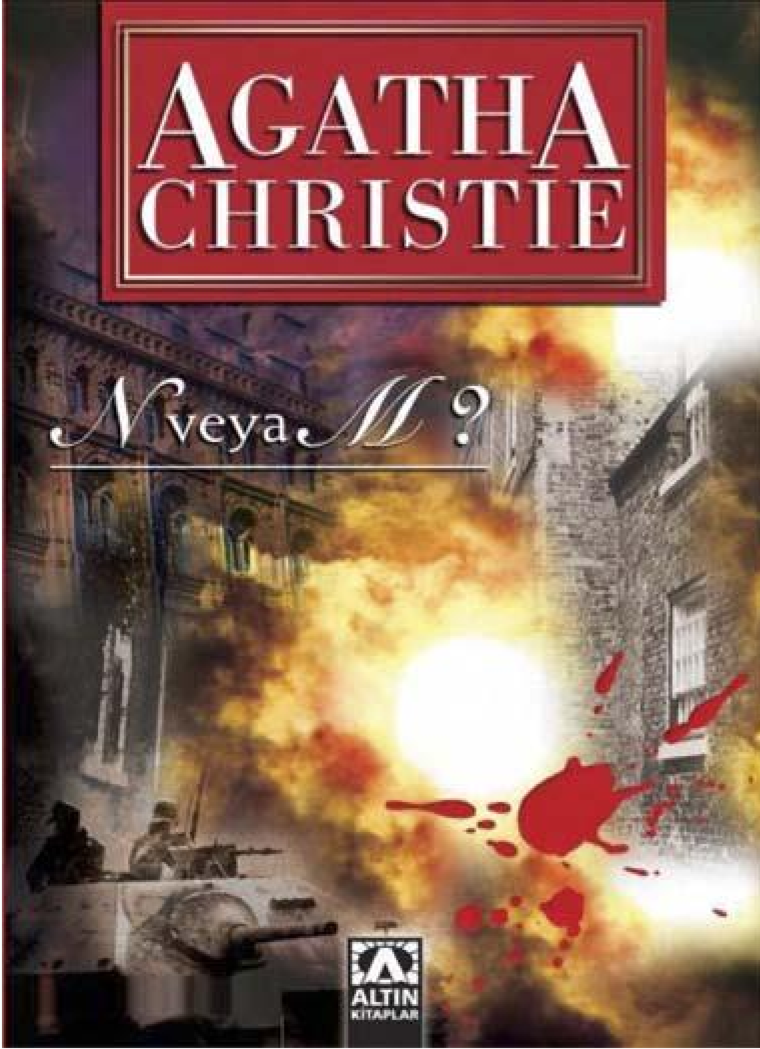
AGATHA CHRISTIE

N veya M?

N veya M?

Agatha Christie

Çeviren: Çiğdem Öztekin

Altın Kitaplar

Mart 2008

ISBN: 9789752109612

N veya M Agatha Chiristie N veya M Olayıyla ilgisi Olanlar:

Bayan Perenna: *Şans Souci pansiyonunun sahibesi. Sert ve katı tutumuyla dikkat çekiyordu. Geçmişinin açıklanmasından hoşlanmıyordu.*

Sheila Perenna: *Bayan Perenna'nın dünyalar güzeli kızı.*

Aşkı için her fedakârlığı yapmaya hazırdı. Niçin bir Almana âşık olmaması gerektiğini anlayamıyordu.

Bayan O'Rouke: *iriyarı, çok dikkatli bir kadın.*

Pansiyondakileri dikkatle izliyordu.

Bay Cayley: *Hastalık hastası bir adam. Gençliğinde dünyanın çeşitli ülkelerinde çalışmıştı, Alman disiplinini takdir ediyor, yönetimde temel unsurun otorite olduğuna inanıyordu.*

Bayan Cayley: *Tüm yaşamı kocasının üzerine kurulu, onu rahat ettirmek için her şeyi yapan ürkek, kişiliksiz bir kadın.*

Miss Minton: *Hiç evlenmemiş, dedikodu ve örgü örmeye meraklı bir kadın.*

Carl von Deinim: *Nazi aleyhtarı. Savaştan hemen önce ingiltere'ye kaçmış, kimya tesislerinin araştırma laboratuvarında çalışan genç, yakışıklı kimyager. Sheila'ya âşık.*

Bay Bletchey: *Eğitimli, meraklı, dost canlısı bir emekli.*

Çevresindekilerle yakın dostluklar kuruyordu. Yabancılara hoşgörü gösterilmesini istemiyordu.

Kumandan Haydock Appledore: *Eski bir Donanma komutanı. Korsan İni adlı villasını Alman casusların elinden* 2

N veya M Agatha Chiristie kurtarmış olmakla övünüyordu.

Bayan Sprot: *Haydock'un iriyarı uşağı. Efendisine tapıyor, onun her dediğini yapıyordu.*

Betty Sprot: *Çocuğunu hava saldırılarından korumak için eşinden uzağa bu küçük kasabaya gelmiş olmaktan sıkılıyordu.*

Sessiz ve renksiz bir kadındı.

Vanda Polonska: *Herkesin sevgilisi şirin bir çocuk. Meraklı ve taklitçiydi. Saklambaç oynamaktan ve kendisine kitap okunmasından hoşlanıyordu.*

Anthony Marsdon: *Şans Souci'ye niçin geldiğini kimse bilmiyordu.*

Bay Grant: : *Milli İstihbarat Bölüm Şefi. Casusların devletin her kademesine yerleştiğine ve Kol çalışmalarına bir an önce son verilmesinin hayati önem taşıdığına inanıyordu.*

Deborah'ın Tuppence için endişelenmesi onu üzmüş ve durumu anlamak için Şans Souci'ye gelmişti. Yakışıklı ve zekiydi.

Deborah Beresford: *Tommy ve Tuppence'in İstihbarat Şifreleme Bölümü'nde çalışan kızları.*

Tommy ve Tuppence Beresford: *Bay Meadowes ve Bayan Blensop adıyla geldikleri Şans Souci'de gizemi çözmek için çok az zamanları vardı. Orta yaşa gelmiş olmalarının çalışmalarını engelleyemeyeceğini düşünüyorlardı.*

BÖLÜM 1

I

Tommy Beresford pardösüsünü dairesinin holünde çıkardı.

Özenle astı. Şapkasını da bir diğer çengele astı.

Yüzüne yapay, huzurlu bir gülümseme ifadesiyle, omuzlarını dikleştirdi ve karısının kahverengi yünden kulaklıklı bir başlık örmekte olduğu oturma odasına girdi.

1940 yılının ilkbaharıydı.

Bayan Beresford yan gözle kocasına baktı ve örgü örmeye devam etti. Ve birkaç dakika sonra sordu.

Akşam gazetelerinde bir haber var mı?

Blitzkreigt doludizgin yaklaşıyor. Fransa'da durum kötü."

Tuppence, "Dünyanın durumu hiç de iç açıcı değil," dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından Tommy yanıt verdi.

İyi de niye sormuyorsun? Bu kadar anlayışlı olmana da hiç gerek yok.

Yıldırım Harekâtı -İkinci Dünya Savaşı- Alman Orduları'nın saldırılarına verilen isim.

Biliyorum, diyerek ona hak verdiğini belirtti Tuppence.

"Anlayışlı olmak da çoğu zaman çok sinir bozucu olabiliyor.

 Ama soru sorduğum zaman daha da sinirleniyorsun. Ayrıca sormama hiç gerek yok. Neler olduğu yüzünden belli oluyor."

Görünüşümün o kadar da iç karartıcı olduğunun farkında değildim.

Hayır, sevgilim, dedi Tuppence. "Ama yüzündeki gülümseme öylesine eğreti ki, şimdiye dek böylesine kederli bir çehre görmediğimi söyleyebilirim."

Tommy gülümseyerek, "O kadar mı kötü?" diye sordu.

Daha da kötü. Haydi, içini dök. Bir şey yapamıyorlar mı?

"Hayır, yapamıyorlar. Hiçbir şekilde beni istemiyorlar.

Biliyor musun Tuppence, kırk altı yaşında bir adama bunak bir dede muamelesi yapılması bana çok acı geliyor. Kara Kuvvetleri, Deniz Kuvvetleri, Hava Kuvvetleri hep aynı, hepsi aynı şeyi söylüyor. Çok yaşlıymışım. Belki daha sonra bana ihtiyaçları olabilirmiş."

Tuppence, "Benim için de durum aynı. Benim yaşımda hastabakıcılara ihtiyaçları yokmuş, ilgime teşekkür ettiler, hepsi bu. Başka işler için de durum aynı. Yaşamı boyunca bir yara bile görmemiş, pansuman yapmamış aklı bir karış havada genç kızları yeğliyorlar, hem de benim gibi tam üç yıl (1915 - 1918) çeşitli hastanelerin hariciye koğuşlarında çalışmış, ameliyathanelerde hemşirelik yapmış, her çeşit hastayla meşgul olmuş, ticari araç ve sonraları bir generalin sürücülüğünü yapmış biri dururken bile. Ve daha başka yaptığım onca şeye rağmen hem de ısrarla üzerinde durmama, başarılarıma açık olmasına rağmen. Bu durumda artık ben de evde eli kolu bağlı, sessiz sedasız oturup örgü örmek istemeyen çaresiz, girişken, bezgin orta yaşlı bir kadınım," dedi Tommy sıkıntıyla, "Bu savaş cehennemden farksız," dedi.

Savaş olması zaten yeterince kötü de, dedi Tuppence. "Hiçbir şey yapamadan eli kolu bağlı oturmak zorunda kalmak çok daha kötü."

2

N veya M Agatha Chiristie Tommy avutmak istercesine, "Neyse ki Deborah bir iş buldu," diye belirtti.

Deborah'ın annesi yanıtladı.

"Ah evet, onun işi iyi. İyi de çalışıyor. Ne düşünüyorum biliyor musun Tommy? Belki de Deborah'a destek verebilirim."

Tommy gülümsedi.

Kabul edeceğini sanmam.

Tuppence, "Kız çocuklar çok zor olabilirler," dedi. "Özellikle de sana karşı sevecen davranmak isteğindeyseler."

Tommy mırıldandı. "Genç Derek'in bana arada sırada para konusunda destek olmasına katlanmakta bazen o kadar

zorlanıyorum ki. Hele gözlerindeki 'Zavallı İhtiyar Babacığım,' diyen o ifade yok mu, beni deli ediyor."

Tuppence, "Doğrusu," dedi. "Çocuklarımız aslında çok sevimli, iyi kalpli olmalarına rağmen bazen de insanı çileden çıkarabiliyorlar."

Ancak ikizlerinden, Deborah ve Derek'ten bahsederken Tuppence'in gözlerinde yine de son derece sevecen bir ifade belirmişti.

Tommy düşünceli bir havada, "Sanırım biz: insanlar artık orta yaş grubuna girdiğimizi ve bazı şeyleri yapmanın bizden geçtiğini kabullenmekte zorlanıyoruz," dedi.

Tuppence sinirli bir şekilde homurdanarak, parlak siyah saçlarını geriye doğru attı ve kucağındaki haki yün yumağı yere yuvarlandı.

"Yaşlandık mı, bazı şeyleri yapmak bizden geçti mi?

Gerçekten öyle mi? Yoksa etrafımızdakiler üstü kapalı bir şekilde bize bunu kabul ettirmeye mi çalışıyorlar? Bazen aslında hiçbir zaman işe yaramamışız gibi bir hisse kapılıyorum."

Tommy, "Haklı olabilirsin, ben de," dedi.

3

N veya M Agatha Chiristie

"Belki de gerçekten öyle. Yine de bir zamanlar kendimizi önemli hissetmiştik. Şimdi ise bazen kendimi sanki o günleri hiç yaşamamış gibi hissediyorum. Yoksa bütün bunları yaşadık mı Tommy? Bir zamanlar uçağının düştüğü, Alman ajanların eline düştüğün gerçek mi? Yine bir zamanlar tehlikeli bir katili izleyip gerçekten de yakalamayı başardık mı? Peki ya zavallı bir kızı kurtarıp önemli evrakları ele geçirdiğimiz ve bundan dolayı hükümet tarafından ödüllendirildiğimiz, tebrikler aldığımız, bütün bunlar gerçek mi? Biz! Sen ve ben!

Şimdi hor görülen, istenmeyen Bayan ve Bay Beresford mu yaşadı bütün bunları?"

Kendine gel sevgilim. Bütün bunların bir yararı yok.

Tuppence gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "Her neyse," dedi.

"Şu bizim Bay Carter da beni hayal kırıklığına uğratıyor."

Bize çok hoş, gönül alan bir mektup yazmış. "Yine de bir şey yaptığı yok. Hatta bir umut bile vermedi." "O da bizim gibi artık olayların dışında. Oldukça yaşlandı. İskoçya'da yaşıyor, günlerini balık tutmakla geçiriyor."

Tuppence ısrarla, "Hiç olmazsa Milli İstihbarat'ta bir görev verebilirlerdi," dedi.

Belki de artık yapamayız, dedi Tommy. "Eskisi kadar soğukkanlı olamayabiliriz."

Bilmem ki, dedi Tuppence. "Gerçi insan kendini hep aynı hissediyor ama. Yine de, senin her zaman söylediğin gibi, iş başa düşünce..."

Tuppence içini çekti ve ekledi.

"Ne tür olursa olsun bir iş bulmak istiyorum. İnsanın düşünmek için bu kadar çok zamanı olması da çok kötü."

Gözleri bir an duvarda asılı fotoğraftaki havacı üniforması giymiş, yüzünde Tommy'ninkine çok benzeyen bir gülümseme olan çok genç adama takıldı.

Tommy, "Bu bir erkek için çok daha kötü," dedi. "Sonuçta 4 *N veya M Agatha Chiristie* kadınlar hiç olmazsa örgü örebiliyor, paketlemede ya da ordu kantininde yardımcı olabiliyorlar."

Tuppence, "Bu dediklerini yirmi yıl sonra da yapabilirim," dedi. "Şimdilik kendimi bu gibi işlerle tatmin olacak kadar yaşlı hissetmiyorum. Genç değilim ama ihtiyar da değilim."

O sırada ön kapının zili çaldı. Tuppence ayağa kalktı.

Oturdukları daire küçük bir yerdi.

Kapıyı açtığında karşısında paspasın üzerinde duran geniş omuzlu, gür sarı bıyıklı, kırmızı güleç yüzlü bir adam buldu.

Nazik bir ses tonuyla, "Siz Bayan Beresford musunuz?" diye sordu.

"Evet. Benim ismim Grant. Lord Easthampton'nun arkadaşıyım. Kendisi sizi ve kocanızı ziyaret etmemi söyledi."

"Oh ne iyi. İçeri buyrun."

Tuppence, adamı oturma odasına aldı.

"Kocam, şey, yüzbaşı..."

"Bay... Bay Grant. Kendileri Bay Car... Lord Easthampton'nun arkadaşıymış. İstihbarat Servisi'nin eski şefi olan

dostlarının savaş sırasındaki takma ismi olan Bay Carter asıl unvanından daha kolay geliyordu diline."

Birkaç dakika üçü neşeli neşeli konuştular. Grant rahat tavırlı, konuşkan bir adamdı.

Az sonra Tuppence odadan çıktı. Döndüğünde elinde bir şişe şeri ve birkaç kadeh vardı.

Birkaç dakika sonra, kısa bir sessizlik olduğu bir anda Grant, Tommy' ye sordu.

"İş aradığınızı duydum Beresford."

 Tommy'nin gözleri hevesle parladı.

"Evet, haklısınız. Yoksa..."

Grant gülerek başını salladı.

"Oh, hayır. Öyle bir şey değil. Korkarım artık bu gibi işleri genç aktif kişilere ya da bu işlere yıllarını vermiş kişilere bırakmak gerekiyor. Size yapacağım öneri oldukça tekdüze bir iş, hoşlanacağınızı sanmıyorum. Büro işi. Evrakları doldurmak. Bürokrasinin gereklerini yapmak ve dosyalamak, işte bunun gibi bir şey."

Tommy'nin yüzündeki neşeli ifade kayboldu.

"Anlıyorum."

Grant cesaret verircesine konuştu.

"Yine de hiçbir şey yapmamaktan daha iyi olabilir. İlk fırsatta gelip beni ofisimde ziyaret etmelisiniz. Savunma Bakanlığı, Levazım, 22 numaralı oda. Sizinle bir konuda uyuşabiliriz."

Tam o sırada telefon çaldı. Tuppence ahizeyi kaldırdı.

"Alo... evet... ne?" Diğer uçta cırlak, telaşlı bir ses duyuluyordu.

Tuppence'in bir anda yüzü değişti. "Ne zaman? Aman Tanrım... Tabii hemen gelirim..."

Telefonu kapattı..

Tommy'ye, "Maureen'di," dedi.

Tahmin etmiştim. Sesini buradan bile tanıdım.

Tuppence telaş içinde açıkladı.

"Çok özür dilerim Bay Grant. Hemen bu arkadaşımın evine gitmeliyim. Düşüp ayağını incitmiş. Küçük kızından başka kimsesi yok, oraya gidip onun adına bazı işleri ayarlamalıyım.

Ayrıca gelip ona bakacak birini de bulmam lazım. Beni bağışlarsınız değil mi?"

Elbette Bayan Beresford. Anlıyorum.

Tuppence, ona gülümseyerek divanın üzerinde duran

 paltosunu alıp telaşla giydi. Sonra aceleyle dışarı çıktı. Dairenin kapısı arkasından gürültüyle çarptı.

Tommy konuğunun kadehine yeniden şeri doldurup, "Biraz daha kalın," dedi.

Teşekkür ederim. Adam kadehi eline alıp bir an sessizlik içinde yudumladı. Susuyorlardı.

Sonra konuya girdi. "Biliyor musunuz," dedi. "Karınızın çağırılması bir bakıma çok iyi bir rastlantı oldu. Öylece zaman kazanacağız."

Tommy hayretle bakıyordu.

Anlayamıyorum.

Anlayacağınız Beresford, eğer ofisime gelseydiniz size bir iş

teklif edecektim.

Tommy'nin çilli çehresine yavaş yavaş renk gelmeye başladı.

Yani şey mi demek istiyorsunuz?

Grant başını salladı.

Easthampton sizi önerdi. Bu işi yapabilecek tek adam

olduğunuzu söyledi.

Tommy derin derin iç çekti.

Anlatın.

'Tabii ki bu çok gizli bir iş."

Tommy başını sallayarak onayladı.

Hatta karınızın bile bilmemesi lazım. Anlıyorsunuz, değil mi?

Peki öyle istiyorsanız öyle olsun. Ama daha önce hep onunla birlikte çalışmıştık.

Evet, biliyorum. Ama bu iş özellikle yalnızca size veriliyor.

Anlıyorum. Pekâlâ.

"Görünüşte size daha önce de sözünü ettiğim şekilde bir iş, Bakanlığın İskoçya'daki şubelerinden birinde, yasaklı bölgede bir büro işi vermiş olacağız. Böylelikle karınız size eşlik 7

 edemeyecek. Ama aslında siz başka bir yerde bulunacaksınız.

Tommy sabırsızlanıyordu.

Grant, "Gazetelerde Beşinci Kol'u okudunuz mu?" diye sordu.

"Bir şekilde kabaca da olsa bu sözcüklerin anlamını biliyor musunuz?" Tommy, "İçimizdeki düşman..." diye mırıldandı.

"Kesinlikle doğru. Bu savaş Beresford, iyimser bir ruhla başladı. Başka insanlar bu konuda ne düşünüyorlar bilmiyorum, ama biz bu savaşa girerken tamamıyla neyle karşı karşıya olduğumuzu düşmanımızın etkinliğini, hava gücünü, kuvvetini, öldürücü kararlılığını ve bu savaş makinesinin mükemmel planlanmış koordinasyonunu, silah bakımından üstünlüğünü biliyorduk. Ancak ülkemizin iyi kalpli, öngörüsüz demokratik vatandaşı inanmak istediğine inanıyor Almanların bozguna uğrayacağını, bir devrimin eşiğinde olduklarını, savaş

silahlarının teneke olduğunu ve ordudakilerin yürüyüşe geçtiklerinde yığılıp kalacak kadar az beslenmiş olduklarını sanıyorlar. İşte bunun gibi bir sürü saçmalık. Yani başka bir deyişle, umut dolu düşünceler içindeler, sokaktaki söylentiler bu merkezde.

Neyse, sonuçta savaş böyle gelişmedi. Kötü başladı ve giderek de kötüleşti. Adamlarımız" iyiydi, savaş gemilerindeki, uçaklardaki ve siperlerdeki adamlarımız. Ama kötü yönetim ve hazırlıklı olmayış, belki de kalitemizdeki eksiklikler bunlardan kaynaklandı. Savaşı gerçekte istememiştik, ciddiye almamıştık, dolayısıyla da iyi hazırlanmamıştık^, "İşin en kötü kısmını geride bıraktık. Eksikliklerimizi giderdik, hatalarımızı düzelttik, yavaş yavaş doğru adamı doğru göreve getirmeyi de başarıyoruz. Şimdi savaşı gerektiği şekilde sürdürüyoruz ve bu savaşı kazanabiliriz de tabii artık bu konuda hata yapmazsak ve de elbette kazanmadan önce kaybetmezsek. Ve bu kaybetme tehlikesi dışardan Alman bombardıman uçaklarının gücünden, tarafsız ülkeleri zaptetmelerinden ya da yeni, üstünlük kazanabilecekleri saldırı noktalarından değil, içimizden

N veya M Agatha Chiristie kaynaklanıyor. Bizim için söz konusu olan tehlike aynen Truva'nınki gibi, yani sınırlarımız içindeki tahta attan kaynaklanıyor.

İsterseniz bunu Beşinci Kol olarak adlandırabilirsiniz. Onlar burada, bizim aramızda yaşıyorlar. Kadını erkeği, bazıları oldukça yüksek mevkilerde, bazıları gösterişsiz pozisyonlarda, ama hepsi gözden uzak, anlaşılmaz bir şekilde Nazi amaçlarına ve Nazi ilkelerine iman edercesine inanmış kişiler, bizim demokratik rejimimizin çok yönlü, rahat özgürlüklerinin yerine bu katı, verimli ilkeleri yerleştirmek istiyorlar."

Grant öne doğru eğildi. Ve tekdüze bir sesle ekledi:

Ve biz bunların kimler olduğunu bilmiyoruz.

Tommy kekeledi. "Ama hiç kuşkusuz..."

Grant sabırsızlık içinde, "Ah, küçük balıkları yakalıyoruz. Bu kolay. Asıl sorun diğerleri.

Onlar hakkında bilgimiz var," dedi. "Deniz Kuvvetleri Komutanlığında oldukça üst görevde en azından iki kişi olduğunu biliyoruz. Bunlardan biri General G...'nin maiyetinde.

Hava Kuvvetleri'nde de üç ya da daha fazla kişi var. Ve tabii en azından iki kişi de Milli İstihbaratın kadrosunda ve bunların hükümetin sırlarına ulaşmaları mümkün. Olayların gidişatına bakınca bunun böyle olması gerektiğini biliyoruz. Düşmana ulaşan bilgilerden bu sızıntının en üst düzeydeki biri tarafından verildiği anlaşılıyor."

Tommy'nin yüzündeki huzurlu ifade kaybolmuştu, çaresizlik içinde sordu.

Benim size ne yararım olabilir ki? Bu adamların hiçbirini tanımam. Grant başını salladı. "Kesinlikle, onların hiçbirini tanımıyorsunuz ve onlar da sizi tanımıyorlar."

Söylediklerinin anlaşılması için kısa bir süre bekledikten sonra ekledi. "Bu bahsettiğim kişiler, bu yüksek kademedeki kişiler, bizim ekibimizdeki

kişileri tanıyorlar. Gizli bilgilerin 9

N veya M Agatha Chiristie onlardan saklanması pek mümkün değil. Nerede ise aklımı kaçıracaktım. Bunun üzerine Easthampton'a gittim. O gerçi şimdi hasta ve ihtiyar bir adam, ama aynı zamanda yaşamımda karşılaştığım en zeki kişi. Onun aklına da hemen siz geldiniz.

Sizin İstihbarat Servisi için çalışmanızın üstünden yirmi yıl geçti değil mi? İsim zaten önemli değil. Yüzünüz çoktan unutulmuştur. Ne diyorsunuz bu görevi üstlenecek misiniz?"

Bu teklife sevinen Tommy'nin yüzünde güller açtı.

"Üstlenmek mi? Kabul edeceğimden emin olabilirsiniz. Ama hâlâ size ne şekilde yararlı olabileceğimi anlayamıyorum. Ben bu konuda tamamıyla bir amatörüm."

Dostum, sevgili, Beresford, zaten bize gerekli olan da bir amatör. Bu konuda profesyoneller kesinlikle sakıncalı. Şimdi en iyi adamımızın ya da öyle olan adamımızın yerini

alacaksınız.

Tommy'nin şaşkın bakışları karşısında Grant açıkladı. "Evet.

Kendisi geçen hafta salı günü St. Briget Hastanesi'nde öldü.

Kamyon çarpmış, yalnızca birkaç saat yaşayabildi. Görünürde basit bir kaza ama aslında kaza değildi."

Tommy yavaşça, "Anlıyorum," dedi. Grant sakince ekledi.

"Farquhar'ın bir iz yakalamış olduğuna inanmamızın nedeni de bu zaten sonuçta bir şeyin peşindeydi. Ölümü de asla bir kaza değildi. Tommy karşısındakini soran bakışlarla süzdü."

Grant devam etti.

"Ne yazık ki Farquhar'ın ne keşfettiği hakkında hiçbir bilgimiz yok. Farquhar metodik bir çalışmayla bulduğu izlerin peşinden giderek, bağlantıları incelemekteydi. Ancak yine de bunlardan birçoğu bir sonuca ulaşmıyordu."

Grant kısa bir aranın ardından ekledi.

"Farquhar ölmeden birkaç dakika öncesine kadar kendinde değildi. Ama son nefesini vermeden hemen önce bir an kendine geldi ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Söyleyebildiği yalnızca şu 10

N veya M Agatha Chiristie sözcükler oldu. N veya M? Song Susie."

Tommy, "Bu pek bir şey ifade etmiyor," dedi.

Grant gülümsedi.

"Düşündüğünüzden biraz daha fazla. N veya M. Biliyor musunuz, bu bizim daha önce de duyduğumuz bir terim. Bu harfler en önemli ve güvenilir iki Alman ajanının kodları. Diğer ülkelerdeki faaliyetleri de dikkatimizi çekti ancak haklarında çok az bir bilgimiz var. Diğer ülkelerde Beşinci Kol'u organize etmek görevini yüklenip, söz konusu ülkeyle Almanya arasında bir tür gizli irtibat subayı gibi faaliyet göstermekteydiler. N'nin bir erkek, M'nin ise bir kadın olduğunu biliyoruz. Bildiğimiz tek şey de bunların Hitler hükümetinin en güvenilir ajanları oldukları. Savaşın başlamasına yakın bir zamanda şifreli bir mesajı çözümlediğimizde şöyle bir ifadeyle karşılaştık.

İngiltere için N veya M'yi öner. Tüm güçler..."

Anlıyorum. Ve Farquhar...

"Anladığım kadarıyla Farquhar bunlardan birinin izini bulmuştu. Yine ne yazık ki hangisininkini olduğunu

bilmiyoruz. Song Susie pek anlaşılır bir ifade değil, zor bir şifre.

Ama Farquhar'ın Fransızca aksanının da pekiyi olduğunu söyleyemem. Cebinde bir Leahampton bileti bulduk, bu bir anlam ifade edebilir. Leahampton güney sahillerinde

Bournemouth veya Torquay'a yakınında bir yer. Burada birçok otel ve misafirhane bulunur.

Bunlardan birinin ismi de Şans Souci..."

Tommy, "Song Susie... Sans Souci... Anlıyorum," dedi.

Grant, "Öyle mi?" diye sordu.

Anladığım kadarıyla, dedi Tommy. "Oraya gitmemi ve etrafı araştırmamı istiyorsunuz."

Evet.

 Tommy'nin gülümseyişi yarıda kaldı.

Biraz belirsiz, değil mi? diye sordu. "Ne aradığımı bile bilmiyorum."

Bu konuda size yardımcı olamam. Ben de bilmiyorum. Artık bu size kalmış bir iş.

Tommy içini çekti. Omuz silkti.

Bir bakalım. Aslında pek o kadar zeki bir adam değilimdir.

Duyduğuma göre geçmişte çok önemli hizmetleriniz olmuş.

Tommy mahcubiyetle, "Oh, bunlarda şansın da çok büyük payı vardı," dedi.

İyi ya bizim de ihtiyacımız olan zaten şans!

Tommy birkaç dakika düşündü ve sonra, "Şu yer," diye sordu.

"Şans Souci..."

Grant omzunu silkti.

"Belki de zararsız bir yerdir. Bir şey söyleyemem. Farquhar

'Susie Bacı askerlere gömlek dikiyor' diye başlayan şarkıyı da kastetmiş olabilir. Bütün bunlar tamamen bir tahmin."

Ya Leahampton?

"Diğer yerler gibi bir yer. Böyle yerler çok. Yaşlı bayanlar, emekli generaller, hastalıklı ihtiyarlar, evde kalmış kız kuruları, gizemli konuklar, şüphe uyandıran ziyaretçiler ve birkaç yabana. Yani kozmopolit bir yer."

N veya M de bunların arasında mı?

"Olması şart değil. Belki de orada N veya M ile bağlantısı olan biri vardır. Ama N veya M'nin onların arasında olması da mümkün. Orası deniz kenarında dinlenmek isteyenlere uygun göze çarpmayan bir tatil beldesi."

Peki, aradığımız kişinin kadın mı yoksa erkek mi olduğu hakkında bir fikriniz de mi yok?

Grant olumsuzca başını salladı.

 Tommy, "Neyse, hiç olmazsa deneyebilirim," dedi.

Bu denemenizde size iyi şanslar dilerim, Beresford. Şimdi ayrıntılara gelince...

II

Yarım saat sonra, Tuppence soluk soluğa ve meraktan çılgına dönmüş bir halde odaya girdiğinde Tommy yalnızdı, koltuğuna gömülmüş, ifadesiz bir yüzle ıslık çalıyordu.

Tuppence tüm duygularını tek bir sözcüğe yükleyerek,

"Evet?" diye sordu.

Evet, dedi Tommy kayıtsız bir havada. "Bir iş buldum bir anlamda."

Ne gibi?

Tommy söyleyeceklerine uygun bir yüz ifadesi takınarak,

"İskoçya'nın kırsalında bir büro işi. Gizli kapaklı bir şey ama yine de pek ilginç bir şey değil."

İkimiz için mi, yoksa yalnızca senin için mi?

Korkarım ki yalnız benim için.

Yazıklar olsun! Bizim Bay Carter nasıl bu kadar hain

olabiliyor?

Yanılmıyorsam bu işte cinsiyet ayırımı yapıyorlar. Aksi takdirde akıl karıştırıcı olabilirdi.

"Şifreleme işi mi ya da şifre kırma? Yani Deborah'ın işi gibi mi? Dikkatli ol Tommy, bu işle uğraşan insanlar tuhaflaşıp uyuyamıyor. Bütün gece 978345286 gibi bir şeyler

sayıklayarak ortalarda dolaşıp, sonuçta sinirleri harap olup, akıllarını kaçırdıklarında da kendilerini akıl hastanesinde buluyorlar. ""Bana olmaz."""

Tuppence endişeli bir havada, "Er veya geç senin de başına gelebilir," dedi. "Ben de gelsem iyi olur çalışmak için değil, yalnızca karın olarak. Terliklerini şöminenin önüne koyar, 13

N veya M Agatha Chiristie yorucu bir günden sonra da sana sıcak yemek sunarım."

Tommy huzursuz görünüyordu.

"Üzgünüm, hayatım. Çok affedersin. Seni burada

bırakmaktan ben de nefret ediyorum ama..."

Ama gitmen gerektiğini de hissediyorsun, diye mırıldandı Tuppence geçmişi anımsamışçasına.

Tommy ağzının içinde geveledi. "Üstelik, sen örgü de örebiliyorsun." "Örgü mü?" diye haykırdı Tuppence hırsla.

"Örgü mü?" Biraz önce örmekte olduğu kulaklıklı başlığı eline alarak yere attı. "Bu haki yünden nefret ediyorum. Deniz Kuvvetleri'nin lacivert yünlerinden de, Hava Kuvvetleri'nin mavisinden de. Kırmızı bir şeyler örmek isterdim."

Militer bir hava seziyorum bu sözlerde, diyen Tommy ekledi.

"Sanki bir Yıldırım Harekâtı iması."

Tommy gerçekten de büyük huzursuzluk içindeydi. Yine de Tuppence güçlüklere karşı dayanıklı biri olarak anlayışlı davrandı ve onun bu işi kabul etmesini, kendisinin bundan gerçekten de fazla rahatsız olmayacağını söyledi. Sonra da İlkyardım Hastanesi'nde yerlerini silecek birinin arandığını duyduğunu ekledi. Belki kendisi de bu işi yapabilirdi.

Üç gün sonra Tommy, Aberdeen'e gitmek üzere evden ayrıldı.

Tuppence, onu istasyonda yolcu etti. Gözleri parlıyordu, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ama azimle Tommy'nin karşısında neşeli görünmeye çalışıyordu.

Tren yavaş yavaş perondan ayrılıp, geride Tuppence'dan yalnızca peron boyunca yürüyen, hayal meyal görünen küçük bir figür kaldığında, Tommy boğazının düğümlendiğini hissetti.

Savaş olsun olmasın, o Tuppence'i yüzüstü bıraktığını hissediyordu.

Bir gayretle kendini toparladı. Emir emirdi.

İskoçya'ya rötarsız vardı ve hemen ertesi gün Manchester'e 14

N veya M Agatha Chiristie giden trene bindi. Üçüncü gün de başka bir tren ile

Leahampton'a ulaştı. İlk günü o yörenin tek otelinde geçirdikten sonra ertesi gün bütün pansiyonları ve özel konukevlerini dolaşarak uzun süreyle kalabileceği bir oda aradı.

Şans Souci, Viktorya dönemine ait büyük, koyu kırmızı bir villaydı, bir tepenin yamacına inşa edilmiş olması nedeniyle özellikle üst pencerelerinden bakılınca muhteşem bir deniz manzarası vardı. Hol biraz toz ve yemek kokuyordu, halıları fazlasıyla yıpranmıştı, ama Tommy'nin gezdiği diğer evlerle kıyaslanınca çoğundan çok daha güzeldi. Buranın sahibi Bayan Perenna ile kadının üzeri çeşitli kâğıtlarla dolu büyük bir yazı masasının bulunduğu küçük dağınık bir oda olan ofisinde görüştü.

Bayan Perenna'nın kendisi de oldukça derbeder görünüyordu, siyah taranmamış gibi görünen kıvırcık saçları ve alelacele yapıldığı anlaşılan özensiz makyajıyla orta yaşlı bir kadındı.

Güldüğünde bembeyaz otuz iki dişi ortaya çıkıyordu.

Tommy ağzının içinde iki yıl önce Şans Souci'de kalan kuzeni Miss Meadowes'dan bahsetti.

Bayan Perenna, Miss Meadowes'u çok iyi anımsıyordu. Çok hoş yaşlı -aslında o kadar yaşlı da sayılmazdı ama- esprili, hayat dolu, çok hareketli bir kadındı.

Tommy ihtiyatla onayladı bu sözleri. Gerçekten de Miss Meadowes adında birinin orada kaldığını biliyordu. Çalıştığı bölüm bu gibi konularda dikkatliydi.

Kadın, Miss Meadowes'un nasıl olduğunu sordu.

Tommy, hüzünle Miss Meadowes'un öldüğünü açıklarken

Bayan Perenna'nın yüzünde gerektiği şekilde kederli bir ifade belirirken, kadın ah vah etti ve bu arada da dişleri hoş bir şekilde tıkırdadı.

Kısa bir süre sonra yeniden konuşmaya başladı. Tam da Bay Meadowes'un beğeneceği, ona uygun bir odası olduğunu

 söyledi. Deniz manzaralı bir oda. Bay Meadowes'un

Londra'dan kaçmak istemesine hak veriyordu. O günlerde Londra gerçekten de çok bunaltıcıydı ve özellikle şiddetli bir gribin ardından kesinlikle anlıyordu...

Tommy'yi yukarı çıkarıp ona birkaç oda gösterdiği sürece de Bayan Perenna konuşmaya ara vermedi. Bir haftalık ücreti de söyledi. Tommy dehşete düşmüş gibi bir hava takındı. Bayan Perenna son günlerdeki geçim zorluğundan, fiyatların çok yükseldiğinden bahsetti. Tommy maalesef kendi gelirinin de giderek azaldığını, artan vergiler ve daha birçok şeyin üst üste geldiğini söyledi...

Bayan Perenna adeta inleyerek, "Bu korkunç savaş..." dedi.

Tommy de bu fikre katılarak, kendisinin Hitler'in asılması gerektiğini düşündüğünü söyledi.

Delinin tekiydi o, evet kesinlikle bir deli.

Bayan Perenna da Tommy'nin bu fikrine katılarak, son

günlerde yiyeceklerin karneye bağlandığından ve kasapların istedikleri nitelikte et bulmakta zorlandıklarından söz etti, hatta bazen ciğer ve taze ekmeğin piyasadan tamamen kalktığı bile oluyordu. Tabii bütün bunlar evin yönetimini çok

güçleştiriyordu ama yine de Tommy'ye, yalnızca Miss

Meadowes'un akrabası olduğu için fiyatta küçük bir indirim yapacaktı.

Tommy bunu düşüneceğini söyleyerek artık ayrılmak

istediğini belirtti, Bayan Perenna, onu kapıya kadar geçirdi.

Kadının giderek artan konuşkanlığı ve takındığı şeytanca tavır Tommy'yi bir şekilde huzursuz etmişti. Ama yine de bu kadının kendine özgü hoş bir havası vardı. Hangi milletten olduğunu merak ediyordu? Hiç kuşkusuz İngiliz değildi. Adı İspanyola veya Portekizliye benziyordu, ama bu kocasından gelen bir isim de olabilirdi. Benzemediği halde İrlandalı da olabileceğini düşündü. Canlılığı ve coşkusu da bunu gösteriyordu.

 Sonuçta Bay Meadowes'un ertesi gün odaya taşınmasına karar verdiler.

Tommy saat altıda geleceğini bildirdi. Ertesi gün otele geldiğinde Bayan Perenna, onu holde karşıladı. Ağzı bir karış

açık Tommy'ye bakan aptal görünüşlü bir hizmetçi kıza bir dizi emir yağdırarak bavulları odaya yolladı. Sonra da Tommy'yi salona götürdü.

Daima konuklarımı birbirleriyle tanıştırırım, dedi Bayan Perenna orada bulunan beş kişinin kuşkulu bakışları karşısında kararlılıkla gülümseyerek. "Yeni konuğumuz Bay Meadowes, Bayan O'Rourke. İriyarı dev gibi bir kadın boncuk gözleri ile Tommy'yi süzdükten sonra bıyık altından gülümsedi.

Binbaşı Bletchley. Binbaşı, Tommy'yi incelerken, sırıtarak başıyla sert bir selam verdi.

Bay Von Deinim. Sarı saçlı, mavi gözlü, genç bir adam ayağa kalkıp hafifçe eğilerek selam verdi.

Miss Minton. Bu kez karşısındaki kıkır kıkır gülen bir sürü boncuk takmış, orta yaşlı, haki renkli yünden bir şeyler ören bir kadındı.

Ve Bayan Blenkensop. Ördüğü kulaklıklı başlık

karmaşasından başını kaldıran karışık koyu renk saçlı bir kadın Tommy'ye baktı.

Tommy nefesini tuttu, oda etrafında dönüyor gibiydi.

Bayan Blenkensop! Tuppence! Bu inanılacak şey değildi, imkânsızdı. Ama işte karşısında Tuppence Sans Souci'nin salonunda oturmuş, sakin sakin örgüsünü örüyordu.

Göz göze geldiler. Nazik, kayıtsız yabancı bakışlardı bunlar.

Karısına olan hayranlığı daha da artmıştı. Tuppence!

BÖLÜM 2

Tommy o akşamı nasıl geçirebildiğini kendisi de bilemiyordu.

Gözlerini sık sık Bayan Blenkensop'un bulunduğu yöne

çevirmeye cesaret edemiyordu. Akşam yemeğinde Şans

Souci'de kalan üç kişi daha onlara katıldı. Orta yaşlı bir çift Bay ve Bayan Cayley ile genç bir anne olan Bayan Sport. Kadın buraya yanında kız bebeğiyle Londra'yı bırakıp gelmişti ve zorunlu olarak geldiği Leahampton'dan sıkılıyor gibi

görünüyordu. Yemekte Tommy'nin yanına oturmuştu. Arada fırsat bulunca siyah gözlerini onun yüzüne dikerek, genizden gelen alçak sesi ile sordu. "Sizce de şimdi artık yeterince güvenli değil mi? Herkes geri dönüyor, değil mi?"

Tommy bu anlamsız sorulara yanıt veremeden diğer yanında oturan boncuklu kadın söze karıştı. "Bana kalırsa çocuklu insanlar riske atılmayı aklından bile geçirmemeli. Tatlı küçük Betty! Sonra kendinizi hiçbir zaman affedemezsiniz. Ayrıca Hitler'in Yıldırım Harekâtı'nın İngiltere'ye çok yaklaştığını söylediğini de biliyorsunuz sanırım. Bu yeni bir çeşit gaz."

Binbaşı Bletchley sert bir tavırla sözlerini kesti.

"Şu gaz hakkında bir sürü saçma laf söyleniyor. Düşman 18

N veya M Agatha Chiristie gazla uğraşıp zaman kaybetmiyor.

Yüksek patlama kabiliyeti olan, etkili bombalar kullanıyor.

İspanya'da da böyle yapılmıştı."

Bütün masa heyecanla konuya karışmıştı. Tuppence'in

oldukça yüksek perdeden çıkan, hafif bilgiç sesi duyuldu.

"Oğlum Douglas der ki..."

Tommy, Douglas mı, diye düşündü. Niye Douglas, bunu

bilmek isterdim.

Hepsi birbirinden lezzetsiz çeşitli yemeklerden hazırlanmış

iddialı bir yemeğin ardından hep birlikte salona geçtiler.

Hanımların örgü faslı sürdü. Tommy ise kötü bir şans eseri Binbaşı Bletchley'in Kuzey-Batı cephesindeki son derece sıkıcı ve uzun süren anılarını dinlemek zorunda kaldı.

Sarışın, açık mavi gözlü genç adam kapının eşiğinde saygı ile hafifçe eğildikten sonra dışarı çıkmıştı.

Binbaşı Bletchley tam bu noktada anılarına ara vererek, Tommy'nin kaburgalarına sert bir dirsek attı.

"Şu şimdi dışarıya çıkan adam var ya. İşte o bir mülteci.

Savaştan bir ay önce Almanya'dan kaçmış."

Yani Alman mı?

"Evet. Ayrıca Yahudi de değil. Babası Nazi rejimini eleştirerek başını belaya sokmuş. İki erkek kardeşi de esir kampındaymış. Bu çocuk tam zamanında İngiltere'ye kaçmış."

Bu arada Tommy, bitip tükenmez bir şekilde sağlığından bahseden Bay Cayley tarafından esir alınmıştı. Adam kendini konuya öylesine kaptırmıştı ki, Tommy kurtulup kaçabildiğinde yatma zamanı çoktan geçmişti.

Ertesi sabah Tommy erkenden kalkıp hemen işe koyuldu.

Taraçadan doğruca gezinti yolunun sonundaki iskeleye doğru yöneldi. Bu arada tam ters yönden kendine doğru gelmekte olan tanıdık bir gölge gördü. Tommy şapkasını çıkararak,

"Günaydın," dedi neşeyle. "Şey Bayan Blenkensop'tu, değil mi?"

Konuşulanlara kulak misafiri olabilecek yakınlıkta kimse yoktu. Tuppence yanıtladı.

Dr. Livingstone.

Tanrı aşkına buraya nasıl geldin Tuppence? Bu bir mucize, gerçek bir mucize!

Hiç de mucize değil. Yalnızca zekâ eseri.

Herhalde söz konusu olan da senin zekân.

Doğru tahmin ettin. Umarım bu sana ve kendini beğenmiş

Bay Grant'ına iyi bir ders olur.

Tommy, "Galiba olacak da," dedi. "Haydi, Tuppence bu işi nasıl becerdiğini bana anlat.

Meraktan çatlayacağım."

"Gayet basit oldu. Daha Grant bizim Bay Carter'den bahseder bahsetmez gizli bir şeylerin dönmekte olduğunu anlamıştım.

Bunun sıkıcı bir ofis işi olmadığını da sezmiştim. Grant'ın tavırlarından sana verilecek görevin benden gizleneceğini anladım. Beni atlatmanız hiç de kolay olmayacaktı, bir şeyler yapmaya karar verdim. Size şeri getirmeye gittiğim zaman Brown'ların dairesine inerek Maureen'e telefon ettim. Ondan, bana telefon edip, beni telefonla arayarak öğrettiklerimi söylemesini istedim. Rolünü iyi becerdi. Çığlığa benzeyen cırtlak sesini siz bile duyabildiniz. Acı ve ihtiyaç içinde kıvranan arkadaşıma sadakatimi kanıtlayarak derhal ona koştum. Kapıyı, içeriden büyük bir hızla çarparak kapattım.

Sonra da yatak odasına gidip aradaki kapıyı hafifçe araladım."

Yani her şeyi duydun.

Tuppence, "Her şeyi," diye tekrarladı kendini beğenerek.

Tommy sitemle, "Ve bildiğini de hiç belli etmedin," dedi.

'Tabii hayır. Sana bir ders vermek istiyordum. Sana ve sevgili 20

N veya M Agatha Chiristie Bay Grant'ına."

O benim Bay Grant'ım filan değil ama ona iyi bir ders verdiğini de kabul ediyorum.

Bay Carter, beni bu kadar hafife almamalıydı, dedi Tuppence.

"İstihbaratın bizim olduğumuz günlerdeki gibi olmadığını düşünüyorum."

Tommy ciddiyetle, "Şimdi artık biz geri döndüğümüze göre eski parlak günlerine kavuşacak demektir," dedi. "Peki ama neden Bayan Blenkensop?"

Neden olmasın?

Seçmek için çok tuhaf bir isme benziyor da.

Aklıma gelen ilk isim bu oldu. Ayrıca giysilerime de uyuyor.

Ne demek istiyorsun Tuppence?

"B harfi, sersem! 'B' harfi Beresford sözcüğünün baş harfi değil mi? Aynı zamanda Blenkensop'a da uyuyor. Bütün

çamaşırlarımda 'B' harfi işli. Prudence Beresford yerine Patricia Blenkensop. Ya sen niye Meadowes'u seçtin? Çok aptal bir isim."

Tommy hırslanarak, "İlk önce," dedi. "Benim donlarımda 'B'

harfi işli filan değil. Ve de bu ismi ben seçmedim. Meadowes ismini almam gerektiği bildirildi. Bay Meadowes saygın geçmişi olan gerçek bir centilmen. Onunla ilgili her şeyi ezberledim."

Tuppence, "Çok güzel," dedi. "Peki, evli misin, bekâr mı?"

Tommy aynı ciddiyetle, "Dulum," dedi. "Karım on yıl önce Singapur'da öldü."

Neden Singapur'da?

Hepimiz bir yerde öleceğiz. Singapur'un nesi yanlış?

Ah, hiç. Hiç kuşkusuz ölmek için çok uygun bir yer. Ben de bir dulum.

Peki, senin kocan nerede öldü?

 Önemli mi? Özel bir klinikte olabilir. Karaciğer sirozundan ölmesini kurguluyorum.

Anlıyorum. Çok acı bir konu. Peki ya oğlun Douglas?

Douglas Donanmada.

Evet, dün gece duydum.

İki oğlum daha var. Raymond Hava Kuwetleri'nde, Cyril, ufak bebeğim de cephede.

Ya biri kuşkulanıp da bu hayali Blenkensop'ları araştırırsa?

"Oğullarım Blenkensop değil ki. Bu benim ikinci kocamın soyadı, ilk kocam Hill'di. Telefon rehberinde üç sayfa Hill soyadı var. Biri istese bile tüm Hill'leri araştırması olanaksız."

Tommy içini çekti.

"İşte yine aynı hatayı yapıyorsun, Tuppence. Konuları abartıyorsun. İki koca üç oğul. Bu kadarı çok fazla.

Ayrıntılarda boğulacaksın."

"Hayır, dediğin gibi olmayacak. Hem üç oğlan olmasının işe yarayacağını düşünüyorum.

Unutma ki benim resmi bir görevim yok. Serbest

çalışıyorum. Bu işe kendimi eğlendirmek için girdim ve eğleneceğim de."

Öyle görünüyor, dedi Tommy. "Ama bana sorarsan bu iş

tümüyle gülünç."

Neden böyle söylüyorsun?

"Sen benden daha uzun süredir Şans Souci'desin. Bana dürüstçe dün gece beraber olduğumuz insanlardan birinin tehlikeli bir düşman ajanı olabileceğine aklının yatıp yatmadığını söyleyebilir misin?"

Tuppence düşünceli bir tavırla, "Gerçi bu biraz akıl almaz görünüyor ama..." dedi. 'Tabii şu genç adam var ama."

Carl Von Deinim mi? Mülteciler polis kontrolünde değil mi?

N veya M Agatha Chiristie Sanırım öyle. Yine de olabilir. Biliyor musun o çok çekici, genç bir adam.

"Yani genç kızların ağzından laf almasının kolay olacağını mı söylemek istiyorsun? Peki, ama hangi kızlar? Burada ortalık General veya Amiral kızlarıyla kaynamıyor ki. Belki de A.T.S.1

şirketinin bölüm şeflerinden biri ile dolaşıyordur."

Sessiz ol Tommy. Bu konuyu ciddiyetle ele almalıyız.

Ben ciddiye alıyorum zaten. Asıl sorun kendimi yabani kaz avındaymış gibi hissetmemde.

Tuppence ciddiyetle, "Böyle düşünmek için henüz çok erken," dedi. "Zaten bu işte henüz ortada olan bir şey de yok.

Peki Bayan Perenna için ne düşünüyorsun?"

Tommy düşünceli düşünceli, "Evet," diye yanıtladı. "Sana hak veriyorum, Bayan Perenna'nın üzerinde durmak gerek."

Tuppence bir işadamı tavrı ile, "Ya biz?" diye sordu. "Yani biz nasıl bir işbirliği içinde olacağız?"

Tommy düşünceliydi.

Pek fazla beraber görünmemeliyiz.

"Doğru. Birbirimizi, göründüğümüzden daha fazla

tanıyormuşuz izlenimi uyandırmak yanlış olur. Davranış

biçimimizi kararlaştırmamız gerekiyor. Düşünüyorum da -evet-bana kalırsa, peşine düşmek en iyi yol."

Peşine düşmek mi?

"Kesinlikle. Ben senin peşine düşmüş olacağım. Sen kaçabilmek için yapabileceğin her şeyi yapacaksın, ama yalnızca centilmen bir erkek olmak her zaman yeterli olmaz. İki kocam oldu ve şimdi de üçüncü bir tane arıyor olacağım. Sen de peşine düşülmüş dul rolünü oynayacaksın. Zaman zaman 1 İngiliz sanayii kuruluşu. Otomotif yedek parçaları üretmekte olup savaş

sırasında silah üretimi yapmıştı.

 seni bir kafede, otelin önünde yürürken ele geçirmek fırsatını bulacağım. Görenler içlerinden kıs kıs gülüp, bunu komik bulacaktır."

Mantıklı görünüyor, dedi Tommy.

"İzlenen erkekler ezelden beri komik görünürler. İşte bu da bizim işimize yarayacak. Eğer bizi beraber görürlerse içlerinden kıs kıs gülerek diyecekleri yalnızca, 'Şu zavallı Meadowes'un haline bakın,' olacaktır."

Tommy ansızın onun kolunu yakaladı.

Bak. Karşıya baksana.

Sundurmalardan birinin köşesinde genç bir adam bir kızla konuşuyordu, ikisi de kendilerini tamamen konuştukları konuya kaptırmış, etrafla hiç ilgilenmiyorlardı.

Tuppence yavaşça, "Carl von Deinim," dedi. "Peki, ama acaba kız kim?"

Her kimse gerçekten çok güzel bir kız.

Tuppence başını salladı. Kızın esmer, ihtiraslı yüzünde gözlerindeki düşünceli ifade dikkati çekiyor ve vücudunu kavrayan dar kazak ise genç kızın vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Heyecanla, ciddiyetle bir şeyler anlatıyordu. Carl von Deinim ise dikkatle onu dinliyordu.

Tuppence mırıldandı.

Yanılmıyorsam benden burada kalmamı isteyeceksin, dedi.

Tommy, "Doğru," diyerek onayladı ve arkasını dönerek ters yöne doğru yürüdü.

Gezinti yolunun diğer ucunda Binbaşı Bletchley ile karşılaştı.

Adam Tommy'yi kuşku ile süzdükten sonra, "Günaydın," diye homurdandı.

Günaydın.

Bletchley, "Siz de benim gibi erkencisiniz," dedi.

 Bu da Doğu'da edindiğim alışkanlıklardan biri, diye yanıtladı Tommy. "Gerçi aradan uzun yıllar geçti, ama yine de erken kalkmayı sürdürüyorum."

Binbaşı Bletchley onayladı.

"Haklısınız. Tanrım, bugünün gençleri beni neredeyse hasta ediyor. Sıcak banyo alıp ancak saat onda kahvaltıya iniyorlar.

Hiç kuşkusuz bu alışkanlık. Almanlardan bize geçti. Direnç yok. Bir sürü köpek yavrusu. Ordu artık eski günlerinde olduğu gibi değil. İhtimam görüyor, şımartılıyorlar. Hatta gece yataklarına sıcak termofor bile veriliyor. Pof! Bütün bunlar beni hasta ediyor."

Tommy'nin başını melankolik bir tarzda sallamasından

cesaret alan binbaşı ekledi.

"Disiplin, ihtiyacımız olan bu. Disiplinsiz bu savaşı nasıl kazanabiliriz ki? Biliyor musunuz, bana anlatıldığına göre bu gençlerin arasında resmigeçide sivil giysilerle katılanlar bile oluyormuş. Bu şekilde savaş kazanılmaz. Sivil giysiler! Aman Tanrım!"

Bay Meadowes da bugün artık her şeyin eskisine göre çok farklı olduğuna ilişkin görüşünü açıkladı.

Binbaşı Bletchley hüzünle, "Bütün bunlar demokrasiden,"

dedi. "Her konuda aşırıya kaçıyorlar. Bence demokrasiyi de abarttılar. Askerlerle siviller birbirine karıştılar, bir arada restoranlarda yemek yiyorlar pöf siviller bundan hoşlanmıyor, Meadowes. Askerler bunu biliyor, onlar her zaman bilir."

Meadowes, "Elbette," dedi. "Aslında ordunun işleri konusunda şahsen pek fazla bilgim yok ama..."

Binbaşı sabırsızlıkla, bir yan bakışla sözünü kesti. "Geçen savaşta bulundunuz mu?"

Ah evet.

'Tahmin etmiştim. Galiba yaralanmışsınız da. Omzunuzdan sakatlanmıştınız, değil mi?

 Hangi alay?"

Tommy, Meadowes'un savaş geçmişini anımsayarak, "Beşinci topçu alayı," dedi.

Ah evet. Selanik!

Evet.

Ben Mespot'daydım.

Bletchley yeniden anılarını anlatmaya başladı. Tommy nazik bir tavırla dinledi. Bletchley konuyu hararetle bitirdi.

"Ya şimdi beni kullanmak istiyorlar mı? Hayır, istemiyorlar.

Çok yaşlıymışım. Lanet olsun bu yaşlılığa! Oysa bu genç acemilere savaşın ne demek olduğunu öğretebilirdim."

Tommy gülümseyerek, "Madem öyle niye bunu

gerçekleştirmiyorsunuz ki?" diye sordu.

Bu ne demek şimdi?

Binbaşı Bletchley'in şakadan anlayan bir tip olmadığı anlaşılıyordu. Tommy'yi kuşku ile süzdü. Tommy konuyu değiştirmenin tam zamanı olduğunu anlamıştı.

"Şu Bayan Blenkensop hakkında bir bilginiz var mı? Sanırım ismini doğru söyledim değil mi?"

"Evet, doğru Blenkensop. Fena kadına benzemiyor. Yalnız biraz çenesi düşük, yani çok fazla konuşuyor. Hoş kadın ama aptal. Aslında onu pek tanımıyorum. Yalnızca birkaç gündür burada Şans Souci'de kalıyor. Ve ekledi."" Niye sordunuz?"""

Tommy açıkladı.

Biraz önce karşılaştık da. Acaba o da hep böyle erken mi kalkıyor diye merak ettim.

Bilemiyorum. Neyse ki kadınlar kahvaltıdan önce pek

dolaşmıyorlar, Tanrı'ya şükür.

Tommy, "Amin," dedi. "Kahvaltı öncesi insanlara karşı kibar davranmakta zorlanıyorum.

 Umarım kadına bir kabalık yapmamışımdır, amacım yalnızca biraz eksersiz yapmaktı."

Binbaşı Bletchley anlık bir sempatiyle, "Bu konuda ben de sizinle hemfikirim, Meadowes,"

dedi. "Kesinlikle aynı görüşteyim. Kadınlarla birlikte olmak hoş olabilir, ama kesinlikle kahvaltı öncesinde değil." Hafifçe gülerek ekledi. "Dikkatli olun dostum. Sizin de bildiğiniz gibi bu kadın dul."

Öyle mi?

Binbaşı neşeyle onun kaburgalarına bir dirsek attı.

"Dulları bilirsiniz. İki kocasını gömmüş ve bana kalırsa bir üçüncüsünün peşinde. Dikkatli olun Meadowes. Gözünüzü dört açın. Size önerim bu."

Binbaşı Bletchley daha sonra neşe içinde kısa bir yürüyüşün ardından kahvaltı etmek üzere Şans Souci'ye geri döndü.

Bu sırada Tuppence, gezinti yolundaki yürüyüşüne devam edip, genç çiftin konuşmakta olduğu sundurmanın hemen yanından geçti. Tam yanlarından geçerken birkaç kelime duydu.

Konuşan kızdı.

Çok dikkatli olmalısın Carl . En ufacık bir kuşku bile...

Sözün tam bu noktasında Tuppence onları duyamayacak

kadar ilerlemişti. Anlamlı sözcükler. Evet, ama tamamen zararsız, sıradan bir ifade de olabilirdi. Tabii başka türlü de kabul edilebilirdi. Ansızın ani bir kararla geri döndü ve yeniden iki gencin yanlarından geçti.

Bu kez de şu kelimeleri duydu.

Kendini beğenmiş, iğrenç İngiliz...

Bayan Blenkensop'un kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. Carl von Deinim gibi Nazi zulmünden kaçarak İngiltere'ye sığınan, karnını doyurup, yatacağı korunaklı bir yer verilen genç bir 27

N veya M Agatha Chiristie mültecinin bu sözcüklerin muhatabı olması hiç de akıllıca değildi.

Tuppence yeniden döndü. Ancak bu kez o yanlarına

ulaşamadan çift oradan ayrılmıştı. Kız denize doğru ilerlerken, Carl von Deinim ise Tuppence'a doğru yürümeye başlamıştı.

Eğer Tuppence yürüyüşüne ara verip, duraklamasa genç adam onu tanımadan yanından geçip gidecekti. Fakat durdu ve ciddi bir selam vermek zorunda kaldı.

Tuppence neşe içinde coşkuyla, "Günaydın Bay Von Deinim.

Ne güzel bir sabah değil mi?" dedi.

Ah evet. Hava çok güzel.

Tuppence ekledi. "Beni adeta tahrik etti. Genelde kahvaltıdan önce aşağıya inmem. Ama bu sabah, özellikle de iyi

uyuyamadığım bir gecenin ardından - sanırım insan zaten yabancı bir yerde iyi uyuyamıyor. Her zaman bir yere alışmak için iki üç gün gerektiğini düşünürüm." Hiç kuşkusuz öyle, kesinlikle haklısınız.

Gerçekten de bu küçük yürüyüş kahvaltı için iştahımı açtı.

Şans Souci'ye mi dönüyorsunuz? Eğer izin verirseniz sizinle beraber yürüyeyim. Ciddi bir tavırla yanında yürümeye başladı.

Tuppence, "Siz de iştahınızın açılması için mi yürüyüşe çıktınız?" diye sordu.

Oh hayır. Ben kahvaltı ettim. Artık işimin başına dönüyorum.

İş mi?

Evet. Araştırmacı kimyagerim.

Tuppence, onu yan gözle süzdü ve, "Demek burada bulunma nedeniniz bu," dedi.

Carl von Deinim dik bir ses ile ekledi.

"Bu memlekete Nazi zulmünden kaçmak için geldim. Hiç arkadaşım olmadığı gibi param da çok azdı. Şimdi de yararlı olmak için elimden geleni yapıyorum."

 Önüne bakıyordu. Tuppence, genç adamı heyecanlandıran gizli, güçlü bir duygunun varlığının farkına vardı ve mırıldandı.

Ah evet, anlıyorum. Eminim ki bu övgüye değer bir iş.

Carl von Deinim ekledi.

"İki erkek kardeşim de toplama kampındalar. Babam da toplama kampında öldü. Annem ise üzüntüden ve korkudan öldü."

Tuppence, söylediklerini ezberlemiş gibi bir hava var, diye düşündü.

Yeniden genç adama kaçamak bir bakış attı. Yüzü ifadesizdi, ileri doğru bakıyordu.

Birkaç saniye konuşmadan yürüdüler. Yanlarından iki adam geçti. Bunlardan biri Carl'a şöyle bir baktı. Tuppence onun yanındakine, "Şu adamın Alman olduğuna yemin edebilirim,"

dediğini duydu ve aynı anda Carl von Deinim'in yanaklarının kızardığını gördü.

Genç adam birden kontrolünü kaybetti. Bastırmaya çalıştığı gerginliği yüzeye çıktı.

Kekeleyerek, "Duydunuz... duydunuz... işte," dedi. "İşte böyle diyorlar... ben..."

Tuppence birden asıl benliğine büründü. "Sevgili yavrum,"

dedi. "Aptallık etmeyin. Aynı anda her ikisini de elde edemezsiniz."

Ne demek istiyorsunuz?

"Siz bir mültecisiniz. Kabalıkları anlayışla karşılamalısınız.

Hayattasınız, önemli olan bu. Sağ ve özgür. Diğerine gelince bunun kaçınılmaz olduğunu kabul etmelisiniz. Bildiğiniz gibi ülke savaşta. Ve siz Almansınız. Sonra birden gülümseyerek ekledi. "Açıkça belirtmek gerekirse, sokaktaki adamın sözcüğün tek anlamıyla sokaktaki sıradan bir adamın iyi Alman ile kötü Almanı ayırt edebilmesini bekleyemezsiniz."

 Carl hâlâ ona bakıyordu. Masmavi gözlerinde minnet dolu bir ifade belirdi. Sonra birden gülümsedi.

Kızılderililere de böyle yapmışlardı, değil mi, en iyi Kızılderili ölü olanıdır demişlerdi.

Güldü. "İyi bir Alman olarak kabul edilebilmem için zamanında işimin başında olmalıyım.

İzninizle. İyi sabahlar."

Yine o dimdik selamı ile eğildi. Tuppence, onun uzaklaşan gölgesine' bakarak kendi kendine mırıldandı.

"Bayan Blenkensop bir ara pusulayı şaşırdın. Gelecekte işine daha fazla dikkat etmelisin.

Haydi şimdi Şans Souci'de kahvaltıya."

Şans Souci'nin ana kapısı açıktı. İçeride Bayan Perenna birisi ile hararetli bir konuşma yapıyordu.

"Ve lütfen ona son yolladığı margarin için düşündüklerimi bildir. Jambonu da Quillers'den al, geçen sefer iki penni daha ucuzdu. Sonra lahanalara da dikkat et... Tuppence'i görünce konuşmasını yarıda bıraktı."

"Oh, günaydın Bayan Blenkensop, siz de erkencisiniz! Daha kahvaltı etmediniz mi? Yemek odasında her şey hazır. Biraz önce konuştuğu kızı işaret ederek, "Kızım Sheila," dedi.

Onunla tanışmamıştınız. Zaten burada da değildi, dün gece geldi, diye ekledi.

Tuppence ilgiyle genç kızın pürüzsüz güzel yüzüne baktı.

Kızın yüzünde o trajik enerjiden eser kalmamıştı, şimdi ise sıkılgan ve küskün görünüyordu. "Kızım Sheila. Sheila Perenna."

Tuppence birkaç iltifatın ardından yemek salonuna girdi.

Masanın başında üç kişi oturuyordu. Bayan Sprot ve küçük kızı ile Bayan O'Rourke. Tuppence'ın, "Günaydın sözcüğü Bayan O'Rourke tarafından büyük bir içtenlik ve neşe ile yanıtlandı.

"İyi sabahlar!"

İhtiyar kadın Tuppence'e büyük bir ilgiyle bakıyordu.

Kahvaltıdan önce yürüyüş yapmak çok iyi bir şeydir. Müthiş

iştah açar.

Bayan Sprot küçük kızına, "Bak, ne güzel ekmek ile süt, tatlım," dedi ve dolu bir kaşığı küçük Betty Sprot'un çocuğun ağzına sokmaya çalıştı.

Küçük kız ustaca bir baş hareketiyle bu girişimi atlattıktan sonra, Tuppence'ı kocaman açılmış gözlerle süzmeye devam etti.

Bebek denebilecek kadar küçük kız sütlü elini odaya yeni gelen Tuppence'e uzatarak gülümsedi ve anlaşılmaz homurtular çıkardı. "Gaga buuu."

Bayan Sprot, Tuppence'e bakarak, "Sizi sevdi," dedi nihayet bebeğinin seveceği birini bulmuş olmaktan dolayı gözlerinin içi gülerek. "Hâlbuki bazen yabancıların yanında pek çekingen olur."

Bebek yine, "Buuuh," dedi ve vurguladı. "Ah puh ah." Bayan O'Rourke ilgiyle, "Acaba ne demek istedi ki?" diye sordu.

Bayan Sprot, "Maalesef henüz pek anlaşılır şekilde konuşamıyor," diye itiraf etti. "Daha yeni iki yaşına girdi.

Korkarım söylediklerinin çoğunun hiçbir anlamı yok. Ama anne diyebiliyor. Değil mi sevgilim?" Betty, annesine dikkatle baktı ve sonuçta, "Cugla bik," dedi. Bayan O'Rourke gülerek,

"Bu da onların, bu minik meleklerin kendine özgü lisanları,"

dedi. "Betty, şekerim haydi 'Anne' de bakayım."

Betty, Bayan O'Rourke'a dikkatle baktı ve sonra yüzünü ekşiterek "Nazer..." dedi.

Bakın şuna, hiç söz dinliyor mu? Ama çok tatlı bir kız. Bayan O'Rourke ayağa kalkarak çocuğa güldü ve telaşla odadan çıktı.

Bebek Betty, onun arkasından, "Ga ga ga," diye bağırıyor ve elindeki kaşığı masaya vuruyordu.

 Tuppence merakla, "Nazer ne anlama geliyor?" diye sordu.

Bayan Sprot kızarak, "Şey nasıl açıklayayım," dedi. "Betty birini ya da bir şeyi sevmezse böyle söylüyor."

Betty başını bir tarafa yatırmış Tuppence'e gülücükler dağıtıyordu. Bayan Sprot, "Sizi gerçekten çok sevdi Bayan Blenkensop," dedi. Sesinde gizli bir kıskançlık olduğunu sezen Tuppence durumu düzeltmek için, "Daima yeni bir yüz görmek çocukların ilgisini çeker, öyle değil mi?" dedi.

Kapı açıldı ve Binbaşı Bletchley ile Tommy içeri girdiler.

Tuppence hemen atıldı.

"Ah Bay Meadowes. Sizi yendim, gördünüz mü? Sona kalan dona kalır. Ama size yine de biraz kahvaltı ayırdım."

Belirgin şekilde yanındaki yeri Tommy'ye işaret etti.

Tommy çekinerek, "Ah... şey... teşekkür ederim," diye mırıldandı ve masanın diğer ucuna oturdu.

Betty Sprot sevinçle, "Puff diyerek, Binbaşı Bletchley'in suratına bir ağız dolusu süt püskürttü. Binbaşı yüzünden kızmış

olduğu anlaşılmasına rağmen yine de gülümsedi.

Bizim küçük Bo Peepn2 nasıllar bu sabah? diye sordu

anlamsızca. "Bo Peep!" Bir yandan da çocuğa oynaması için gazetesini uzattı.

Betty zevkle kuş gibi cıvıldadı.

Ciddi kuşkular Tuppence'ı allak bullak etmişti. Düşündü.

"Bunda bir yanlışlık olmalı. Burada gizli saklı işlerin döndüğüne inanmıyorum. Cidden olamaz, diye düşünüyordu."

Şans Souci'nin Beşinci Kol'un Merkezleri'nden biri olduğuna inanmak için çok geniş bir hayal gücüne sahip olmak

gerekiyordu.

2 Masal kahramanı kaybolmuş koyununu arayan küçük kız.

BÖLÜM 3

Sundurmalı terasın gölgelik bir yerinde Miss Minton örgü örüyordu.

Miss Minton zayıf ve neredeyse kemikleri sayılan bir kadındı.

Boynu da tel gibi ipinceydi.

Genellikle gök mavisi elbise giyiyor, zincir ya da boncuktan yapılmış kolyeler takıyordu.

Eteklerinin çoğu kalın tüvit kumaştandı ve daima arka kısımları hafifçe sarkıyordu.

Tuppence'i büyük bir sevinçle karşıladı.

Günaydın Bayan Blenkensop. Gece rahat uyuyabildiğinizi umarım.

Bayan Blenkensop yabancı bir yatakta geçirdiği ilk iki gecede pek rahat uyuyamadığını itiraf etti. Miss Minton, "İlginç değil mi? Ben de öyle," dedi.

Bayan Blenkensop, "Büyük rastlantı," dedikten sonra ekledi.

"Ne kadar güzel bir örgü bu."

Miss Minton zevkten kızararak örgüsünü gösterdi. Evet, sıradan bir örgü değildi bu, ama oldukça da basitti. İstediği

 takdirde seve seve Bayan Blenkensop'a bu örgüyü

öğretebilecekti.

Bayan Blenkensop çok teşekkür ederek, kendisini bu desenli Örgüleri örecek kadar örgü konusunda deneyimli bulmadığını, hatta bu konuda aptal bile sayılabileceğini ileri sürerek bu öneriyi reddetti. Kendisi ancak düz örgü ile başlık örebiliyordu ki bunda bile galiba yine bir yerlerde bir yanlışlık yapmıştı. Bir şekilde muntazam görünmüyordu, öyle değil mi?

Miss Minton deneyimli uzman bakışlarıyla haki örgü

karmaşasını inceledi. Kibarca nerede yanlışlık yapmış olduğunu gösterdi. Tuppence teşekkür ederek hatalı başlığı aldı. Miss Minton nezaketle, büyük bir hata yapmadığını, kendisinin uzun süredir örgü ördüğünü söyledi.

Tuppence, "İtiraf etmeliyim ki bu korkunç savaştan önce hiç örgü örmemiştim," dedi. "İnsan kendini çok tuhaf hissediyor.

Bir şeyler yapmak zorunluluğu duyuyorsunuz."

"Oh evet, gerçekten de öyle. Dün gece yanlış duymadımsa Donanma'da bir de oğlunuz varmış."

"Evet, en büyük oğlum. Aslında annesi olarak bunu söylememeliyim ama oğlum fevkalade bir çocuktur. Hava Kuvvetleri'nde de bir oğlum var. En sevdiğim oğlum, bebeğim Cyril ise Fransa'da."

Aman Tanrım, onu ne kadar merak ediyorsunuzdur, kim bilir?

Tuppence düşünüyordu.

"Derek, yavrum, sevgili Derek'im... O şimdi cehennem ateşinin içinde bense... burada oturmuş aptalı oynuyorum...

gerçek duygularımı bir oyunmuş gibi..."

Sonra kendini toparlayarak olabildiğince metin bir sesle,

"Cesur olmalıyız, değil mi?" diye ekledi. "Yakında bütün bunların sona ereceğini umut etmeliyiz. Geçen gün çok emin bir kaynaktan Almanların iki aydan daha fazla dayanmalarının mümkün olamayacağını duydum."

N veya M Agatha Chiristie Miss Minton öyle bir kuvvetle başını salladı ki boynundaki zincirler ve boncuklar şangırdadı.

Evet öyleymiş. Hem... (Sesini gizemli bir şekilde alçaltarak) .

"Duyduğuma göre Hitler kesinlikle amansız bir hastalığa tutulmuş. Ağustosa kadar delirecekmiş."

Tuppence yanıtladı.

"Şu Blitzkrieg denilen şey Almanların son kozu olsa gerek.

Galiba Almanya'da kıtlık korkutacak düzeydeymiş.

Fabrikalardaki işçiler mutsuzmuş. Sonuçta bütün bunlar bir çöküşün göstergeleri."

Bu da ne? Ne oluyor?

O sırada terasa çıkan Bay ve Bayan Cayley çiftinden huysuz bir şekilde bu soruları yönelten Bay Cayley idi. Bir koltuğa yerleşti ve karısı da dizlerine bir battaniye örttü. Yeniden aksi bir tavırla sorusunu yineledi.

Ne dediniz?

Miss Minton, "Savaşın sonbahara kadar biteceğinden söz ediyorduk," dedi.

Bay Cayley, "Saçmalık," dedi. "Bu savaş en aşağı altı yıl sürecek."

Tuppence, "Ah Bay Cayley," diye protesto etti. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

Bay Carley kuşku ile etrafına bakındı.

Acaba, dedi. "Acaba burada cereyan mı var? Belki de koltuğumu yeniden köşeye çekmem daha doğru olacak."

Bay Carley yer değiştirme törenini yinelendi. Hayatta Bay Carley'in isteklerini yerine getirmekten, yastıkları ve battaniyeleri ayarlamaktan başka hiçbir amacı ve uğraşı yokmuş gibi görünen telaşlı bir kadın olan karısı sık sık,

"Alfred böyle nasıl? Ne dersin, böylesi daha mı iyi? Bana kalırsa güneş gözlüklerini takmalısın. Bu sabah güneş çok

 parlak," diye söyleniyordu.

Bay Carley titizlenerek sinirle, "Hayır, hayır. Sorun çıkarma Elizabeth. Kaşkolümü aldın mı? Hayır, ipek kaşkolümü. Her neyse, ziyanı yok. Bu da olabilir. Ama yine de bu güneşte boynumun terlemesini istemiyorum ve belki de gidip diğer ipek kaşkolümü getirmen iyi olacak," dedi.

Sonra hemen ilgisini biraz önceki konuşmaya yöneltti. "Evet, ben altı yıl diyorum."

Her iki kadının da haklı itirazlarını zevkle dinledi.

"Bana kalırsa siz iki hanım da fazla umuda kapılıyorsunuz.

Ben Almanya'yı bilirim. Hatta çok iyi bilirim demem daha doğru. Emekli olmadan önce iş, nedeniyle orada çok bulundum, sık sık gittim geldim. Berlin, Hamburg, Münih, bu saydığım yerleri gayet iyi bilirim. Emin olun, Almanya'nın ne kadar uzun süre dayanabileceğini kestirmek bile mümkün değil.

Arkasında Rusya ile..."

Bay Carley kendini konuya öylesine kaptırmıştı ki tuhaf bir tatmin duygusuyla sesi perde perde inip çıkıyor, kendisinin de bundan büyük zevk duyduğu anlaşılıyordu. Ancak karısı ipek kaşkolünü getirdiğinde sözlerine ara vererek kaşkolü alıp boynuna doladı.

Tam o sırada Bayan Sprot da, bebek Betty'yi terasa çıkardı ve tek kulağı kayıp küçük yün köpeği eline verip yere oturttu.

Haydi, Betty, dedi. "Anne hazırlanıncaya kadar sen de Bonzo'yu giydir. Yürüyüşe çıkacağız."

Bu arada Bay Carley hepsi moral bozucu nitelikte istatistikler ve gerekçeler ileri sürerek tekdüze sesiyle konuşmasını sürdürüyordu. Bu monolog, kendine özgü bebek lisanıyla Bonzo'yla konuşan Betty'nin cıvıltılı sesiyle kesildi.

'Tak-tak-puh-bak," dedi bebek. Sonra hemen yakınına konan küçük bir kuşa doğru ellerini uzatıp aguladı. Kuş korkarak uçup gitti ve Betty şaşkın gözlerle etrafını süzerek terastaki gruba 36

N veya M Agatha Chiristie açık seçik, "Kuş," dedi ve başını başarmanın verdiği mutlulukla salladı.

Miss Minton, "Bu çocuk fevkalade bir şekilde konuşmayı öğreniyor," dedi. "Ta-ta de bakayım Betty. Ta ta."

Betty soğuk soğuk ona baktı ve, "Gluk," dedi.

Sonra Bonzo'nun bir kolunu kendi paltosunun içine soktu, iki yana sallanarak yürüdü, koltuğun üzerine çıktı ve Bonzo'yu bir yastığın arkasına sakladı. Mutlulukla kıkır kıkır gülerek, büyük bir çaresizlik içinde sordu.

Kayıp! Vav-vav. Kayıp! dedi.

Tercümanlık görevini gönüllü olarak üstlenen Miss Minton onun anlamanın gururuyla açıkladı.

Saklambaç oynamayı çok seviyor, dedi. "Her zaman bir şeyler saklar." Sonra abartılı bir şaşkınlıkla bağırdı. "Aaa, Bonzo nerede? Bonzo nerede? Bonzo nerede olabilir?"

Betty kendini yere attı ve neşeli sesler çıkardı.

Bay Cayley artık dikkatlerin Almanya'nın hammadde ikame yöntemleri hakkındaki açıklamalarından uzaklaşmış olmasına çok sinirlenmiş görünüyordu, rahatsız edici'şekilde öksürerek etrafına bakındı.

O sırada şapkasını giymiş olan Bayan Sprot gelerek Betty'yi kucağına aldı.

Dikkatler yeniden Bay Cayley'e yöneldi.

Tuppence, "Ne diyordunuz Bay Cayley?" diye sordu.

Ancak Bay Cayley sinirlenmişti. Soğuk bir tavırla, "Bu kadın her zaman çocuğunu getirip yanımıza bırakıp, insanları ona bakmaya mecbur ediyor. Sanırım yine de yün kaşkolü almam iyi olacak, sevgilim? Güneş çekiliyor."

Miss Minton, "Ne olur Bay Cayley anlattıklarınıza devam edin," diye ısrar etti.

Anlattıklarınız çok ilgi çekiciydi.

 Duyduklarından mutlu olan Bay Cayley yün kaşkolünü

boynuna sararak konuşmaya başladı.

Dediğim gibi Almanya sistemlerini öylesine

mükemmelleştirdi ki...

Tuppence, Bayan Cayley'e dönerek, "Savaş hakkında siz ne düşünüyorsunuz Bayan Cayley?" diye sordu. Bayan Cayley yerinden sıçradı. "Ne mi düşünüyorum? Ne demek

istiyorsunuz?" "Siz de altı yıl devam edeceğine inanıyor musunuz?"

Bayan Cayley kararsızlıkla, "Umut ederim ki o kadar sürmez," diye yanıtladı. "Bu çok uzun bir süre, öyle değil mi?"

Evet. Çok uzun bir süre. Peki, ama sizin asıl fikriniz ne?

Bayan Cayley bu soru üzerine adeta paniğe kapıldı.

Ah ben bil... bilmem ki. Hiçbir şey bilmiyorum. Alfred uzayacağını söylüyor.

Ya siz, siz aynı kanıda değil misiniz?

Bilmem. Bir şey söylemek çok güç, değil mi?

Tuppence bir öfke dalgasına kapıldığını hissediyordu.

Cıvıldayan Miss Minton, diktatör Bay Cayley, aptallaşmış

Bayan Cayley, gerçekte de bunların tipik vatandaşları oldukları söylenebilir miydi? Sanki boş bakışlı, kara gözlü Bayan Sport bunlardan daha iyi miydi? O, Tuppence burada, bu insanların arasında ne bulabilirdi ki? Hiç kuşkusuz ki bu insanlardan biri...

Düşüncesi yarıda kesildi. Bir gölge fark etmişti. Hemen arkasında birisi, kendisi ile güneş arasında duruyordu. Başını çevirdi.

Bayan Perenna terasta hemen arkasında durmuş, onları

seyrediyordu. Ve bu gözlerde bir tuhaflık vardı, hor görme miydi bu? Onları aşağılamak, tepeden bakmak gibi bir şeydi bu.

Tuppence düşündü.

Bu kadın hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim.

 II

Tommy'nin en yakın dostluk kurduğu kişi Binbaşı Bletchley idi. "Yanınızda golf takımlarınızı da getirdiniz değil mi, Meadowes?" Tommy bunu onayladı.

"Hah! Benim gözümden hiçbir şey kaçmaz. Fevkalade!

Beraber bir oyun oynamalıyız.

Buradaki sahada hiç oynadınız mı?"

Tommy'nin yanıtı olumsuzdu.

"Kötü sayılmaz aslında hiç kötü değil. Belki kenarları biraz kısa, ama buna karşılık deniz manzarası filan olağanüstü. Hem asla kalabalık da olmuyor. Sahi, bu sabah benimle gelsenize.

Bir parti oynayabiliriz."

Çok teşekkür ederim. Çok iyi olur.

Tepeye tırmanırlarken Bletchley, "Buraya gelmiş olmanızdan dolayı çok memnun olduğumu belirtmeliyim," dedi. "Burada çok fazla kadın var. İnsanın sinirleri bozuluyor. Konuşacak uygun birini bulduğum için çok seviniyorum. Cayley erkekten sayılmaz, adam ayaklı eczane gibi bir şey. Sürekli kendi sağlığından, tedavilerinden ve aldığı ilaçlardan bahsediyor, başka hiçbir konuda konuşmuyor. Aslında eğer ilaç kutularını çöp tenekesine atıp, her gün on millik bir yürüyüşe çıksa çok farklı bir insan olabilir. Bunun dışındaki tek erkek ise von Deinim ve gerçeği söylemek gerekirse, Meadowes, bu adama da bir türlü kanım ısınamadı."

Tommy, "Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle, ısınamadım. İnanın bana, şu mültecilik konusu biraz tehlikeli bir iş. Bana kalsa onların hepsini enterne ederdim.

Güvenlik her şeyden önde gelir."

Biraz sert olmadı mı?

"Kesinlikle hayır. Savaş savaştır. Hem bu Bay Carl hakkında bazı kuşkularım da var.

 Birincisi Yahudi olmadığı açık. Sonra buraya savaş

başlamadan tam bir ay önce geldi.

Bunlar kuşku uyandırıyor."

Tommy, onu konuşturmak istercesine, "Yani..." dedi.

Casusluk. Adamın küçük oyunu bu.

"Ama burada ve yakın çevrede askeri bir birlik veya askeri açıdan değer taşıyan bir tesis yok."

"Ah dostum, zaten işin ustalığı da burada ya. Eğer Plymouth veya Portsmouth dolaylarında bir yerde olsaydı sürekli izlenirdi. Halbuki böyle sakin bir yerde kimse onunla ilgilenmiyor bile. Ama burası sahil, değil mi? Gerçek şu ki, hükümet bu yabancı düşmanları çok hafife alıyor. Her canı isteyen yabancı buraya gelip, surat asıyor ve toplama kampındaki kardeşlerinden bahsediyor. Şu bizim genç adama bir bakın her hareketinde bir haddini bilmezlik, bir kibir var. O

bir Nazi. Evet... evet o kesinlikle Nazi."

Bu ülkede gerçek ihtiyacımız olan bir ya da iki cadı avcısı, dedi Tommy neşeyle.

Neden ki?

Casusların kokusunu almaları için.

Ha evet, bu çok hoş güzel. Kokularını almak için. Evet, tabii.

Bu arada golf kulübünün binasına geldikleri için konuşmaya son verdiler.

Tommy'nin ismi geçici üye olarak kaydedildi, dalgın

görünüşlü, orta yaşlı bir adam olan sekreterle tanıştırıldı ve aidatın tamamını ödediler. Tommy ve binbaşı oyuna başladılar.

Tommy iyi bir golf oyuncusuydu. Karşısındakinin de iyi bir oyuncu olduğunu keşfetmek hoşuna gitti. Binbaşı oyunu bire karşı iki farkla

kazandı.

"Güzel bir maçtı Meadowes, çok güzel bir maç, son vuruşunuzda düzgün giden topun son anda sapması gerçekten 40

N veya M Agatha Chiristie büyük şanssızlık. Sık sık oynamalıyız bu oyunu. Haydi gelin, sizi dostlarımdan bazıları ile tanıştırayım. Genelde hepsi iyi adamlardır, ama birkaçı da aynen kocamış kadınlara

benziyorlar, beni anlıyorsunuz değil mi? Ah işte Haydock onu seveceksiniz. Emekli bir hava subayı. Şans Souci'nin hemen yakınında, sarp kayalığın tam üstündeki villada yaşıyor.

Buradaki ARP'ninn de başkanı."

Kumandan Haydock candan, neşeli, yanık tenli, mavi gözlü genelde bağırarak konuşan bir adamdı. Tommy'yi dostça selamladı.

"Demek siz de Bletchey gibi Şans Souci'de kalıyorsunuz?

Orada bir erkek arkadaş bulabilmek onu çok sevindirmiş

olmalı. Kadınların arasında kalmaktan bıkmıştı, değil mi Bletchley?"

Binbaşı, "Ben pek kadınlara uygun tipte bir adam değilim,"

diye yanıtladı.

Haydock, "Saçmalama," dedi. "Bana kalırsa o kadınlar sana uygun değil, tek sorun bu.

Hepsi yaşlı, kız kuruları. Tek işleri dedikodu yapıp, örgü örmek."

Bletchley, "Miss Perenna'yı unutuyorsun," dedi.

Ah Sheila. O gerçekten çok çekici bir genç kız. Bana

sorarsanız klasik anlamda bir güzel.

Bletchley, "Onun için biraz endişeleniyorum," dedi.

Ne demek istiyorsun? Bir içki alır mıydınız, Meadowes? Ya sen binbaşı?

İçkiler sipariş edildi ve üç adam ellerinde bardaklarıyla kulüp binasının verandasına çıkıp oturdular. Haydock sorusunu yineledi.

Binbaşı biraz hırslandık, "Şu Alman çocuk," dedi. "Sheila onunla pek sık görüşüyor."

"Yani ondan hoşlanıyor mu demek istiyorsun? Hım, bu kötü işte. Tabii... o yakışıklı bir genç ama bu yeterli değil. Doğru değil, Bletchley. Buna izin veremeyiz. Bu olmamalı. Düşmanla işbirliği, durum bu. Bu kızların onurlarına ne oldu? Üstelik etrafta bir sürü kibar yakışıklı İngiliz erkek varken."

Bletchley, "Sheila tuhaf bir kız," dedi. "Bazen tam birisiyle konuşacak sanırken acayip, somurtkan, çekingen biri olup çıkıyor."

Kumandan, "İspanyol kanı," diye açıkladı. "Babası yarı İspanyoldu, değil mi?"

Bilemiyorum. Ama ismi bana İspanyol ismi gibi geliyor.

Kumandan saatine baktı.

Haberler zamanı. Haydi, içeri girip ajansı dinleyelim.

O günkü haberlerde yeni bir şey yoktu, hatta sabah

gazetelerinde yazanların biraz geliştirilmişi olduğu bile söylenebilirdi. Hava Kuvvetleri'nin -son başarılarını takdir ettiğini belirten birinci sınıf, cesur askerler, aslanlar- gözü pek kahramanlar kumandan, bu konuda kendi geliştirdiği teoriyi de açıklamaktan çekinmedi: Almanların er geç

Leahampton'a çıkarma yapacakları gerekçesi de Leahampton'un stratejik değeri olmayan, önemsiz dikkat çekmeyen bir nokta olmasıydı.

Burada doğru dürüst bir uçaksavar silahı bile yok. Utanılacak bir durum!

Bu varsayımın gerekçelerinin geliştirilmesine fırsat olmadı çünkü Tommy ve binbaşının Şans Souci'deki öğle yemeğine gecikmemek için acele etmeleri gerekiyordu. Haydock hararetle Tommy'nin elini sıkarak onu kendi villasını "Korsan İn'ini"

görmeye davet etti. Manzara olağanüstü, plaj da bana ait evde de her tür araç gereç var. Meadowes'i muhakkak getirmelisin, Bletchley."

Ve Tommy ile binbaşının ertesi gün akşam bir içki almak üzere kumandanı ziyarete gitmeleri kararlaştırıldı.

Yemekten sonraları Şans Souci'ye sessizlik hâkim oluyordu.

Bay Cayley hizmete hazır sadık karısı Bayan Cayley ile,

"dinlenmeye" çekildi.

Bayan Blenkensop ise Miss Minton tarafından cepheye

gönderilecek bazı şeyleri paket edip, yollamak üzere bir depoya götürülmüştü.

Bay Meadowes, Leahampton'nun bilmediği yerlerini

dolaşmaya çıkmıştı. Birkaç paket sigara satın aldı, Punch'ın son sayısını almak üzere Smith'in dükkânının önünde durdu. Sonra birkaç dakika süren belirgin bir kararsızlığın ardından, "OLD

PIER İskele" yazan otobüse bindi.

Old Pier gezinti yolunun en uç kısmıydı. Laehampton'un bu kısmı emlak komisyoncularının en az ilgilendikleri yöresiydi.

Burası Batı Leahampton'un hiç rağbet görmeyen bölgesiydi.

Tommy iki peni ödeyip iskeleye doğru yürüdü. Burası derme çatma, hava koşullarının da etkisiyle yıpranmış, belirli aralıklarla ahı gitmiş vahı kalmış turnikeler dizilmiş, kasvetli bir yerdi. İskelede pek kimse yoktu, yalnızca birkaç çocuk aşağı yukarı koşuşup, martıların çığlıklarından ayırt edilemeyen cırlak sesleriyle bağrışıyorlardı. Rıhtımın bir ucunda bir adam, tek başına oturmuş, balık tutuyordu.

Bay Meadowes iskelenin ucuna kadar yürüyüp, suya baktı.

Sonra alçak bir sesle sordu.

Bir şey yakalayabildiniz mi?

Balıkçı başını salladı.

Genelde bir şey bulunmaz. Bay Grant oltasının ipinden az bir kısmı makaraya sardı.

Başını çevirmeden sordu.

Sizde bir gelişme var mı, Meadowes?

Tommy, "Şimdilik rapor edilecek bir durum yok efendim,"

N veya M Agatha Chiristie dedi. "Kendimi işe adapte etmeye çalışıyorum."

Güzel. Anlatın.

Tommy iskelenin tamamını kontrolü altında tutabileceği şekilde hemen yakındaki iskele babalarından birinin üstüne oturdu. Ve açıkladı:

"Sanırım çok doğru bir başlangıç yaptım, durumum oldukça iyi sayılır. Herhalde oradaki insanların listesi sizde de vardır.

Grant başıyla onayladı. ""Şimdilik rapor edilecek bir şey yok.

Binbaşı Bletchley ile dost olmayı başardım. Bu sabah birlikte golf oynadık. Bana kalırsa"

bu adam sıradan emekli bir asker. Cayley ise gerçekten de hastalık hastası, birine benziyor.

Ama yine de üzerinde durulmaya değer biri. Söylediğine göre son yıllarda uzun sürelerle Almanya'da bulunmuş."

Grant kısaca, "Bu da bir nokta," dedi.

Sonra von Deinim var.

Evet. Elbette size söylememe belki de hiç gerek yok ama Meadowes, bizi en çok ilgilendiren kişi bu von Deinim.

Yoksa onun N olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Grant başını salladı.

Hayır, zannetmiyorum. Bana kalırsa N'in bir Alman olmasını göze alamazlar.

Özellikle de Nazi rejiminden kaçan bir mülteci olmasını değil mi?

"Kesinlikle öyle. Onları izliyoruz. Bunu, ülkemizdeki düşman ülke mültecilerini izlediğimizi onlar da çok iyi bilirler. Ayrıca Meadowes, bu bağlamda çok yakında 16 ile 60 yaş arasındaki tüm düşman ülke mültecileri enterne edilecek.

Düşmanlarımızın bu durumun farkında olup olmadıklarını bilmiyoruz ama her halükârda böyle bir şeyin olabileceğini bekliyorlardır.

N veya M Agatha Chiristie Örgütlerinin başındaki kişinin enterne edilmesi riskini göze alamazlar. Bu nedenle N'in ya tamamıyla tarafsız ya da (görünüşte de olsa) İngiliz olması gerekir. Elbette aynı şey M

için de geçerli. Von Deinim için düşüncem farklı. O zincirin halkalarından biri olabilir. N veya M Şans Souci'de olmayabilir ama burada onları temsil eden von Deinim bizi amacımıza ulaştırabilir. Bu bana çok büyük bir olasılıkmış gibi geliyor.

Bunun dışında Şans Souci'nin diğer sakinlerinden herhangi biri de aradığınız kişi olabilir."

Sanırım oradakileri az çok incelemişsinizdir?

Grant içini çekti. Kısa, ani sıkıntı belirten bir iç çekmeydi bu.

"Hayır. Bunu yapmak benim açımdan olanaksız. Aslında bunu bizim bölüm kanalıyla kolaylıkla yaptırabilirdim ama bu riske giremem Beresford. Çünkü sizin de bildiğiniz gibi zaten köstebek aramızdan biri. Herhangi bir şekilde Şans Souci ile ilgilendiğimi fark edecek olurlarsa organizasyonun hemen bilgilendirileceğinden emin olabilirsiniz. İşte tam bu noktada işe siz karışıyorsunuz, dışardan biri. Bir yabancı olarak, bizden yardım görmeden karanlıkta çalışmanızın nedeni bu. Bu bizim tek şansımız ve bunun onları kuşkulandırma riskini göze almak istemiyorum. Dolayısıyla da yalnızca bir kişiyi mercek altına alabildim."

Kim bu?

"Carl von Deinim'in kendisi. Bu kolay oldu. Rutin bir iş. Onu Şans Souci açısından değil, düşman ülke mültecisi olması açısından inceleyebildim."

Tommy merakla, "Peki, sonuç?" diye sordu.

Grant'ın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Dostumuz Carl kesinlikle kendi anlattığının dışında biri değil. Babası boşboğazlığından tutuklanarak Toplama

Kampı'nda ölmüş. Carl'ın ağabeyleri ise hâlâ kampta

tutuluyorlar.

 Annesi üzüntüden aklını kaçırarak bir yıl önce ölmüş. Carl savaş başlamadan tam bir ay önce İngiltere'ye kaçmış. Kendisi gönüllü olarak bu ülkeye yardımcı olmak istediğini belirtmiş.

Von Deinim'in kimyasal araştırma laboratuvarında yaptığı çalışmalar muhteşem ve yaptığı belirli gazlara karşı bağışıklık kazanılması ve genel anlamda zehirli maddelerin temizlenmesi konusundaki deneylerden büyük yararlar sağlanmakta."

Tommy, "Demek o temiz?" dedi.

"Gerekli değil. Alman dostlarımız mükemmeliyetçilikleri ve titizlikleriyle ünlüdürler. Eğer von Deinim buraya ajan olarak gönderildiyse belgeleriyle kendisinin kişiliği hakkında yaptığı açıklamaların tam bir tutarlılık içinde olmasına özel özen gösterilmiştir. Bu durumda iki olasılık var. Ya Deinim ailesi bir bütün olarak bu organizasyonun içindeki bu özenli Nazi rejiminde olmayacak şey değil. Ya da karşımızdaki kişi gerçek Carl von Deinim değil, onun rolünü oynayan başka biri."

Tommy yavaşça, "Anlıyorum," dedi ve heyecanla ekledi.

"Çok hoş bir genç gibi görünüyor."

Grant içini çekerek, "Öyledirler," dedi. "Hemen hepsi öyledir.

Yaptığımız işin tuhaflığı da bu zaten. Genelde hasmımıza saygı duyarız, onlar da bize. Hatta biliyorsunuz işte, alaşağı etmek için elinizden geleni yaparken bile aslında rakibinizden hoşlanırsınız."

Tommy bir an savaşın bu garip cilvelerini düşünürken, kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizliği bozansa yine Grant oldu.

"Ama öyleleri var ki bunları ne severiz, ne de sayarız. Bunlar içimizdeki hainlerdir, vatanına ihanet edip, yabancı bir memleket için çalışan, onları ele geçiren yabancıların verdiği işi ve destekleri kabul eden hainler."

Elbette ki bu konuda sizinle aynı fikirdeyim. Bu bahsettiğiniz alçağın ta kendisi.

Sonu da bir alçağın hak ettiği gibi olmalı.

 Tommy duyduğuna inanamayarak, "Yani aramızda böyle alçaklar var mı?"

"Her yerde. Söylediğim gibi. Bizim bölümde bile. Cephede savaşan güçlerimizin arasında.

Parlamento sıralarında. Bunları ortaya çıkarmalıyız, ayıklamalıyız zaten yapıyoruz da. Ama elimizi çabuk

tutmalıyız. En kısa zamanda gerçekleştirmeliyiz bunu. Bu araştırmayı tabandan başlayarak yapmak anlamsız, hani şu parklarda konuşan, beyanname dağıtanlar filan, onlar büyük başların kimler olduğunu bilmezler bile. Bizim asıl istediğimiz bu büyük başlar, asıl tahmin edilemeyecek kadar çok zarar verme gücünde olanlar da onlar ve onlar... eğer biz zamanında harekete geçemezsek, gecikirsek bunu yapacaklardır da."

Tommy kendinden emin bir şekilde, "Gecikmeyeceğiz efendim," dedi.

Bunu neye dayanarak söylediniz?

Tommy, "Biraz önce sizin de söylediğiniz gibi, bulmak zorundayız."

Balık tutmakla meşgul görünen adam arkasını dönerek bir iki dakika boyunca karşısındakini dikkatle süzdükten sonra yeniden eski, kararlı, sakin kişiliğine döndü. Karşısında gördüğünü şimdi daha çok beğeniyor, takdir ediyordu. Çenesini sıvazlayarak hafifçe "Vefakâr dostum," dedi.

Sonra aceleyle ekledi. "Peki ya buradaki kadınlar? Sizi kuşkulandıran bazı şeyler oldu mu?"

Bana kalırsa Şans Souci'yi işleten kadında bir tuhaflık var.

Bayan Perenna mı?

Evet. Onun hakkında bilginiz var mı?

Grant yavaşça, "Onun geçmişi hakkında da bir araştırma yaptırmaya çalışacağım, ama daha önce de söylediğim gibi bu biraz tehlikeli olabilir."

"Evet, haklısınız. Bu riske girmemeniz daha iyi olur. Zaten beni bir şekilde kuşkulandıran da bir tek o. Sonra genç bir anne, korkak, titiz bir kız kurusu, hastalık hastasının beyinsiz karısı ve iriyarı, korkunç görünümlü yaşlı bir İrlandalı var. Ama bunların tamamı bana zararsız tipler gibi görünüyorlar."

Hepsi bu kadar mı?

Hayır. Bir de üç gün önce buraya gelen Bayan Blenkensop da var. Yani?

Tommy, "Bayan Blenkensop benim karım," dedi.

Ne?

Grant'ın ses tonu şaşkınlıktan bir anda yükseldi. Hırsla geri döndü, öfkesi gözlerinden okunuyordu. "Size, karınıza bir tek kelime dahi söylememeniz konusunda uyardığımı

düşünüyordum, Beresford."

Kesinlikle doğru, sir, zaten söylemedim de. Eğer bir dakika beni dinlerseniz...

Tommy çekinerek, kısa ve öz olarak olanları anlattı. Grant'e bakmaya cesaret edemiyordu. İçten içe duyduğu gururu

gizleyebilmek için sesini gereğinden fazla alçaltmıştı.

Öyküyü bitirdiğinde tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra diğerinden garip bir ses çıktı. Grant gülüyordu. Birkaç dakika kıs kıs güldü.

Karınız karşısında şapka çıkartmak gerek, dedi. "Böylesi binde bir olur."

Ben de aynı fikirdeyim, dedi Tommy.

"Easthampton da ona bunları anlattığımda çok gülecek.

Karınızı bu işin dışında bırakmamam konusunda uyarmıştı beni. Eğer bırakırsam bir şekilde beni alt edeceğini söylemişti.

Onu dinlemedim. Bu size ne kadar dikkatli olmanız gerektiğini gösteriyor.

Halbuki size anlattıklarımın gizli kalacağından emindim, tüm 48

N veya M Agatha Chiristie tedbirleri almıştım. Eve girdiğimde karınızla yalnız

olduğunuzdan emindim. Telefonda ondan hemen gelmesini isteyen sesi de kendi kulağımla duydum. Ama sonra yine de o eski kapının büyük bir gürültü ile kapanması numarasına kandım. Evet, karınız gerçekten çok akıllı bir kadın."

Birkaç dakika sustuktan sonra ekledi. Lütfen tarafımdan beni çok iyi tongaya bastırdığını bildiriniz.

Sanırım şimdi artık o da bu işin içine girmiş bulunuyor, değil mi?

Bay Grant'ın yüzünde çok anlamlı bir ifade belirdi.

"İster de istemez de öyle. Ona bu konuda bizimle çalışmayı kabul ettiği takdirde bölümün onunla çalışmaktan onur duyacağını bildirin lütfen."

Tommy hafifçe gülümseyerek, "Bildiririm," dedi.

Grant ciddiyetle, "Sanırım onu eve dönüp orada kalmaya ikna edemezsiniz?" diye sordu.

Tommy başını sallayarak, "Tuppence'i tanımıyorsunuz," dedi.

Galiba tanımaya başlıyorum. Bunu şey... bu tehlikeli bir iş

olduğu için söyledim. Eğer sizin ya da onun kimliği ortaya çıkarsa...

Cümlesini tamamlamadı. Tommy ciddiyetle, "Bunu

anlıyorum efendim," dedi.

Acaba karınızı tehlikenin dışında kalmaya da ikna edemez misiniz?

"Bilmem ama bunu ben de yapmak istemiyorum... Yani Tuppence ve ben, bu şekilde hareket etmeyiz. Her işe birlikte atılırız."

Bunları söylerken zihninde yıllar önce, başka bir savaş

sırasında kullandıkları bir deyim canlandı: müşterek çalışma...

Sevgili karısı ile yaşamları böyleydi ve hep de böyle kalacaktı: müşterek çalışma.

BÖLÜM 4

I

Tuppence akşam yemeğinden önce Sans Souci'nin salonuna girdiği zaman orada bir tek kişi vardı, dev bir Buda heykeli gibi, pencerenin yanında oturan Bayan O'Rourke.

Tuppence'i sevinçle karşıladı.

"Oh siz misiniz Bayan Blenkensop! Siz de benim gibisiniz.

Tam zamanında gelmekten ve yemek öncesi bir iki dakika soluklanmaktan hoşlanıyorsunuz. İyi havada burada pencereler açılınca yemek kokularını duymuyorsunuz. Bu gibi yerlerde yemek kokuları çok rahatsız edici olur, özellikle de pişen soğan ya da lahana ise. Buyurun oturun Bayan Blenkensop ve bana bu güzel günde neler yaptığınızı, Leahampton'u sevip

sevmediğinizi anlatın."

Bayan O'Rourke'un Tuppence için ürkütücü bir çekiciliği vardı. Eski zaman masallarındaki gizemli cadıları andırıyordu.

Cüssesi, derinden gelen sesi, dudaklarının üstündeki ve çenesindeki kıllar, derin parıltılı gözleri ile insanüstü bir yaratık gibi bir anlamda çocukluk yıllarının hayal ürünlerinden farksızdı.

 Tuppence yanıt olarak Leahampton'u çok seveceğini

düşündüğünü, burada mutlu olduğunu belirtti ve hüzünlü bir sesle de ekledi. "Zaten nerede olursam olayım sürekli olarak endişe ve merak içindeyken bir yerde ancak bu kadar mutlu olabilirim."

Ah, hiç kendinizi üzmeyin. Bayan O'Rourke sakin sesi ile onu rahatlatmaya çalıştı.

"Çocuklarınız sağ salim geri döneceklerdir. Bundan hiç şüpheniz olmasın. Birinin Hava Kuvvetleri'nde olduğunu söylemiştiniz değil mi?"

Evet. Raymond.

Şimdi Fransa'da mı yoksa İngiltere'de mi?

"Şimdi Mısır'da olması gerekiyor ama emin de değilim, son mektubunda öyle yazmıştı.

Aslında tam olarak da açıklamamıştı, ama bilirsiniz bunlar gizli şeyler. Fakat bizim aramızda basit küçük şifreler var, anlıyorsunuz değil mi bazı

cümleler bazı anlamlar taşıyor.

Bence bunda haklıyız da, öyle değil mi?"

Gerçekten de öyle. Bu kadarı da annelik hakkıdır.

"Evet. Kabul edersiniz ki, evladımın nerede olduğunu bilmek isterim.

Bayan O'Rourke Buda'ya benzeyen başını salladı.

Size tamamıyla hak veriyorum. Yerinizde olaydım, eğer benim de buradan uzakta bir oğlum olsaydı, ben de aynı şekilde elimden geldiğince sansürleri kırmaya çalışırdım. Peki ya diğer oğlunuz, donanmadaki?"

Tuppence nazik bir şekilde uzun uzadıya bir Douglas destanı anlattı.

Anlayacağınız, diye bağırarak bitirdi sözlerini. "Üç oğlumun da yokluğu beni çok sarsıyor.

Daha önce hiç üçünden birden ayrılmamıştım. Üçü de bana 51

N veya M Agatha Chiristie çok yakındırlar. Gerçekten de bana bir anneden çok arkadaş

gözü ile baktıklarını düşünürüm hep. "Kendi kendine utanarak güldü.

Bazen onları azarlayıp, gidecekleri yere bensiz gitmelerini söylemem gerekir."

Tuppence bu arada, ne kadar baş belası bir kadın gibi görünüyorum, diye düşünüyordu.

Sonra yüksek sesle devam etti.

"Onlar gidince gerçekten de ne yapacağımı nereye gideceğimi bilemez oldum. Londra'daki evimin kira sözleşmesi bitmişti, yenilemeyi de gereksiz gördüm. Düşündüm de eğer sakin bir yere gidersem, şöyle düzgün tren bağlantısı olan bir yere...

Konuşmaya ara verdi."

Buda yeniden başıyla onayladı.

"Size tamamıyla hak veriyorum. Şu sıralar Londra yaşanacak yer değil. Ah, o kadar hüzünlü ki! Oradan ayrılalı bir yıldan fazla oldu. Bilmem biliyor musunuz, ben antikacıyım.

Chealsea'de, Cornaby Sokağı'ndaki antikacı dükkânımı belki biliyorsunuzdur. Kapının üzerindeki tabelada Kate Kelly yazar.

Orada şahane mallarım vardı. Gerçekten şahane.

Genellikle cam eşyalar Waterford, Cork, hepsi çok güzeldi.

Şamdanlar, avizeler ve eski çanaklar filan. Yabancı cam eşyalar da satardım. Bir de küçük mobilya aksesuarlar -büyük hiçbir şey yoktu- hepsi küçük-dönem eşyaları genellikle ceviz ve meşe. Ah muhteşem parçalardı, üstelik çok da iyi müşterilerim vardı. Ama savaş başlayınca hepsi mahvoldu. Yine de pek fazla kayba uğramadan bu işin içinden çıkabildiğim için şanslıyım."

Bir an için Tuppence'in gözlerinin önünde içinde hareket edecek yer olmayan, zengin bir mal seçeneği ve ilginç, iriyarı bir kadının bulunduğu cam antikalarla dolu bir dükkânın silik görüntüsü canlandı. Evet, bu kadın kesinlikle o dükkânda bulunmuştu.

 Bayan O'Rourke sözlerini sürdürdü.

"Bu evdeki diğer insanlar gibi devamlı olarak yakınmaktan hoşlanmayan bir insanım.

Örneğin, kaşkolleri, şallarıyla şu Bay Cayley, sürekli olarak bozulan işlerinden dolayı yakınıp duruyor. Tabii ki bozulacak, şu anda savaş var- ya asla kazlara bile, kışt"" diyemeyecek bir kadın olan karısı. Sonra şu Bayan Sport sürekli olarak kocası için endişeleniyor.""""

Kocası cephede mi?

"Hayır değil. Bir sigorta şirketinde önemsiz bir uzman, hepsi bu, ama hava bombardımanlarından öylesine korkmuş ki, savaş

başladığından beri karısı ile kızı burada kalıyorlar. Biliyor musunuz, çocuk için bunun kesinlikle gerekli olduğu

kanısındayım o henüz minimini şirin bir yavrucak, ama Bayan Sprot'un devamlı olarak somurtup, kocasının da imkân bulup gelmesi gerektiğinden... Arthur'un onu özlemiş olacağından bahsetmesi hiç çekilmiyor. Bana kalırsa Arthur karısını hiç de çok özlemişe benzemiyor. Belki de Londra'da başka bazı özel ilişkileri vardır."

Tuppence mırıldanarak, "Anneler için çok zor," dedi.

"Çocuğunu tek başına bir yerlere gönderip de endişelenmemek elde değil. Çocukları ile beraber gitseler bu kez de akılları geride bıraktıkları kocalarında kalıyor."

Ah evet. Üstelik iki yerde birden yaşamak pahalıya da mal oluyor.

Tuppence, "Burası parasal açıdan çok uygun bir yer," dedi.

Evet. Paranızın karşılığını alıyorsunuz. Bayan Perenna iyi bir yönetici. Ama işte o da biraz tuhaf bir kadın.

Ne anlamda?

Bayan O'Rourke göz kırparak, "Çok fazla konuştuğumu düşünüyor olabilirsiniz. Bu doğru da. Ama birlikte yaşadığımız insanlar ilgimi çekiyorlar, zaten sürekli olarak bu iskemlede 53

N veya M Agatha Chiristie oturmamın nedeni de bu. Buradan içeri girip çıkan, verandada olan herkesi ve bahçede olup biteni görebiliyorum. Neden bahsediyorduk? Ah evet, Bayan Perenna ve onun tuhaflıkları.

Bu kadının hayatında ya büyük bir dram var ya da ben

yaralıyorum."

Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?

"Evet. Kendine esrarlı bir hava veriyor! Bir defasında ona, İrlanda'nın neresinden geldiğini sordum. İnanmayacaksınız ama beni aptal yerine koyup, İrlanda ile hiç ilgisi olmadığını söyledi?"

Onun İrlandalı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Tabii ki İrlandalı. Memleketimin kadınlarını tanırım. Hatta onun hangi yöreden geldiğini bile söyleyebilirim. Ama, kendisinin İngiliz, kocasının da İspanyol olduğunu iddia ediyor."

İçeriye Bayan Sport ve hemen ardından da Tommy'nin

girmesiyle birlikte Bayan O'Rourke birden konuşmayı kesti.

Tuppence derhal neşeli bir havaya büründü.

İyi akşamlar Bay Meadowes, bu akşam çok zinde

görünüyorsunuz.

Tommy, "İyi bir eksersiz, işin sırrı bu," dedi. "Sabah bir tur golf oynadım. Öğleden sonra da rıhtım boyunca yürüdüm."

Millicent Sprot, "Kızımı bu sabah sahile götürdüm," dedi.

"Suyun içinde yürümek istedi ama, bence hava çok soğuktu.

Onun kumdan kale yapmasına yardımcı olduğum sırada bir köpek gelip örgüme takıldı ve sürükledi. Saçılan yünleri toplamakta öyle zorlandım ki. Ne berbat bir şey bu. Zaten iyi örgü öremem, şimdi ilmekleri yeniden düzenlemek ne kadar güç olacak kim bilir?"

Bayan O'Rourke birden Tuppence'e dönerek, "Ördüğünüz başlık çok şık bir şey, Bayan Blenkensop," dedi. "Çok da hızlı 54

 örüyorsunuz. Miss Minton sizin için doğru dürüst örgü örmesini bilmediğinizi söyledi."

Tuppence hafifçe kızardı. Bayan O'Rourke dikkatle ona bakıyordu.

Tuppence canı sıkılmış bir halde, "Çok örgü ördüm," dedi.

"Bunu Miss Minton'a da söylemiştim ama kendisi öğretmeyi seviyor."

Herkes bu fikri kabul ederek güldü. Birkaç dakika sonra grubun diğer bireyleri de gelince yemeğin hazır olduğunu bildiren gong çaldı.

Yemekte konu dönüp dolaşıp casuslara ilişkin ilginç konulara geldi. İyi bilinen eski casusluk öyküleri yeni baştan anlatıldı.

Erkek gibi kaslı kollara sahip rahibeden, paraşütle atlayıp da yere çakılınca bir papaza yakışmayan bir dil kullanan adamdan, odasının bacasında telsiz cihazı gizleyen Avusturyalı aşçı kadına, oradakilerin teyzelerinin ya da ikinci dereceden kuzenlerinin yaşadıkları ya da tanık oldukları birçok şeyden bahsedildi. Bu anlatılanlar konuyu rahatlıkla Beşinci Kol'un eylemlerine getirmişti. İngiliz faşistlerin suçlamalarını, komünistleri, barış yanlılarını ve savaşa karşı olduğu için askerlik yapmayı reddedenleri konuştular. Bunlar her gün gündeme gelen olağan konular olmasına rağmen, Tuppence bir sözcük ya da anlamlı bir ifade yakalayabilmek umudu ile oradakilerin yüzlerini ve ağızlarından çıkan her bir sözcüğü dikkatle inceliyordu. Ancak tuhaf bir şey olmadı. Sheila Perenna konuşmalara hiç katılmadı, ama bu onun her zamanki suskunluğuna bağlanabilirdi.

Esmer yüzünü asmış, düşünceli bir halde sessiz sedasız oturuyordu.

Carl von Deinim o akşam orada olmadığı için dillerin bağı çözülmüştü.

Sheila ise yalnızca yemeğin sonunda bir kez konuştu.

 Bayan Sport tiz bir sesle, "Bence Almanların geçen savaşta yaptığı en büyük hata Hemşire Cavell'i vurmak oldu. Bu

herkesi onların aleyhine çevirdi."

Sheila başını arkaya atarak, genç ateşli sesiyle, "Niçin vurmasınlar ki?" diye sordu.

Casusluk yapıyordu, değil mi?

Yoo hayır. Casus değildi.

"Düşman bir ülkede İngiliz vatandaşlarının kaçmasına yardımcı oluyordu. Bu da aynı şey.

Niye vurmayacaklardı ki?"

İyi ama bir kadını vurmak bir hemşireyi.

Sheila ayağa kalktı.

Bence Almanlar haklıydı, dedi.

Balkon kapısından bahçeye çıktı.

Tazeliğini kaybetmiş muzlar ve yorgun görünüşlü

portakallardan oluşan tatlılar bir süre masanın üstünde bekledi.

Sonra herkes birden ayağa kalkarak kahve içmek üzere salona geçti.

Tommy kimseye fark ettirmeden bahçeye çıktı. Sheila,

Perenna'yı terasın duvarına dayanmış denizi seyreder buldu.

Tommy hemen onun yanına gidip, orada durdu.

Kızın sık sık nefes alışından onun bir şeye kötü halde sinirlendiğini anlamıştı. Tommy'nin sigara önerisini hemen kabul etti.

Tommy, "Çok güzel bir gece," dedi.

Kız kısık bir sesle cevap verdi.

Aslında çok daha güzel olabilirdi...

Tommy, ona kuşkuyla baktı. Kızdaki güçlü cazibeyi ve

canlılığı hissedebiliyordu. Bu kızda korkunç bir enerji ve bir tür çekici güç vardı. Bir erkeğin aklını başından alabilecek tipte bir 56

N veya M Agatha Chiristie kızdı.

Yani savaş olmasaydı mı demek istediniz? diye sordu.

Hiç de onu demek istemedim. Yine de savaştan nefret

ediyorum.

Hepimiz öyle.

"Kastettiğim anlamda değil. İkiyüzlülükten nefret ediyorum, kendini beğenmişlikten tiksiniyorum, bu korkunç, korkunç vatanperverlikten bunalıyorum."

Tommy şaşırarak, "Vatanperverlik mi?" diye sordu.

"Evet, vatanperverlikten de nefret ediyorum, anlıyor musunuz? Bütün bu vatan, vatan, vatan edebiyatından. Vatana ihanet etmek -vatan için ölmek-vatana hizmet etmek. Neden bir insanın vatanı onun için her şeyin üstünde olsun ki?"

Tommy kısaca, "Bilmem. Öyle oluyor işte," diye yanıtladı.

"Benim için değil. Sizin için öyle olabilir, yurtdışına gidip İngiliz İmparatorluğu hudutları içinde alım satım yapabilir, bronz bir ten ve yerlilerden bahsetmek, Chota peg ve bunun gibi klişe terimlerle dopdolu geri geliyorsunuz."

Tommy sakin bir tavırla, "Umarım bu kadar da sığ

değilimdir," dedi.

"Biraz abartmış olabilirim ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Siz İngiliz İmparatorluğu'na inanıyorsunuz ve... ve bir insanın vatanı için ölmesine..."

Tommy yine aynı soğuklukla, "Vatanım," dedi. "Kendisi için ölmeme izin vermeye pek de hevesli görünmüyor!'"

"Evet, ama siz istiyorsunuz. Ve bu o kadar aptalca bir şey ki!

Hiçbir şey uğrunda ölmeye değmez. Bunların hepsi laf. Bütün bunlar bir fikir konuş, konuş balon üst düzeyde delilik.

Benim için vatanım her şeyin üstünde değil."

Tommy, "Bir gün," dedi. "Öyle olduğunu görerek çok şaşıracaksınız."

 Hayır. Asla! Çok acı çektim. Ben öyle şeyler gördüm ki...

Sözünü yarıda kesti. Sonra ansızın ve hızla Tommy'ye

dönerek, "Babam kimdi biliyor musunuz?" diye sordu.

Tommy merakla, "Hayır," diye cevap verdi.

İsmi Patrick Maguire idi. Geçen savaşta Casement3

taraftarıymış. Vatan haini sayıp vurmuşlar onu. Bir hiç uğruna.

Fikri uğruna diğer İrlandalılarla birlikte ülkesi için çalıştığı için.

Neden sessiz sedasız evinde oturup, kendi işleri ile ilgilenmedi ki? Bazı insanlar için o bir kahraman ama bazıları için de bir vatan haini. Bana kalırsa o yalnızca bir aptal."

Kızın yıllardır içinde biriktirdiği öfkenin patlamak üzere olduğunu Tommy fark etti.

Demek bu acının gölgesinde büyüdünüz?

"Gölge, bu doğru. Annem ismini değiştirdi. Uzun yıllar İspanya'da yaşadık. Her zaman, babamın yarı İspanyol olduğunu söylerdi. Nereye gittikse yalan söyleyerek yaşadık.

Kıtadaki tüm ülkeleri dolaştık. Sonuçta buraya gelip bu yeri açtık. Bence yaptığımız en berbat şey."

Tommy, "Ya anneniz bu konularda ne düşünüyor?" diye sordu.

Babamın ölümü hakkında mı? Sheila bir an susup, ne

diyeceğini bilemeyerek somurttu.

Sonra, "Hiçbir zaman bilemedim bunu..." diye ekledi. "Hiç bu konuda konuşmaz. Annemin ne düşündüğünü veya hissettiğini anlamak kolay değildir."

Tommy düşünceli bir tavırla başını salladı.

3 Sir Roger Casement (1864-1916) İrlandalı milliyetçi kahraman İngilizlere ihanet etmiştir. İrlandalı Milliyetçiler ve Almanlarla işbirliği yaparak 1916'da Dublin'de İlkbahar Ayaklanmasını planlamış ve 1916

yılının ortasında İngilizler tarafından idam edilmiştir.

 Sheila birden, "Size bunları neden anlattım, işte bunu bilemiyorum," dedi. "Galiba sinirlendim. Nereden geldik bu konuya?" dedi.

Edith Cavell hakkındaki tartışmadan.

Oh evet. Vatanperverlikten. Nefret ettiğimi söylemiştim.

Hemşire Cavell'in ölmeden önce söylediği son sözcükleri unutmuyor musunuz?

Hangi sözcükleri?

Ölmeden önce ne söylediğini bilmiyor musunuz?

Söz konusu sözcükleri yineledi:

Vatanperverlik yeterli değildir... Kalbimde düşmanlık da olmamalı.

Oh. Sheila bir an ne diyeceğini bilemedi, boğulur gibi oldu.

Sonra ansızın arkasını dönüp, bahçenin gölgeleri arasında kayboldu.

İşte böyle Tuppence, şimdi her şey yerli yerine oturuyor., Tuppence düşünceli bir halde başıyla onayladı. Kumsalda onlardan başka kimse yoktu.

Tuppence dalgakıranın alt kısmında oturuyordu. Tommy ise dalgakıranın üzerinde. Böylece bulunduğu yerden gezinti yolundan onlara doğru yaklaşan biri olursa hemen görecekti.

Aslında görmeyi beklediği biri yoktu, o sabah insanların ne yapacaklarını büyük oranda saptamıştı. Yine de gelebilecek herhangi birine karşı, Tuppence ile randevusuna sıradan, kadın tarafı için zevkli, erkek için ise oldukça sıkıcı bir buluşma görüntüsü vermek için tüm önlemleri almıştı.

Tuppence sordu. "Bayan Perenna?"

Evet, o M. N. değil. Gerekli koşulları sağlıyor.

Tuppence tekrar düşünceli bir halde başını salladı.

"Evet. İrlandalı olduğunda Bayan O'Rourke ısrar etmesine

 rağmen, o bu gerçeği kabul etmek istemiyor. Avrupa kıtasının büyük bir kısmında bulunmuş. İsmini Perenna olarak

değiştirmiş ve buraya gelerek bu pansiyonu işletmeye başlamış.

Bir sürü aptalı bir araya toplayarak mükemmel bir kamuflaj sağlamış. Kocası vatan haini suçuyla öldürülmüş bu durumda bu ülkeye gelip bir Beşinci Kol hareketi kurmak istemesi için tüm dürtülere sahip olduğunu düşünebiliriz. Evet, her şey uyumlu. Ne dersin, kız da bu işin içinde mi?"

Tommy biraz düşündükten sonra sonuçta, "Kesinlikle hayır,"

dedi. "Eğer öyle olsaydı, bütün bunları bana anlatmazdı. Ben...

biliyor musun, kendimi aşağılık bir insan gibi hissediyorum."

Tuppence her zamanki anlayışlı tavrı ile onayladı.

Evet, öyle oluyor. Bir bakıma bu çok pis bir iş.

Ama çok da gerekli.

Ah elbette.

Tommy biraz kızararak, "Ben de senin gibi yalan

söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama..." dedi.

Tuppence aceleyle sözünü kesti.

Yalan söylemek beni rahatsız etmiyor, diye açıkladı. "Dürüst olmak gerekirse bu ustaca yalanların bana sanatsal bir zevk verdiğini bile söyleyebilirim. Asıl beni yıkan insanın yalan söylemeyi unuttuğu -yani gerçekten de kendisi olduğu- ve böylece başka bir şekilde ulaşması mümkün olmayan sonuçlara ulaşması." Kısa bir aranın ardından devam etti. "İşte dün gece kızla konuşurken senin başına gelen de bu. O senin gerçek kişiliğine açılmış kendini kötü hissetmenin nedeni de bu."

Sanırım bunda çok haklısın, Tuppence.

Biliyorum. Çünkü Alman çocukla konuşurken aynı hataya ben de düştüm.

Tommy, "Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tuppence telaşla, "Eğer bana sorarsan, onun bu işlerle hiç 60

N veya M Agatha Chiristie ilgisi yok," diye yanıtladı.

Grant olduğunu düşünüyor.

Tuppence, "Ah şu senin Bay Grant'ın!" derken güldü. Keyfi yerine gelmişti. "Ona benim burada olduğumu söylediğin zaman yüzündeki ifadeyi görmek isterdim."

"Ne olursa olsun, seni büyük bir suç işlemekten kurtardı.

Durumu ayarladı. Artık sen de resmen işin içindesin."

Tuppence başını salladı ama aklı başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

"Geçen savaştan sonra Bay Brown'un peşine düşmemizi anımsıyor musun? Ne komikti değil mi? Ne kadar

heyecanlanmıştık?"

Tommy onayladı, yüzüne renk gelmişti.

Hem de nasıl.

Tommy niye şimdi öyle hissetmiyoruz?

Tommy bu soru üzerinde düşündü. Yüzünün ifadesi değişmiş, surat asmıştı.

Bu bana kalırsa tamamıyla yaş sorunu.

Tuppence sert bir tonda, "Yoksa sen çok yaşlı olduğumuzu mu düşünüyorsun?" dedi.

Hayır. Kesinlikle değiliz. Yalnızca bu kez bu pek de eğlenceli olmayacak. Yoksa değişen bir şey yok. Bu yaşadığımız ikinci savaş ve bu kez tamamen farklı duygular içindeyiz.

"Biliyorum bunun acısını, gereksizliğini, kayıplarını ve korkunçluğunu algılayabiliyoruz.

Daha önceleri bütün bunları düşünemeyecek kadar gençtik."

"Kesinlikle doğru. Geçen savaşta arada sırada çok korktuğum, yakayı ele vermekten kıl payı kurtulduğum hatta birkaç kez de cehennemin kıyısına kadar gidip döndüğüm anlar olmuştu.

Ama yine de iyi zamanlarımız da vardı."

 Tuppence, "Herhalde şimdi Derek de aynen öyle

hissediyordur?" dedi.

Tommy, "Bence onu hiç düşünmemen daha iyi olur," diye önerdi.

Haklısın! Tuppence dişlerini sıktı. "Bir görev üstlendik. Bu görevi başarmamız gerekiyor.

Haydi işe koyulalım. Yani sence şimdi aradığımızı bulduk mu, o Bayan Perenna mı?"

"Hiç olmazsa onu birinci planda şüpheli olarak

tanımlayabiliriz. Ondan başka gözaltında tutmamız gereken, kuşku uyandıran biri yok değil mi Tuppence?"

Tuppence düşündü.

"Hayır. Yok. Tabii ki buraya geldiğimde ilk yaptığım hepsini ölçüp biçmek ve çeşitli yönlerden değerlendirmek oldu.

Bazılarının böyle bir şeye bulaşmış olması kesinlikle olanaksız."

Örneğin?

Örneğin, 'gerçek anlamda' tipik bir İngiliz kız kurusu olan Miss Minton. Sonra Bayan Sprot ve bebeği Betty. Ve de elbette akılsız Bayan Cayley.

Evet, ama aptal görünüşlü olmasına aldanmamak, salak

numarası yapabilir.

"Ah bunda kesinlikle haklısın. Ama evde kalmış bir kız kurusu ya da titiz bir anne rolü oynamak çok risklidir, kolaylıkla falso yapılabilir, abartılabilir ama bu insanlar son derece doğal. Ayrıca Bayan Sport'a gelince, ortada bir de çocuk var."

Tommy, "Öyle ama," dedi. "Bir ajanın da çocuğu olabilir."

Tuppence, "Görevdeyken çocuğunu yanına almaz," diye itiraz etti. "Bu çocuğunu da bulaştırabileceğin gibi bir iş değil.

Bundan eminim, Tommy. Biliyorum. Çocuğunu bu işin dışında 62

N veya M Agatha Chiristie tutmaya çalışırsın."

Tommy, "Sözümü geri aldım," dedi. "Miss Minton ile Bayan Sport konusunda sana hak veriyorum, ama Bayan Cayley'den o kadar emin değilim."

"Doğru. O olabilir. Gerçekten de itaatkâr eş görevini abartıyor. Yani onun kadar aptal görünen kadın azdır demek istiyorum."

Tommy, "Çok sadık, eşine düşkün birinin insan zekâsını zayıflattığını düşünmüşümdür," diye mırıldandı.

Tuppence sordu.

Nereden çıkardın bunu?

Seni kast etmedim, Tuppence. Senin düşkünlüğün asla o boyuta varmamıştır.

Tuppence sevecenlikle, "Bir erkek olarak," dedi. "Senin de hastalandığın zaman pek de aşırı derecede yaygaracı olduğun söylenemez."

Tommy olasılıkları gözden geçirmeye başladı.

Cayley, dedi düşünceli. "Bu adamda bir bityeniği olabilir."

Evet, olabilir. Sonra Bayan O'Rourke da var.

Onun hakkında ne hissediyorsun?

"Tam olarak bilemiyorum. Ama rahatsız edici bir tip. Yani demek istediğim o gerçek anlamda melek görünüşlü bir cadı."

Galiba anlıyorum. Başkalarını sıkıştırıp, onlardan bir şeyler çıkarmaya çalışan bir havası olduğunu düşünüyorum. O

huzursuz edici bir kadın.

Tuppence alçak bir sesle, "Ama bazı şeyleri hemen algılıyor,"

dedi. Örgü hakkındaki görüşlerini hatırlamıştı.

Tommy, "Sonra Bletchley de var," dedi.

Onunla pek konuşmadım. O senin avın.

Bana kalırsa o yalnızca sıradan ihtiyar eğitimli bir adam.

 Biraz geveze. Hepsi bu.

Tuppence üzerine basarak, 'Tamam işte," dedi. Sesinden gergin olduğu anlaşılıyordu. "Sorun da bu zaten. Bu görevin en zor tarafı her gün karşılaşılabilecek sıradan tiplere bakıp, onların davranışlarında yanlış bir taraf bulmaya çalışmak, onları hastalıklı beklentilerimize uydurmaya çalışmak."

Tommy, "Bletchey üzerinde birkaç deneme yaptım," dedi.

Ne gibi? Benim de aklımda bazı denemeler var.

"Yalnızca ufak tefek tuzaklar. Örneğin yer ve tarih hakkında birkaç tuzak soru gibi. Bunun gibi şeyler işte."

Genelden başlayıp özele inerek bunu açıklayabilir misin?

"Peki, diyelim ki ördek avından bahsediyoruz. Örneğin Fayum'dann bahsediyor, oradaki iyi spor olanaklarından, filanca ayda ve falanca günde ve bunun gibi. Tamamen başka bir zaman, bambaşka bir bağlamda Mısır'dan söz açıyorum.

Bazı yerleri, şeyleri Tutankamon, mumyalar ve bunun gibi görüp görmediğini soruyorum. Ne zaman orada bulunduğunu soruyorum? Yanıtlarını karşılaştırıyorum. Sonra P&Q vapurları var onların bir kaçının adından, rahatlığından bahsettim. O da gemiyle yaptığı birkaç seyahatinden bahsetti.

Sonradan kontrol ettim. Önemli şeyler değil bunlar, onu temize de çıkarmıyor ama hiç falso yapmadı, doğru söylüyor."

Herhangi bir şekilde hiç şaşırmadı mı?

Bir kere bile. Bunun iyi bir sınama olduğunu söyleyebilirim, Tuppence.

Evet, ama eğer o N ise geçmişini çok iyi ezberlemiştir.

"Oh evet dediğin genel anlamda doğru. Ama benim

konuştuğum basit önemsiz ayrıntılarda tökezlememek hiç de kolay değil. Üstelik tesadüfen gereğinden fazlasını anımsamış

da olabilirsin daha çok gerçekten iyi niyetli, hafızası güçlü biri böyle davranabilir. Sıradan bir insan ise 1926 ile 1927 arasında 64

N veya M Agatha Chiristie yaptığı kısa bir yolculuğu ilk anda anımsayamaz, bunun için bir an düşünüp hafızasını yoklaması gerekir."

Yine de şimdiye kadar Bletchley'i yakalayamadın değil mi?

Şimdiye kadar kesinlikle normal yanıtlar verdi.

Sonuç olumsuz.

Tamamen.

Tuppence, "Şimdi," dedi. "Ben de sana kendi düşüncelerimden bazılarını açıklayayım."

Ve dediğini yapmaya başladı.

III

Eve dönerken Bayan Blenkensop postanenin önünde durdu.

Pul satın aldı ve yol üstündeki bir telefon kulübesine girdi.

Belirli bir numarayı arayıp, Bay Faraday ile görüşmek istediğini söyledi. Bu Bay Grant ile aralarında kararlaştırılan görüşme yöntemleriydi. Kulübeden gülümseyerek dışarı çıktı, yavaşça pansiyona doğru yürürken yol üzerindeki dükkânlardan birine uğrayıp yün almayı da ihmal etmedi.

Rüzgâr hafif hafif esiyordu, güzel bir öğleden sonraydı.

Tuppence, kendine özgü hızlı adımlarla yürümesini sağlayan doğal enerjisini bastırarak Bayan Blenkensop rolüne yakışır şekilde telaşsız, rahvan bir yürüyüş hızını yeğliyordu. Bayan Blenkensop'un bu dünyada örgü örmekten (oldukça kötü de olsa) ve oğullarına mektup yazmaktan başka yapacak işi yoktu.

Sürekli olarak oğullarına mektup yazıyor bazen de yarıda bırakıp konuşmaya dalıyordu.

Tuppence, Sans Souci'nin üzerinde bulunduğu tepeye doğru tırmanıyordu. Burası düzgün bir yol olmadığı için pek trafik yoktu. (Yolun sonunda "Korsan İni" yani kumandan Haydock'un evi vardı) Yalnızca sabahları

birkaç yük arabası geçiyordu. Tuppence evlerin önünden geçerken isimlerini 65

N veya M Agatha Chiristie okuyarak eğleniyordu. Bella Vista4 (yanlış bir isimlendirme en ufak bir deniz manzarası olmadığı gibi evin tek gördüğü yolun tam karşısındaki büyük Viktorya devrine ait Edenholme malikânesinin binasıydı.). Bir sonraki evin adı "Karaşi" idi.

Diğerinin ise, "Shirley Kulesi." Ardından da, "Deniz Manzarası" (Bu kez tam isabet) "Clare Şatosu"

küçücük bir ev olmasına rağmen bir şekilde tumturaklı bir isim) Ve sonra Bayan Perenna'nın pansiyonun rakibi olan Trelawny ve en sondaki, büyük, geniş kahverengi bina da "Şans Souci" idi.

Tuppence eve yaklaştığı sırada kapının önünde durmuş

parmaklıklardan içeriye bakan bir kadın gördü. Kadının halinde gergin, tedirgin, tetikteymişçesine bir görünümü vardı.

Tuppence ister istemez parmaklarının ucunda yürümeye

başladı, her nedense ayak sesi duyulmayacak şekilde yürümeye dikkat ediyordu.

İçeriyi gözetleyen kadın ancak çok yakınına sokulduğunda onun varlığını hissedebildi.

Sıçrayarak arkasına döndü.

Uzun boylu yoksul giyimli bir kadındı, ama çehresi çok farklıydı. Genç sayılmazdı, belli ki kırkın biraz altındaydı.

Giyinişi ile yüz ifadesi arasındaki bariz farklılık hemen göze çarpıyordu. Sarı saçlı, elmacık kemikleri çıkık, hiç kuşkusuz bir zamanlar, hayır, şimdi bile güzel bir kadındı. Tuppence bir an için bu yüzün kendisine yabancı olmadığını hissetti, ama hemen sonra yanıldığını anladı. Bu bir kere görenin kolay kolay unutamayacağı bir yüzdü.

Kadının çok korktuğu besbelliydi. Tuppence'i gördükten sonra da bu duygusunun kaybolmadığı yüzüne yayılan

kızarıklıktan anlaşılıyordu. (Bunda bir tuhaflık var mıydı?) 4 Şahane Manzara.

 Tuppence, "Affedersiniz," dedi. "Birini mi arıyordunuz?"

Kadın alçak bir sesle ve yabana bir şiveyle konuşuyordu.

Sözcükleri sanki ezberlemiş gibi dikkatle kullanıyordu.

Bu ev Şans Souci mi?

Evet. Ben burada kalıyorum. Birini mi arıyordunuz?

Kısa bir sessizlikten ardından kadın sordu.

Bana söyleyebilir misiniz? Burada Bay Rosenstein adında biri var mı?

Tuppence, "Bay Rosenstein mi?" derken başını salladı.

"Hayır. Korkarım ki, hayır. Belki de burada kalıp ayrılmıştır.

İsterseniz sizin adınıza sorup öğreneyim."

Yabancı kadın telaşla bunu reddettiğini belirten bir hareket yaptı.

Hayır, hayır. Yanıldım. Lütfen, özür dilerim.

Sonra birden geri dönerek hızla tepeden aşağıya inmeye başladı.

Tuppence olduğu yerde bir süre durup, onun arkasından baktı.

İçinde her nedense bir kuşku uyanmıştı. Kadının sözleri ile davranışı arasında bir terslik vardı. Tuppence, kadının, "Bay Rosenstein" uydurma bir

isim olduğu ve kadının aklına ilk gelen ismi söylediği gibi bir izlenime kapılmıştı.

Tuppence kısa bir tereddüdün ardından kadının peşinden tepeden aşağı doğru yürümeye başladı. Kadını izlemek isteğini ancak bir tür "önsezi" olarak açıklayabiliyordu.

Yine de birden vazgeçerek durdu. O anda kadını izlemek belirgin bir şekilde kuşku uyandırabilirdi. Kadını gördüğü zaman kesinlikle Şans Souci'ye girmek üzereydi; onun peşine düşmek Bayan Blenkensop'un göründüğünden farklı biri

olduğu kuşkusu uyandırabilirdi; özellikle de bu yabancı kadın düşman taraftan biriyse.

Hayır, ne pahasına olursa olsun Bayan Blenkensop rolünü 67

N veya M Agatha Chiristie oynamaya devam etmeliydi.

Tuppence geri dönerek tekrar tepeye tırmandı. Şans Souci'ye girip holde durdu. Öğleden sonranın ilk saatlerinde hep olduğu gibi ortalarda kimseler görünmüyordu. Yine evde sessizlik hâkimdi. Betty öğle uykusuna yatmıştı, daha yaşlılar ise ya dinleniyorlar ya da kasabada geziyorlardı.

Tuppence holde durmuş bu rastlantıyı düşünürken hafif bir ses duydu. Bu tanıdık bir sesti; hafif bir çınlamanın yankısı.

Şans Souci'de telefon holde duruyordu. Tuppence'in duyduğu bu ses bir paralel hattın açılması veya kapanmasıydı. Evde tek bir paralel hat vardı, o da Bayan Perenna'nın yatak odasına bağlıydı.

Tommy olsa tereddüt ederdi. Tuppence bir an bile tereddüt etmedi. Yavaş ve dikkatlice ahizeyi alıp kulağına götürdü.

Biri paralel hattı kullanıyordu. Bu bir erkek sesiydi. Tuppence dinledi.

...her şey yolunda. Öyleyse, kararlaştırıldığı gibi ayın dördünde.

Bir kadın sesi, "Evet, devam edin," dedi.

Telefon kapandı.

Tuppence'in canı sıkılmıştı. Bu Bayan Perenna'nın sesi miydi?

Yalnızca üç sözcük bile bir insanın sesini tanımak için yetersizdi. Eğer biraz daha konuşmuş olsalardı. Elbette bu yalnızca sıradan bir konuşma da olabilirdi söylenenlerde farklı nitelendirilebilecek anormal bir şey yoktu.

Kapıda bir gölge belirdi. Tuppence acele ile ahizeyi yerine koyarken Bayan Perenna sordu.

Ne güzel bir gün. Dışarı mı çıkıyordunuz Bayan Blenkensop?

Yoksa yeni mi geldiniz?

Demek Bayan Perenna'nın odasından konuşan Bayan Perenna değildi. Tuppence iyi bir yürüyüş yaptığına ilişkin bir şeyler 68

N veya M Agatha Chiristie mırıldanarak merdivenlere yöneldi.

Bayan Perenna ise onun ardından holün diğer tarafına geçti.

Her zamankinden daha iriymiş gibi görünüyordu. Tuppence onun atletik vücutlu, güçlü bir kadın olduğunu fark etmişti.

Yukarı çıkıp üzerimdekileri çıkarmalıyım, diyerek hızla merdivenlerden çıkmaya başladı.

Ancak tam merdiven sahanlığını döndüğü anda iri cüssesiyle merdiveni neredeyse kaplayan Bayan O'Rourke'un ile karşılaştı.

O... sevgili Bayan Blenkensop. Telaşınız varmış gibi

görünüyorsunuz.

Yana çekilip yol vermeden olduğu yerde durmuş

gülümsüyordu. Her zaman olduğu gibi bu gülümsemede insanı ürperten bir şeyler vardı.

Ve hiçbir neden yokken Tuppence anlaşılmaz bir korku

hissetti.

İriyarı, boğuk sesli İrlandalı kadın yolunu kesmiş, Bayan Perenna ise tam merdivenin altında duruyordu.

Tuppence omzunun üzerinden arkasına baktı. Acaba Bayan Perenna'nın yüzündeki değişikliği tehditkâr bir ifade olarak algılamakla hayal mi kuruyordu? Saçma dedi kendi kendine, kesinlikle saçma. Gün ışığında, deniz kenarındaki bir pansiyonda... Ama ev o kadar sessizdi ki. Çıt bile çıkmıyordu.

Ve işte o merdivenlerde bu iki kadının arasında kalmıştı. Hiç kuşkusuz Bayan O'Rourke'un gülümsemesinde bir tuhaflık vardı. Tuppence ürkerek aynen, kedi ile fare' gibi hiç değişmeyen, yırtıcı, vahşi bir ifade, diye düşündü.

Sonra birden bu gergin hava dağıldı. Üst sahanlıkta beliren küçük bir gölgenin neşe dolu çığlıkları duyuldu. Üzerinde yalnızca atlet ve külotu olan minik Betty Sprot Bayan O'Rourke'un yanından süzülüp, neşe içinde, "Sobe!" diye bağırarak, kendini Tuppence'in kucağına attı.

Birden atmosfer değişivermişti. Bayan O'Rourke cana yakın, 69

N veya M Agatha Chiristie güler yüzlü bir havada seslendi.

Ah tatlım benim! Bu çocuk muhteşem bir kız olacak.

Aşağıda Bayan Perenna kapıya doğru dönüp, mutfağa

girmişti. Tuppence acele bir çocuğun elini yakalayıp, Bayan O'Rourke'un yanından geçti ve koridorun sonunda kaçağı azarlamak için bekleyen Bayan Sprot'un yanına gitti.

Tuppence çocukla birlikte odaya girdi.

Odadaki evcimen hava onu rahatlatmıştı. Betty'nin etrafa yayılmış giysileri, eşyaları, tüylü oyuncakları, boyalı çocuk karyolası, Bayan Sprot'un tuvalet

masasının başından koyunu andıran ancak bir şekilde sevimsiz görünen yüzü, kızgın bakışlarıyla çamaşır yıkama fiyatlarının yüksekliğinden ve Bayan Perenna'nın kendi ütülerini kullanmalarına izin vermemesinden dolayı yakınması, hepsi bu rahatlatıcı

atmosferin parçalarıydı.

Her şey o kadar normal, o kadar güven verici, o kadar sıradandı ki.

Ama biraz önce merdivenlerde...

Tuppence kendi kendine, "Sinir bozukluğu" dedi. "Yalnızca sinir bozukluğu."

Gerçekten öyle miydi? Birisi Bayan Perenna'nın odasından telefon etmişti. Bu Bayan O'Rourke muydu? Hiç kuşkusuz bunu yapmak çok aptalca bir şeydi. Ama yine de ev halkının duymaması açısından yerinde bir hareketti.

Tuppence bunun çok kısa bir konuşma olması gerektiğini düşündü. Yalnızca birkaç sözcükle iletilen bir mesaj.

Her şey iyi gidiyor. Öyleyse kararlaştırıldığı gibi dördünde.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor da olabilirdi ama çok önemli de olabilirdi.

Dördü. Bu bir tarih miydi? Dördü, herhangi bir ayın dördü olabilir miydi?

Ama dördüncü koltuk, dördüncü durak, dördüncü dalgakıran da olabilirdi bunu bilmek olanaksızdı.

Hatta Dördüncü Köprü anlamı da taşıyabilirdi. Geçen savaşta bu köprüyü uçurmak için bir girişimde bulunulmuştu.

Bütün bunlar bir şey ifade ediyor muydu?

Bu sıradan bir randevunun teyidi olamaz mıydı? Bayan

Perenna, Bayan O'Rourke'un telefonunu gerek duyduğu zaman serbestçe kullanmasına izin vermiş de olabilirdi.

Sonra merdivenlerdeki atmosfer, o gerginlik, belki de bütün bunlar kendi sinirlerinin bozuk olmasının parçalarıydı...

Sessiz ev... kötü bir şeylerin döndüğü hissi... tekinsizlik...

Tuppence kararlılıkla kendi kendine, "Gerçeklerden şaşmamalısın, Bayan Blenkensop," dedi.

"Ve işinle meşgul ol."

BÖLÜM 5

I

Kumandan Haydock fevkalade bir ev sahibiydi. Bay

Meadowes ile Binbaşı Bletchley'i samimiyetle karşıladı ve onlara, "küçük sarayının" her tarafını gezdirmeyi ısrarla önerdi.

Korsan İni, denize tepeden bakan, dik bir yamaca sıralanmış

eski ufak sahil koruma kulübelerinden oluşmaktaydı. Kayaların altında küçük bir koy vardı. Oraya inmek ancak maceraperest delikanlıların göze alabileceği kadar tehlikeliydi.

Bu küçük kulübeler ünlü bir Londralı işadamı tarafından satın alınmış ve birleştirilerek tek ev haline getirilmişti. Etrafında da baştan savma, hiçbir özelliği olmayan bir bahçe düzenlemesi yapılmıştı. Londralı işadamı yaz aylarında arada sırada gelip bu evde birkaç gün geçirmişti.

Sonra ev birkaç yıl süreyle boş kalmış, zaman zaman yazları, isteyenlere mobilyalı olarak kiraya verilmişti.

Haydock, "Sonra birkaç yıl önce," diye anlattı. "Burası Hahn isminde bir Almana satılmış.

Ve dostlarım bana sorarsanız, aslında bu adam bir casustan başka bir şey değildi."

 Tommy kulak kesildi. Konyak yudumladığı kadehini elinden bırakarak, "Çok ilginç!" dedi.

Haydock, "Fazlasıyla işbilir, lanet herifler bunlar," diye ekledi. "Daha o zamandan bu savaşa hazırlanıyorlardı. Açıkçası ben öyle olduğunu düşünüyorum. Şu yerin konumuna bakın.

Denizden telsizle mükemmel haberleşme sağlanabilir,

aşağıdaki koyda rahatlıkla motor saklanabilir. Çevredeki kayalar sayesinde koy tamamıyla gizli, gözlerden uzak kalıyor.

Oh evet, kimse beni Hahn'ın casus olmadığına kimse

inandıramaz!"

Binbaşı Bletchley," Hiç kuşkusuz öyleydi," diyerek bunu onayladığını belirtti.

Tommy, "Sonra bu adama ne oldu?" diye sordu.

Haydock, "Ah," dedi. "İşte bu uzun hikâye. Adam buraya dünya kadar para harcadı. Bir kere kayaların arasından kumsala inen bir merdiven yaptırdı. Beton basamaklar çok pahalı bir iş.

Sonra evi tamamen baştan aşağı elden geçirdi; banyolar, son derece pahalı alet edavatlar, aklınıza ne gelirse. Ve bütün bu işleri kime yaptırdı dersiniz? Buradaki işçilere değil.

Londra'daki bir firmaya yaptırdığı söylendi, ama buraya gelen işçilerin hemen hepsi yabancıydı. Hatta bazıları tek bir kelime İngilizce bile

bilmiyorlardı. Bütün bunların çok kuşku uyandırıcı olduğunu siz de kabul ediyorsunuz değil mi?"

Tommy, "Gerçekten de biraz tuhaf," diye onayladı.

"O sırada ben bu civarda küçük bir evde yaşıyordum ve bu adamın yaptıkları çok ilgimi çekmişti. Çalışanları seyretmek için sık sık buraya geliyordum. Ve inanın benim buraya gelmem hiç hoşlarına gitmiyordu. Hatta birkaç kez bunu açıkça belli ettiler. Eğer her şey normal olaydı, beni istememeleri için nasıl bir neden olabilirdi ki?"

Bletchley başını sallayarak bunu onayladığını belirtti ve,

"Bunları ilgili makamlara bildirmeliydin," dedi.

 Ben de işte aynen öyle yaptım dostum. Polisi sürekli rahatsız eden baş belasının teki olup çıktım.

Haydock kendine bir içki daha doldurdu.

"Bu hizmetlerimin karşılığı neydi biliyor musunuz? Nazikçe oyalama. Kör ve sağır, işte biz böyle bir ülkede yaşıyoruz. O

sıralar Almanya ile yeni bir savaş söz konusu değildi.

Avrupa'da barış hâkimdi; ve Almanya ile ilişkilerimiz mükemmeldi. O sıralar aramızda doğal olarak bir sempati vardı. Beni bir dinozor, savaş delisi veya manyak bir emekli denizci olarak kabul ettiler. İnsanlara Almanların Avrupa'nın en mükemmel Hava Kuvvetleri'ni kurmalarının nedeninin etrafta uçup piknik yapmak olmadığını anlatmaya çalışmanın ne yararı oldu ki?"

Binbaşı Bletchley birden patladı.

Kimse inanmadı! dedi. "Salak herifler! Barış, bu zamanda!

Bunların hepsi zırva."

Haydock sinirden yüzü iyice kızararak, "Bana, 'savaş delisi'

dediler. Hatta barış karşıtı olmakla itham ettiler. Barış! Bu barbar dostlarımızın ne olduklarını çok iyi biliyordum, onları tanıyordum. Amaçlarına ulaşmak için çok önceden hazırlığa girişiyorlardı. Bu Bay Hahn'nin iyi bir insan olmadığından emindim. Sonra bu yabancı işçilerden de hoşlanmamıştım.

Buraya bu kadar para harcaması da bana kuşkulu görünüyordu.

Bildiklerimi herkese anlatmayı sürdürdüm."

Bletchley, "Zavallı dostum," dedi anlayışla.

"Ve sonuçta insanları etkilemeyi başardım. Burada bir polis müdürümüz vardı, kendisi emekli bir askerdi. Beni dinlemek nezaketini gösterdi. Adamları inşaatın etrafında dolaşmaya başladılar. Ve Hahn kuşkulanıp tüydü. Bir gece sessizce ortadan kayboldu. Arkasından polis evde sıkı bir araştırma yaptı. Yemek odası olarak dekore edilen bir odada telsiz alıcısı ile bazı imha edilmeye çalışılmış evraklar bulundu. Sonra 74

N veya M Agatha Chiristie garajın hemen altında da akaryakıt için hazırlanmış büyük depolar keşfettiler. Bunlar ortaya çıkınca çok sevindim.

Kulüpteki arkadaşlarım bende Alman casusu takıntısı olduğunu ileri sürerek, benimle alay ediyorlardı. Ama bu gerçekler ortaya çıkınca hepsi seslerini kesti ve biz İngilizlerin çok lakayt, saf insanlar olduğumuzu kabul ettiler."

Binbaşı Bletchley kendini kaybetmişti. "Bu bir cinayet.

Aptallar, hepimiz öyleyiz aptal!

Neden hâlâ tüm mültecileri enterne etmiyoruz ki?"

Kumandan Haydock konunun değişmesine fırsat vermeyerek ekledi. "Ve bu öykü sonuçta ev satışa çıkınca benim satın almamla bitti. Haydi gelin Meadowes size etrafı gezdireyim."

"Teşekkürler, memnuniyetle."

Haydock büyük bir gururla evi gezdirmeye başladı. Yemek odasındaki büyük bir kasayı açarak telsiz cihazının bulunduğu yeri gösterdi. Sonra da Tommy'yi garaja götürerek, akaryakıt tanklarının gizlenmiş olduğu yerleri gösterdi. Ev gerçekten çok lüks bir şekilde yapılmıştı. İki muhteşem banyoya, özel aydınlatma sistemine ve mutfaktaki çeşitli araç gereçlere göz attıktan sonra beton merdivenlerden aşağı, sahildeki küçük koya indikleri sırada, Kumandan Haydock yeniden bütün bunların savaş zamanında düşman ajanları için ne kadar yararlı olabileceğini anlatıyordu.

Tommy'i buraya adını veren mağaraya da götürdü ve orayı gezerlerken, Haydock heyecanla bu mağaranın nasıl

kullanılabileceğine dikkat çekti.

Binbaşı Bletchley bu geziye katılmamış ve taraçada kalıp, içkisini yudumlamayı sürdürmüştü. Tommy, kumandanın bu başarılı casus avı öyküsünden bahsetmekten gurur duyduğunu ve de arkadaşlarının da bunu birçok kez dinlemek zorunda kaldıklarını anlıyordu.

Daha sonra Şans Souci'ye dönerlerken binbaşı, "Haydock çok 75

N veya M Agatha Chiristie iyi bir adam," dedi. "Ama aynı zamanda biraz tuhaf da. Birini ele geçirmesin, bu öyküyü bıktırıncaya kadar defalarca anlatır.

Bu buluşundan dolayı hindi gibi kabarıyor."

Benzetme hiç de gerçekçi değildi, Tommy gülümsedi.

Sonra söz dönüp dolaşıp Bletchley'in 1923'te başarı ile neticelendirdiği sahte bir kuryenin maskesini nasıl düşürdüğüne geldi. Tommy arada sırada, "Öyle mi?" "Sahi mi?" "Ne acayip!" sözleriyle konuyla yakından ilgilendiğini belirterek Bletchley'i istediği gibi konuşturdu.

Tommy, Farquhar'in ölmeden önce Şans Souci'den bahsetmiş

olmasında haklılık payı olabileceğini düşünüyordu. Adam doğru yol üzerindeydi. Burada, dünyanın bu ücra köşesinde, hazırlıklar çok önceden başlamıştı. Alman Hahn'ın buraya gelmesi ve yaptığı yatırımlar, hazırlanan donanım açıkça bu sahilin bir hareket noktası, düşman eylemlerinin odağı olarak seçildiğini gösteriyordu.

Ancak bu dikkate değer oyun hiç beklenmedik bir anda, olanlardan kuşkulanan Kumandan Haydock'un yüzünden yarıda kesilmişti. Birinci raundun galibi İngiltere olmuştu. Belki de, Korsan İni yalnızca karışık bir saldırı planının üslerinden biriydi. Korsan İni bir anlamda denizden bağlantıyı

sağlayacaktı. Sahili ise, yukardan aşağı inen yolun ulaşılamaz olması nedeniyle bu plana katkıda bulunacaktı. Ama yine de bunlar yalnızca bütünün bir parçası olabilirdi.

Planın bu aşaması Haydock'un yüzünden engellenmiş

olabilirdi, ama acaba düşmanın buna yanıtı nasıl olmuştu?

Hemen onlar da ikinci bir hamleyle karşılık vermiş olamazlar mıydı yani Şans Souci! Hahn buraya dört yıl önce gelmişti.

Tommy Sheila Perenna'nın anlattıklarına dayanarak Bayan Perenna'nın da aşağı yukarı o tarihlerde İngiltere'ye dönüp Sans Souci'yi satın almış olması gerektiğini düşünüyordu. Bu oyundaki bir sonraki hamle olabilir miydi?

 Görünüşe bakılırsa Leahampton gerçek anlamda bir düşman merkeziydi çevrede hazır donanım ve bağlantılar olduğu da açıktı.

Birdenbire neşesi yerine geldi. Şans Souci'nin zararsız ve sakin atmosferinden kaynaklanan moral bozukluğu

kaybolmuştu. Evet pansiyon masum bir yer gibi görünüyordu, ama bu masumiyet yalnızca görüntüdeydi. Zaten işleri de bu masumiyet maskesi

altında çeviriyorlardı.

Tommy bu dolapları çevirenin de Bayan Perenna olduğunu düşünüyordu. Yalnızca pansiyonu ile ilgileniyormuş gibi görünen bu kadın hakkında daha fazla bilgi edinmesi

gerekiyordu. Mektupları, ilişkileri, dostları, sosyal ya da savaşa yönelik eylemleri incelenmeliydi, herhangi bir şekilde bir noktada gerçek faaliyetlerini gösterecek bir ipucu olmalıydı.

Eğer Bayan Perenna işlerin başına geçirilen yeni casus, yani M

ise, bu ülke çapındaki tüm Beşinci Kol faaliyetlerini de onun yürüttüğü anlamına geliyordu. Kimliği ise ancak en

yukarıdakiler tarafından biliniyor olabilirdi. Ama hiç kuşkusuz altındakilerle bir şekilde bağlantı kuruyordu; Tuppence ve kendisi de işte bu bağlantıları izlemeliydiler.

Zamanı geldiğinde, "Korsan İni'ne" Şans Souci'den yönetilen sağlam, korkusuz tiplerce el konulacağını Tommy anlamıştı.

Henüz o aşamaya gelinmemişti ama bu çok yakın da olabilirdi.

Alman orduları ancak Fransa ve Belçika'da Manş kanalındaki limanların kontrolünü tam olarak ele geçirdikten sonra İngiltere'ye çıkartma yapıp zapt etmeyi düşünebilirlerdi.

Şimdilerde Fransa'nın durumunun hiç de iç açıcı olmadığı, kötüye gittiği de bir gerçekti.

İngiltere Deniz Kuvvetleri denizde güçlüydü, tam bir

hâkimiyet sağlıyorlardı, dolayısıyla saldırı havadan ya da içerideki hainlerden gelebilirdi Ve eğer içten gelecek bu saldırının ipleri Bayan Perenna'nın elindeyse bu kaybedecek

 zaman kalmadığı anlamına geliyordu.

Birden Binbaşı Bletchley'in sözleri geldi aklına.

"Sizin de bildiğiniz gibi kaybedilecek hiç zamanımız yoktu.

Abdul'u jastırdım yaverimi - Abdul aslında iyi bir dosttu..."

Sonra öyküsüne devam etmişti.

Tommy, niye Leahampton, diye düşündü. Nedeni ne?

Dikkatten uzak, kenarda, geri planda kalmış bir nokta. Tutucu, küçük ve eski. Bütün bunlar burayı yeğlenecek bir yer haline getiriyor. Başka bir neden daha olabilir mi?

Burada ülkenin içlerine kadar uzanan geniş düzgün tarım alanları vardı. Bir sürü ova, mera.

Yani asker taşıyan uçakların ve paraşüt birliklerinin inmesine uygun geniş alanlar. Aslında aynı şey daha başka birçok yer için de söz konusu olabilirdi. Ama burada bir de büyük kimyasal tesis vardı, üstelik Carl von Deinim'in de orada çalıştığını da dikkate almalıydı.

Carl von Deinim. Peki onun bu işteki rolü neydi? Bir rolü olduğu kuşkusuzdu. Grant'ın da dediği gibi onun tepedeki kişi olması olanaksızdı. O yalnızca makinenin dişlilerinden biriydi.

Her an kuşkulanılabilecek ve enterne edilebilecek biri. Ama bu arada üzerine düşeni yapıp bitirmiş de olabilirdi. Tuppence'e bölgenin zararlı maddelerden arıtılması ve belirli gazların antidotları konusunda çalıştığını söylemişti. İşte bu noktada birçok olasılık göz önünde tutulabilirdi hiç de hoş olmayan olasılıklar!

Tommy, Carl'ın (az da olsa) bu işin içinde olduğuna karar verdi. Buna üzüldü, aslında bu genç adamdan hoşlanmıştı.

Neyse... sonuçta o canı pahasına ülkesine hizmet etmeyi seçmişti.

Tommy bir düşmanına böylesine karşı derin bir saygı

duyuyordu, sonuç kesinlikle ölümdü kurşuna dizilmek ama yine de bu işe giren zaten bunu göze almış oluyordu.

 Asıl kızdığı insanlar kendi vatanına ihanet edenlerdi nedenleri ne olursa olsun -o onlara hiç acımıyor, ölesiye nefret ediyordu.

Tanrı bilir ya, onları ele geçirecekti, geçirmeliydi!

Binbaşı zafere ulaşmış birinin gururuyla öyküsünü bitirdi.

"Ve işte onu böyle yakaladım.

Tam bir zekâ ürünü, değil mi?"

Tommy tereddütsüzce, "Hayatımda duyduğum en akıllıca iş

binbaşı," dedi.

II

Bayan Blenkensop yabancı bir ülkenin sansüründen geçtiği dıştan bile görülen damgadan anlaşılan, ince bir kâğıda yazılmış mektubu okuyordu.

Bu "Bay Faraday" ile yaptığı telefon görüşmesinin direkt sonucuydu.

Sevgili Raymond, diye mırıldandı. "Mısır'da olması beni çok rahatlatıyordu ama samrım çok büyük çapta bazı değişiklikler yapılmış. Tabii bu çok gizli şimdilik bir şey anlatamıyor ama yine de muhteşem bir plan olduğunu ve çok yakında bana çok büyük bir sürprize hazır olmam gerektiğini söylüyor. Onun nerede olduğunu bilmek hoşuma gidiyor, aslında hiçbir anlam veremiyorum neden..."

Bletchley homurdandı.

'Tabii ki bunu size söyleyemez."

Tuppence bunu kabul etmediğini belirtircesine alaylı bir şekilde gülümsedi, sonra değerli mektubunu katlarken kahvaltı masasının etrafındakilere baktı.

Ama yine de bizim de kendimize göre yöntemlerimiz var, diye açıkladı neşeyle. "Sevgili Raymond'um ancak onun nereye gittiğini ve ne için gittiğini bildiğim zaman çok fazla endişelenmediğimi çok iyi bilir.

 Hem bu çok kolay. Yalnızca belirli bir sözcük bile yeter, biliyorsunuz işte, o sözcükten sonraki kelimelerin baş harfleri onun nereye gittiğini anlatır. Tabii bu durumda bazen çok tuhaf bir cümle ortaya çıkabiliyor, ama Raymond'um gerçekten çok zekidir. Eminim hiç kimse bunu anlayamaz."

Masanın etrafında mırıldanmalar oldu. Zaman seçimi

mükemmeldi, hemen herkes kahvaltı masasının etrafında bir araya gelmişti.

Bletchley hırsından kızararak, "Beni affedin ama Bayan Blenkensop bu yaptığınız kesinlikle çok aptalca bir iş.

Ordumuzun harekât planları ve hava saldırılarının hedefleri, Almanların bilmek istedikleri de bu zaten."

Tuppence, "Ama ben hiç kimseye bir şey söylemem ki," diye bağırdı. "Çok dikkatli davranıyorum."

Yine de akıllıca bir iş değil. Hem oğlunuzun günün birinde bu yüzden başı derde girebilir.

"Oh umarım dediğiniz gibi olmaz. Ben onun annesiyim, bunu anlıyorsunuz değil mi? Bir annenin her şeyi bilmesi gerekir."

Bayan O'Rourke, "Elbette, haklısınız," diye söze girdi.

"Haklısınız. Bu sırrınızı kimse ifşa ettiremez."

Bletchley, "Mektuplar okunabilir," dedi.

Tuppence incinmiş, ancak kendinden emin bir havada,

"Mektuplarımı asla ortalıkta bırakmam," dedi. "Her zaman kilit altında tutarım."

Bletchley kuşku ile başını salladı.

III

Karanlık bir sabahtı ve denizden sert bir rüzgâr esiyordu.

Tuppence kumsalın uzak köşesinde yalnızdı.

Çantasından biraz önce kasabanın haberler ajansından aldığı iki mektubu çıkardı.

 İkinci kez adres değişimi yapıldığından olsa gerek bu mektupların buraya ulaşması bir hayli zaman almıştı.

Mektuplar şimdi Bayan Spender adında birinin ismine

gelmekteydi. Tuppence izini kaybettirmekten hoşlanıyordu.

Kızı ile oğlu onun Cornwall'daki ihtiyar teyzesinin yanında olduğunu sanıyorlardı.

Birinci mektubu açtı.

"Sevgili Anneciğim, Yasak olmasına rağmen yalnızca sana anlatabileceğim çok komik şeyler var. Sanırım, çok güzel bir gösteri sunuyoruz. Bugün kahvaltıdan önce pazara çıkan beş

Alman uçağı. Şu an için durum biraz karışık ama sonuçta başaracağımıza eminim.

Beni üzen yol üzerindeki zavallı sivilleri makineli tüfekleri ile taramaları. Bu hepimizin içini kinle dolduruyor. Gus ve Trudles'ın selamları var. Hâlâ

kuvvetliler.

Benim için endişelenme. İyiyim. Bu gösteriyi dünyada kaçırmak istemezdim. Bizim Havuç Kafalıya saygı ve

sevgilerimi bildir. W. O. ona daha bir iş vermedi mi?

Her zaman senin, Derek."

Tuppence'ın mektubu tekrar tekrar okurken gözleri

parlıyordu. Sonra diğer mektubu açtı.

"Sevgili Anneciğim, Yaşlı Grade Teyze nasıl? Hâlâ eskisi gibi dinç mi? Bence orada kalmayı düşünmen fevkalade.

Ben yapamazdım.

Haber yok. İşim çok ilginç ama anlatamayacağım kadar gizli.

Ama gerçekten de buna değecek, işe yarar bir şeyler yaptığımı hissediyorum. Savaş için yapacak bir iş bulamadığın için sakın üzülme yaşlı kadınların bir şeyler yapmak isteği içinde çırpınarak ortalarda koşuşmaları çok gülünç. Gerçekten de genç ve etkin, çalışkan insanlar istiyorlar. Bizim Havuç Kafalının İskoçya'daki işinde neler yaptığını doğrusu çok merak ediyorum? Herhalde yalnızca evrak dolduruyordur. Yine de bir 81

N veya M Agatha Chiristie şeyler yaptığını hissettiği için sanırım mutludur.

Kucak dolusu sevgiler, Deborah."

Tuppence gülümsedi.

Mektupları katladı, şefkatle okşadı ve dalgakıranın

siperliğinin altında bir kibrit çakıp ikisini de tutuşturdu. Kül oluncaya kadar bekledi.

Sonra dolmakalemini ve kâğıtlarını çıkararak aceleyle yazmaya başladı.

Langheme Cornwall

"Sevgili Deb, Burada savaştan o kadar uzağız ki, bir savaş

olduğuna inanmakta bile zorlanıyoruz.

Mektubundan ve işinin ilginç olmasından mutluluk duydum.

Grade Teyze çok daha güç kaybetmiş, ayrıca hafıza kaybı da giderek artıyor. Sanırım benim burada olmam çok hoşuna gidiyor. Sık sık eski günlerden bahsediyor ve sanırım bazen beni annemle karıştırıyor. Burada her zamankinden daha çok sebze yetiştiriyorlar. Gül bahçelerine bile patates ekmişler.

Bazen ihtiyar Sikes'a ben de yardım ediyorum. Bu, bana savaş

için bir şeyler yapıyormuşum hissi veriyor. Sanırım baban biraz sıkılıyor ama bana öyle geliyor ki yine de bir şeyler yaptığı için mutlu.

Sevgiler, ANNEN TUPPENCE."

Yeni bir kâğıt çıkardı.

Sevgili Derek, Mektubunu almak bana büyük bir huzur verdi.

Eğer yazmaya vaktin yoksa sık sık kart yolla.

Grade Teyze'nin yanında biraz kalmak için buraya geldim.

Çok zayıf> güçsüz, hafıza kaybı da bir hayli ilerlemiş. Senden yedi yaşında bir çocukmuşsun gibi bahsediyor. Dün bana sana harçlık olarak yollamak üzere on şilin verdi.

Hâlâ boş oturuyorum ve kimse benim kıymetsiz hizmetimi istemiyor. Akıl alır gibi değil!

N veya M Agatha Chiristie Baban daha önce de bahsettiğim gibi kendine içişleri

Bakanlığı'nda bir iş buldu. Şimdi kuzeyde bir yerlerde. Zavallı Havuç Kafalı, gerçi boş durmaktan iyi ama bu istediği gibi bir iş değil! Sanırım bizler artık koltuğumuza çekilip savaşı siz genç çılgınlara bırakmalıyız.

Sana, "Kendine dikkat et," demek istemiyorum, çünkü görevinin bunun tam tersini gerektirdiğinin bilincindeyim. Yine de dikkatli olmanı, aptallık etmemeni öneririm.

Sevgiler, Tuppence."

Mektupları zarflarına yerleştirdi. Üzerlerine adresleri yazarak pulladı ve Şans Souci'ye dönerken de postaya verdi.

Tam tepeye ulaştığında biraz ileride iki gölgenin konuşmakla meşgul olduğunun farkına vardı.

Tuppence olduğu yerde kalakaldı. Bu bir önceki gün gördüğü güzel yüzlü, yoksul giyimli kadın idi, Carl von Deinim konuşuyordu.

Tuppence, etrafta arkasına gizlenecek bir şeyin

bulunmamasından dolayı esef etti. Onlara fark ettirmeden yaklaşıp konuştuklarını dinleyemeyecekti.

Üstelik tam bu sırada genç Alman başını çevirip, onun geldiğini görmüştü. İkili aniden birbirlerinden ayrıldılar. Kadın yolun karşı tarafına geçip Tuppence'in yanından geçerek tepeden aşağıya doğru inmeye başladı.

Carl von Deinim ise Tuppence'in tepeyi tırmanmasını bekledi.

Sonra da gayet ciddi ve nazik bir havada Tuppence'a iyi sabahlar diledi.

Tuppence hemen, "Konuştuğunuz çok garip görünümlü bir kadındı, Bay Deinim," dedi.

Evet. Tipik bir Orta Avrupalı. Kendisi Polonyalı.

Öyle mi? Arkadaşınız mı?

Gracie Teyze'nin gençlik günlerindeki sesinin bir kopyasıydı.

 Carl kararlılıkla, "Hayır," diye itiraz etti. "Onu daha önce hiç görmemiştim."

Öyle mi? Düşünüyordum da. Tuppence artistik bir havada konuşmasına ara verdi.

Bana bir yer sordu. Ben de Almanca konuştum, çünkü

İngilizce bilmiyor.

Anlıyorum. Bir adres miydi sorduğu?

"Buralarda Bayan Gottlieb diye birinin yaşayıp yaşamadığını sordu. Olmadığını söyledim. O zaman evin ismini yanlış almış

olabileceğini söyledi."

Tuppence yavaşça düşünceli bir havada, "Anlıyorum," dedi.

Bay Rosenstein. Bayan Gottlieb.

Carl von Deinim'i belli etmeden kısaca süzdü. Genç adam yüzünde ciddi bir ifade ile yanında yürüyordu.

Tuppence bu yabancı kadından ciddi şekilde kuşkulanmıştı.

Artık onları gördüğünde Carl von Deinim ve kadının uzunca bir süredir konuşuyor olduklarından emindi.

Carl von Deinim?

O sabah Carl ile Sheila konuşuyorlardı. "Dikkatli olmalısın..."

Tuppence, "Umut ederim ki bu gençler bu işin içinde değillerdir," diye düşündü.

Ilımlı, diyordu kendi kendine, evet, orta yaşlı ve ılımlı. Artık öyleydi! Nazi rejimi genç bir rejimdi. Dolayısıyla Nazi ajanlarının da büyük olasılıkla genç olmaları gerekirdi. Carl ve Sheila. Tommy Sheila'nın bu işin içinde olmadığını söylemişti.

İyi ama Tommy bir erkekti ve Sheila da nefes kesecek kadar güzel bir kızdı.

Carl ile Sheila ve geri planda gizemli bir şahıs olan Bayan Perenna. Gerçi Bayan Perenna genelde az bulunur iyi bir ev sahibesiydi, ama arada sırada da, bir an için, trajik, vahşi bir insan olup çıkıyordu.

 Tuppence ağır ağır yukarı, yatak odasına çıktı.

O akşam yatmak için odasına çekildiğinde yazı masasının uzun çekmecesini çekti.

Çekmecenin bir köşesinde basit bir kilit ile kapatılmış, Japon tarzında işlenip cilalanmış ufak bir kutu vardı. Tuppence eldivenlerini giyerek kutuyu açtı. İçinde bir tomar mektup vardı.

En üstte de o sabah Raymond'dan aldığı mektup duruyordu.

Tuppence dikkatle bu mektubu açtı.

Sıkıntıyla dudaklarını gerdi. O sabah katlı olan mektubun arasına tek bir kirpik koymuştu.

Şimdi o kirpik yerinde değildi.

Lavabonun bulunduğu yere gitti. Üzerinde, "Gri Pudra"

etiketi olan küçük kutuyu aldı.

Tuppence mektubun ve kutunun üzerine bu tozdan bir miktar serpti.

İkisinin üzerinde de hiç parmak izi yoktu!

Tuppence tekrar sıkıntıyla başını salladı.

Kutunun üzerinde parmak izleri bulunmalıydı. Kendi parmak izleri.

Gerçi hizmetçilerden biri sırf merak yüzünden mektupları okumak istemiş olabilirdi, ama hizmetçinin kutuya uyan anahtarı bulmakta zorlanacağını düşündüğünden buna pek ihtimal vermiyordu.

Ayrıca bir hizmetçi mektubu okuduktan sonra parmak izlerini yok etmek gereksinimi de hissetmezdi.

Bayan Perenna? Sheila? Ya da başka biri? Ama hiç kuşkusuz İngiliz silahlı kuvvetlerinin hareket planlarıyla ilgilenen biri.

Tuppence'in seferberlik planı ana çizgileriyle çok basitti.

Birinci adımda olasılıkları ve olanakları ortaya koymak. İkinci adımda İngiliz ordusunun hareket tarzıyla ilgilenen ve bu 85

N veya M Agatha Chiristie durumu gizlemeye çalışan bir Şans Souci sakini olup

olmadığını anlamak. Üçüncü adımda bu insanın kim olduğunu bulmak?

Tuppence ertesi sabah yatağında uzanmış düşünürken onu asıl ilgilendiren bu üçüncü adımdı. Ancak bu düşünce silsilesi sabahın erken saatinde, daha sabah çayı olarak adlandırılan ılık, koyu renkli sıvıyı içmeden önce bile sıçrayıp, oynamaya başlayan şirin Betty Sprot sayesinde engellendi.

Betty çok hareketli ve canlı bir çocuktu. Tuppence'i de çok seviyordu. Tuppence'in yatağına tırmanıp, yırtık pırtık bir resimli kitabı Tuppence'in neredeyse burnunun dibine kadar soktu ve kısaca, "Oku," diye buyurdu:

Tuppence de okudu.

Kaz kafalı, kaz kafalı kaz kardeş, nereye gidiyorsun?

Merdivenlerden bir aşağı, bir yukarı, sahibimin odasına.

Betty neşe içinde yuvarlanırken coşku içinde yineliyordu.

Yukarı yukarı yukarı... Sonra birden ani bir hamleyle,

"Aşağı..." diye bağırıp bir gümbürtüyle yataktan aşağıya atlamayı başardı. Ve bunu bıkıncaya kadar sürdürdü. Sonra zeminde sürünerek Tuppence'in ayakkabıları ile oynamaya ve bu arada da kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Ag bu... bah pi su su... dah... putç...

Tekrar kendi düşüncelerine dönen Tuppence çocuğu tamamen unutmuştu. Söylediği çocuk şarkısının sözcükleri aklını karıştırmıştı.

Kaz yavrusu kaz yavrusu nereye gidiyorsun?

Gerçekten de nereye? Kaz kafalı kendisiydi, kaz kardeşse Tommy. Her halükârda kendisinin öyle görünmesi gerektiği açıktı, o Bayan Blenkensop'du. Tuppence, Bayan Blenkensop'u açıkça hor görüyordu. Bay Meadowes bile daha iyi, diye düşünüyordu. Vurdumduymaz, hayal gücü kıt ve de

 inanılmayacak derecede aptal bir İngiliz. Her ikisi de bu halleriyle Şans Souci gibi bir dinlenme evine uyacak tipler.

Yine de kendini koyvermemesi gerekiyordu, ufak bir

dalgınlık her şeyi berbat edebilirdi. Pek önemli olmamasına rağmen daha geçen gün böyle bir hataya düşmüştü, bu küçük hata bile onu ileride daha dikkatli olması için uyarıyordu.

Yakınlık ve iyi ilişki sağlamak için basit bir girişimde bulunmuş, örgü konusunda bilgi almak isteyen acemi biri gibi davranmıştı. Ama sonra geçen akşam oynadığı bu rolü

unutarak, parmakları alışık olduğu tempoda verimli hareket etmeye ve örgüye alışık biri gibi şişleri işlek, hızlı çalışmaya başlamıştı. Tabii ki Bayan O'Rourke bunu hemen fark etmişti.

Bu olaydan sonra artık eskisi kadar acemice davranmıyordu ama olabileceği kadar hızlı olmamaya da gayret ediyordu.

Betty, "Aga bu gu?" dedi ve bir kere daha tekrarladı. "Aga bu gu?"

Tuppence dalgındı. "Güzel çocuğum,' diye cevap verdi. "Çok güzel!"

Betty mutlulukla mırıldanmaya devam etti.

Tuppence bundan sonraki ilk hamlesinin kolay olacağını düşünüyordu. Tabii Tommy'nin yardımı ve desteği ile. Nasıl yapacağını biliyordu...

Yattığı yerde planlar yaparken zaman hayli ilerlemişti.

Betty'yi arayan Bayan Sprot soluk soluğa içeriye girdi.

"Ah işte buradaymış. Nereye gitmiş olabileceğini bilemedim.

Ah Betty, yaramaz kız. Çok affedersiniz Bayan Blenkensop."

Tuppence yatağının içinde doğruldu. Betty melek gibi bir ifade ile yaptığı işe devam ediyordu.

Tuppence'in ayakkabısının bağlarını çıkarıp, diş fırçasının durduğu su dolu bardağın içine sokmuştu. Şimdi de küçücük parmağı ile suyu karıştırıyordu.

Tuppence kahkahalarla gülerek Bayan Sprot'un özür

N veya M Agatha Chiristie dilemesini yarıda kesti.

"Ay ne komik. Üzülmeyin Bayan Sprot hiç sorun değil. Suç bende. Ne yaptığını fark etmeliydim. Oldukça sessizdi."

Bayan Sprot içini çekerek, "Biliyorum," dedi. "Aslında gerçek tehlike zaten sessiz olmalarıdır. Bu sabah size yeni ayakkabı bağları alacağım Bayan Blenkensop."

Hiç zahmet etmeyin. Nasıl olsa kururlar.

Bayan Sprot, Betty'yi alarak gitti ve Tuppence de planını yürürlüğe koymak üzere kalkıp giyinmeye başladı.

BÖLÜM 6

I

Tommy, Tuppence'in kendisine verdiği pakete merakla

bakıyordu.

Bu mu?

Evet. Dikkatli ol. Düşürme sakın.

Tommy paketi koklayarak, "Merak etme," dedi ve... "Bu korkunç şey de ne böyle?" diye sordu.

Asafoetida,n diye yanıtladı Tuppence. "Bundan bir çimdik kullanınca sevgilin dört günlük yolu kaçıyormuş. Reklamlarda böyle yazıyor."

Ter kokusu gibi, diye mırıldandı Tommy.

Bundan sonra birbiri ardından birçok olay oldu.

Birincisi Bay Meadowes'un odasında garip bir koku belirdi.

Doğası gereği sakin bir insan olan Bay Meadowes ilk önceleri bu kokudan alçak bir sesle ve yumuşak bir tonda söz etti, ama sonraları giderek

sinirlenmeye başladı.

Bayan Perenna ile özel bir toplantı yapıldı. Önceleri tüm gücüyle reddetmesine rağmen zamanla o da bu kokunun

 varlığını kabul etmek zorunda kaldı. Güçlü, rahatsız edici, pis bir kokuydu. Sobanın iyi çekmeyerek gazı içeri veriyor olabileceğini ileri sürdü.

Tommy eğilip derin derin kokladıktan sonra kokunun sobadan gelmediğine kanaat getirdi.

Döşemenin altından da gelmiyordu. Tommy bu kokunun bir sıçan leşinden ileri geliyor olabileceğini düşünüyordu.

Bayan Perenna bunun gibi olaylar duyduğunu, ama Şans

Souci'de sıçan bulunmadığından emin olduğunu açıkladı. Olsa olsa bir fındık faresi olabilirdi... ama Bayan Perenna burada hiç fındık faresi de görmemişti.

Bay Meadowes ısrarla bunun ölmüş fare kokusu olduğuna emindi. Ve büyük bir kararlılıkla bu konu halledilmediği takdirde o odada bir gece daha geçirmeyeceğini belirtti.

Elbette, diyen Bayan Perenna kendisinin de aynı öneriyi yapmayı düşündüğünü söyledi.

Ancak maalesef boş olan tek odası küçüktü ve deniz

görmüyordu. Eğer Bay Meadowes bunu sakınca olarak

görmezse..."

Bay Meadowes odayı istedi. Bütün istediği bu kokudan

kurtulmaktı. Bunun üzerine Bayan Perenna büyük bir rastlantı eseri onu odasının Bayan Blenkensop'un karşısındaki küçük odaya götürdü. Ve yarım akıllı Beatrice'e "Bay Meadowes'un"

eşyalarını diğer odaya taşımasını emretti. Bir adam çağırıp döşemeyi kaldırtıp, kokunun kaynağını bulmaya çalışacağını açıkladı.

Bu koşullar altında sorun başarıyla çözümlenmişti.

II

İkinci olay Bay Meadowes'un saman nezlesi olmasıydı.

Başlangıçta öyle olduğu düşünüldü.

 Ama sonraları o da ciddi bir şekilde soğuk almış olabileceğini itiraf etti. Sürekli hapşırıyor ve gözleri sulanıyordu. Bu arada Bay Meadowes'un büyük ipek mendilinden etrafa yayılan soğan kokusunun kimse farkına varmadığı gibi ayrıca kokuyu

maskelemek için bo] miktarda kuvvetli bir kolonya da

kullanmak zorunda kalmıştı.

Sonuçta artan aksırık ve öksürüklerinden yorgun düşen Bay Meadowes o günü yatakta geçirmek zorunda kaldı.

Aynı günün sabahı Bayan Blenkensop da oğlu Douglas'dan bir mektup aldı. Bayan Blenkensop bundan dolayı öylesine heyecanlanmış ve sevinç duymuştu ki Şans Souci'de bu

mektuptan haberi olmayan kalmadı. Büyük bir şans eseri olarak mektubun sansürden geçmesi gerekmemiş, mektup Douglas'ın izne gelen bir arkadaşı tarafından elden getirildiği için Douglas annesine her şeyi açık açık yazabilmişti.

Bayan Blenkensop heyecanla başını sallayarak, "Bu mektup bizim olup bitenler hakkında ne kadar az bilgiye sahip olduğumuzu açıkça gösteriyor," dedi.

Kahvaltıdan sonra odasına çıkıp mektubu kilitli kutuya yerleştirdi. Kâğıdı katlarken arasına az miktarda pirinç tozu koymuş ve üzerine de parmağını basmıştı.

Odasından çıkarken hafifçe öksürdü. Karşı odadan da

kuvvetli bir hapşırık sesi karşılık vermişti.

Tuppence gülümseyerek aşağı kata indi.

Daha önceden o gün bazı işlerini halletmek için avukatıyla görüşmek ve biraz da alışveriş yapmak üzere Londra'ya gideceğini bildirmişti.

Aşağıda bir araya toplanan dostları tarafından uğurlanırken, çoğu Londra'dan alınmasını istedikleri çeşitli şeyleri sıralıyor, ama bu arada sipariş verirken, "Tabii zamanın olursa,"

demeyi de ihmal etmiyorlardı.

Binbaşı Bletchley kendini bu kadınca konuşmalardan uzakta 91

N veya M Agatha Chiristie tutuyordu. Bu arada gazetesini okurken yüksek sesle fikir yürütmekten de geri kalmıyordu. "Ah bu pis Alman domuzları.

Yollardaki sivilleri makineli tüfekle tarıyorlarmış.

Kahrolasıca vahşiler. Eğer ben bizimkilerin yerinde olaydım..."

Tuppence oradan ayrılırken binbaşı hâlâ yöneticilerin yerinde olsaydı neler yapacağını anlatmakla meşguldü.

Tuppence bahçede bir tur atarak, Betty Sport'ı buldu ve ona Londra'dan kendisine ne getirmesini istediğini sordu.

Betty iki eli arasında bir sümüklü böcek tutmuş, heyecanla agular yapıyordu. Tuppence'in, Bir oyuncak kedi. Resim albümü? Çizmek için renkli tebeşir? diye saydığı önerileri karşısında Betty sonuçta kararını verdi: "Betty çizer," dedi.

Böylelikle Tuppence listesine Betty için de renkli tebeşirler ekledi.

Anayola çıkmak için bahçe yolunun sonuna doğru ilerlerken hiç beklemediği bir şekilde Carl von Deinim ile karşılaştı. Genç adam bahçe duvarına yaslanmış, ayakta duruyordu. Ellerini kenetlemişti. Tuppence'in geldiğini duyunca ona doğru baktı.

Her zaman ifadesiz olan yüzünde o sabah heyecan okunuyordu.

Tuppence ister istemez durdu ve sordu.

Bir şey mi oldu?

Ah evet. Ne olmadı ki? Sesi kaba ve heyecanlı çıkıyordu.

"Hani sizin burada bir atasözünüz var ya, 'ne Şam'ın şekeri ne Arap'ın yüzü' diye. Siz hep böyle düşünürsünüz, değil mi?"

Tuppence başını salladı.

Carl acı bir tonda ekledi.

"İşte ben buyum. Demek istediğim bu, bu şekilde devam edemez. Düşünüyorum da belki de en iyisi her şeye bir son vermek."

Ne demek istiyorsunuz?

Genç adam yanıtladı.

"Bana şefkatle yanaştınız. Eminim beni anlayacaksınız.

Ülkemden kaçmanın nedeni adaletsizlik ve zulümdü. Buraya özgürlük umudu ile gelmiştim. Nazi Almanya'sından nefret ediyordum. Ama sonuçta ben hâlâ bir Almanım, bunu hiçbir şey değiştiremez."

Tuppence, "Bazı zorluklar yaşayabilirsiniz, biliyorum..." dedi.

"Sorun bu değil. Size Alman olduğumu söylüyorum.

Duygularımda yüreğimde. Almanya hâlâ benim vatanım.

Alman şehirlerinin bombalandığını, Alman askerlerinin öldüğünü, Alman uçaklarının düşürüldüğünü okuyorum bunlar hâlâ benim vatandaşlarım. Şu kendini beğenmiş, kabadayı binbaşı gazetesini okuyup, 'Pis Domuzlar' deyince içimi bir hırs bürüyor buna katlanamıyorum."

Sonra sakin bir sesle ilave etti.

"Bunun için de buna her şeye son vermenin doğru olacağını düşünüyorum. Evet son vermenin."

Tuppence, onu kolundan yakaladı ve, "Saçmalık bu," dedi güçlü ve kararlı bir sesle.

"Elbette, böyle hissedeceksiniz. Sizin yerinizde kim olsa böyle hissederdi. Buna saplanıp kalmamalısınız."

Beni enterne etmelerini isterdim. Böylesi daha kolay olurdu.

"Evet, belki olurdu. Ama şimdilik işe yarar hizmetlerde bulunuyorsunuz. Yalnız İngiltere'ye değil, tüm insanlara yararlı çalışmalar yapıyorsunuz. Bağışıklık sorunları üzerinde çalışıyorsunuz, değil mi?"

Genç adamın yüzüne renk gelmişti.

Ah evet. Hem başarılı sonuçlar da almaya başladım. Basit, kolayca gerçekleştirilebilen bir süreç, uygulanması da zor değil.

Tuppence, "Eh," dedi. "İşte bunun için çalışmaya değer.

Yıkıcı değil de yapıcı olan acıyı, çileyi azaltacak her şey dünyalara değer. Tabii ki diğer tarafta olanlar da olacak.

 Almanya'da da bu böyledir. Orada Binbaşı Bletchley gibi ağızları zehir saçan yüzlercesi vardır. Ben de şahsen Almanlardan nefret ederim. 'Almanlar' derken bile bir kin içimi buruyor. Ama bir birey olarak Almanları düşündüğümde

duygularım değişiyor, endişe içinde savaşa giden oğlundan haber bekleyen anneleri, savaşa gitmek için evden ayrılan gençleri, ekinlerini biçen çiftçileri, küçük dükkân sahiplerini, esnafları, tanıdığım bazı çok iyi Almanları düşününce çok farklı hislere kapılıyorum. Onların da aynen bizim gibi insanlar olduğunu ve bizimle aynı duyguları paylaştıklarını biliyorum.

İşte gerçek bu. Gerisi ise yalnızca savaşın taktığı bir maske. Bu savaşın bir parçası -belki de gerekli bir parçası- ama kısa süreli, geçici bir parçası."

Bunları söylerken Tommy'den duyduğu Hemşire Cavell'in sözlerini düşünüyordu.

Vatanperverlik yeterli değil. Yüreğimde düşmanlık olmamalı.

Vatanperverliğin zirvesine ulaşmış bir kadından duydukları bu sözcükler onlara hep fedakârlığın en yüksek işareti olarak görünmüştü.

Carl von Deinim Tuppence'nin elinin üstüne bir öpücük kondurdu.

Size çok teşekkür ederim, dedi. "Söylediklerinizin hepsi gerçek. Daha dirençli olmaya çalışacağım."

Tuppence kasabaya giden yolda yürürken, "Aman Tanrım,"

diye düşünüyordu. "Bu tuhaf yerde en çok sevdiğim insanın bir Alman olması ne tuhaf. Her şeyi altüst ediyor."

III

Hiç kimse Tuppence'in son derece dikkatli ve tedbirli biri olmadığını söyleyemezdi. Aslında Londra'ya gitmeye hiç niyeti yoktu, ama yine de dediğini yapmanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Eğer kasabada kalıp gün boyunca ortalarda

 dolaşırsa, onu gören biri olabilir ve bu haber Şans Souci'ye kadar yayılabilirdi.

Evet. Bayan Blenkensop Londra'ya gideceğini söylemişti ve gitmeliydi.

Gidiş dönüş biletini aldığı bilet gişesinin önünden ayrıldığı anda Sheila Perenna ile burun buruna geldi.

Sheila, "Merhaba," dedi. "Nereye gidiyorsunuz? Kaybolan paketimizi aramaya geldim."

Tuppence planlarını ona da anlattı.

Sheila, "Oh evet," dedi. "Bu konuda bir şeyler söylediğinizi duymuştum. Ama bugün olduğunu bilmiyordum. Sizi trene kadar geçireyim."

Sheila her zamankinden daha konuşkandı. O gün tüm

sevimliliği üstündeydi. Şans Souci'deki günlük yaşantısından bahsediyordu. Tren perondan hareket edinceye kadar Tuppence ile konuşmaya devam etti.

Tuppence kızın görüntüsü kaybolana kadar pencereden el salladı ve sonra köşesine oturup ciddi düşüncelere daldı.

Acaba Sheila ile istasyonda karşılaşması bir rastlantı mıydı?

Yoksa bu rastlantı düşmanın tedbirli davrandığının kanıtı mıydı? Bayan Perenna geveze Bayan Blenkensop'un gerçekten de Londra'ya gittiğinden emin olmak mı istemişti?

Daha çok öyle gibi görünüyordu.

IV

Tuppence ertesi güne kadar Tommy ile görüşmek fırsatını bulamadı. Ne olursa olsun Şans Souci'de birlikte görünmemeye kararlıydılar.

Bayan Blenkensop, saman nezlesini atlatmış olan Bay

Meadowes ile rıhtımda dolaşırken karşılaştı. Orada sahil yolundaki tahta sıralardan birine oturdular.

 Evet? diye sordu Tuppence.

Tommy yavaş yavaş başını salladı. Oldukça mutsuz

görünüyordu.

Evet, dedi. "Bir şeyler keşfettim. Tanrım, ne gündü ya!

Gözüm sürekli kapı deliğinde.

Boynum tutuldu."

Tuppence telaşla, "Boynuna boş ver şimdi," dedi. "Anlat bakalım."

"Önce hizmetçiler odayı düzeltmek için içeriye girdiler.

Onların peşinden Bayan Peranna odaya girdi ve hizmetçileri azarladı. Daha sonra o küçük kız da odaya girdi."

Evet... evet. Başka?

Tommy yavaşça, "Odaya biri daha geldi," dedi.

Kim?

Carl von Deinim.

Tuppence şaşırmıştı. "Ah," dedi. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Öğle yemeği sırasında. Yemekten erken kalkıp odasına çıktı, sonra yavaşça koridorda süzülüp, senin odana girdi. Orada yaklaşık çeyrek saat kaldı."

Bir an durduktan sonra, "Sanırım, böylece durum açıklandı,"

diye ekledi.

Tuppence başını salladı.

Evet, doğru. Carl von Deinim'in Bayan Blenkensop'un

odasına girip çeyrek saat kalmasını açıklayabilecek başka hiçbir neden olamazdı. Suçluluğu kanıtlanmıştı. Tuppence onun olağanüstü bir aktör olduğunu düşünüyordu.

Halbuki o sabah söyledikleri öylesine gerçek görünüyordu ki.

Kim bilir, belki yine de bir açıdan doğruyu söylemişti. Gerçeği yerinde kullanmak da yeri geldiğinde ustaca bir aldatma sanatı olabilir. Carl von Demim sonuçta bir vatanseverdi, ülkesi adına çalışan bir düşman ajanıydı. Bundan dolayı ona saygı

 duyulabilirdi. Evet... ama yok edebilirdi de.

Üzgünüm, dedi Tuppence yavaşça.

Tommy, "Ben de," diye yanıtladı. "İyi bir çocuktu."

Sen veya ben de Almanya'da aynı işi yapıyor olabilirdik.

Tommy başıyla onayladı. Tuppence devam etti.

"Neyse hiç değilse şimdi aşağı yukarı ne durumda olduğumuzu biliyoruz. Carl von Deinim Sheila ve annesi ile birlikte çalışıyor olabilir. Belki de büyük şef Bayan Perenna.

Sonra dün Carl ile konuşan şu yabancı kadın da var. O da bir şekilde bu işin içinde olmalı."

Şimdi ne yapacağız?

"Bir ara Bayan Perenna'nın odasını araştırmalıyız. Orada işimize yarayacak bir ipucu^ bulabiliriz. Ayrıca onu

izlemeliyiz. Nerelere gidiyor, kimlerle konuşuyor? Tommy, Albert'i buraya çağıralım."

Tommy bu öneriyi düşündü.

Yıllar önce bir otelde işçi olarak çalışan Albert genç Beresford'lara katılarak onların maceralarını paylaşmıştı. Daha sonra onlarla aynı servise girerek kuruluşa içte büyük destek sağlamıştı. Altı yıl önce de evlenmişti ve şimdi Londra'nın güneyindeki Duck and Dog isimli pub'ın sahibiydi.

Tuppence acele ile ekledi.

"Albert bu işe çok sevinecek. Onu buraya çağıralım.

İstasyonun yanındaki küçük pansiyonda kalır ve bizim adımıza Perenna'ları ya da başkalarını izler."

Peki ya Bayan Albert ne olacak?

"Geçen pazartesi çocukları alıp, hava saldırılarından uzaklaşmak için annesine gidecekti.

Yani Albert'in buraya gelmesinde sakınca yok."

"Evet, iyi fikir Tuppence. İkimizden birinin kadını takip etmesi kuşku uyandırabilir. Albert bu iş için biçilmiş kaftan.

 Ayrıca... şu geçen gün Carl ile konuşan Polonyalı kadını da izlettirmemiz gerekiyor. Bence o bu işin diğer

tarafından biri, bizim de asıl ortaya çıkarmamız gereken bu."

Bayan Perenna'nın odasını araştırmaya ne dersin? Ayrıca bence Carl'ınkini de?

"Onun odasında bir şey bulabileceğini zannetmiyorum.

Alman vatandaşı olduğu için polis her an için onun odasını arayabilir, bu yüzden orada kuşkulu herhangi bir şey

bulunduracağını sanmam. Perenna'ya gelince, onunki ise oldukça zor. O dışarı çıksa bile Sheila evde oluyor. Ayrıca Betty ile annesi Bayan Sprot da hep ortalıkta dolaşıyor. Bayan O'Rourke da onun yatak odasında oldukça uzun zaman

geçiriyor, diyerek sustu."

Bence en iyisi yemek zamanı.

Carl'ın yaptığı gibi mi?

"Aynen öyle. Başım ağrıyıp odama çekilmiş olabilirim. Hayır, bu durumda biri gelip hatırımı sormak isteyebilir. En iyisi yemekten hemen önce eve gelip kimseye haber vermeden

sessizce odama çekilmek. Yemekten sonra başımın ağrıdığını söyleyebilirim."

Bunu ben yapsam daha iyi olmaz mı? Yarın saman nezlem nüksedebilir.

"Hayır. Benim yapmam daha doğru. Eğer yakalanırsam aspirin ya da benzeri bir şeyler aradığımı söyleyebilirim. Bayan Perenna'nın odasına bir erkeğin girmesi tuhaf karşılanıp yanlış

yorumlara yol açabilir."

Tommy sırıttı.

Ne skandal olur ama!

Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. Ciddi ve endişeli görünüyordu.

"Bunu en kısa zamanda başarmalıyız. Bugün gelen haberler 98

N veya M Agatha Chiristie çok kötü. En kısa sürede bir şeylere ulaşmalıyız."

V

Tommy yürüyüşten dönerken postaneye uğrayıp Bay Grant'ı telefonla aradı ve raporunu verdi. "Yapılan operasyon başarıyla sonuçlandı, dostumuz C gerçekten de bu işin içinde."

Sonra da bir mektup yazarak postaladı. Mektubun üzerindeki adres Bay Albert Batt, Duck and Dog, Glamorgan Caddesi, Kennington idi.

Daha sonra da haftalık bir dergi alarak son haberleri okudu ve en masum haliyle Şans Souci'nin yolunu tuttu.

Tam o sırada iki kişilik spor arabasından sarkıp, bağıran Kumandan Haydock'un gür sesi ile irkildi.

Hey Meadowes, yukarıya çıkmak için yardım ister misiniz?

Tommy yardımı memnuniyetle kabul ederek arabaya bindi.

Haydock Tommy'nin elindeki inside Weekly News a^'ı

derginin kırmızı manşetine bakarak, Demek bu saçmaları okuyorsunuz? diye sordu.

Bay Meadowes bütün dergi okuyucuları gibi bu soruya biraz şaşırdı.

Haklısınız, iğrenç bir dergi, diye kabul etti. "Ama bazen ne olup bitenin gerisindekileri bizden daha iyi biliyorlar."

Bazen de yanılıyorlar.

Oh evet kesinlikle.

Gerçek şu ki, diyen Kumandan Haydock kocaman bir yük kamyonunun altında kalmamak için aniden direksiyonu kırıp tek-yön tabelasının yanında durdu. "Bir dilenciyi haklı bulursanız hatırlarsınız. Haksız bulursanız unutursunuz."

Stalin'nin hakkında söylenenlerin doğru olduğuna inanıyor musunuz?

 Kumandan Haydock, "Öyle olduğunu umut edelim, dostum, umarım öyledir," dedi. "Ruslar haindir, her zaman ikili oynadılar ve hiçbir zaman da değişmeyecekler. Onlara

güvenmemek gerekir, tek söyleyebileceğim bu. Havanın sizi çarptığını duydum?"

"Yalnızca basit bir saman nezlesi. Her yıl bu zamanlarda yakalanırım- Evet, doğru. Gerçi ben hiç nezle olmam, ama sık sık olan bir dostum var. Düzenli olarak her haziranda bir kez yatağa düşer. Bir golf maçına ne dersiniz?"""

Tommy bunu çok istediğini belirtti.

"Tamam. Yarın oynar mısınız? Yarın yöredeki gönüllülerden bir birlik oluşturmayı hedefleyen Sivil Savunma Hareketi'ne katılanlarla toplantım var. Bana sorarsanız aslında bu çok iyi bir fikir. Herkesin tüm gücünü ortaya koymasının zamanı artık.

Neyse saat altı nasıl?"

'Teşekkür ederim. Bence de uygun."

İyi o zaman. Kararlaştırıldı.

Kumandan arabayı aniden tam Şans Souci'nin kapısında

durdurdu.

Güzel Sheila nasıl? diye sordu.

Galiba iyi. Onu fazla göremiyorum.

Haydock kahkahayla güldü.

"Bahse girerim, görmek istediğiniz kadar göremediğinizi ifade ediyorsunuz. Çok güzel bir kız ama çok kaba. Şu Alman herifle de pek sıkı fıkı. Bu bence vatana ihanet sayılır. Sizin bizim gibi ihtiyarların umurlarında bile olmadığı kesin, ama çevrede bizden de çok yakışıklı delikanlılar da var. Ne diye lanet bir Alman ile görüşür ki? İşte bu gibi şeyler beni çıldırtıyor."

Bay Meadowes, "Dikkatli olun hemen arkamızdan geliyor,"

diye uyardı.

"Duysa da umurumda değil. Hatta duysa çok memnun bile olurum, Onu tekmelemek benim için bir zevk olurdu. Aklı başında Almanlar ülkeleri için dövüşüyorlar gelip de buraya sığınmıyorlar."

Tommy, "Neyse," dedi. "Böylelikle memleketimizi işgal etmek isteyen Almanların sayısı bir kişi de olsa eksilmiş

oluyor."

"Böyle mi düşünüyorsunuz, onun burada bizimle olduğunu mu? Ha! ha! Çok safsınız, Meadowes! Sakın bu istila

saçmalıklarına inandığımı sanmayın. Ülkemiz hiçbir zaman işgal edilmedi ve edilmeyecek de. Tanrı'ya şükür, öyle bir Deniz Kuvvetimiz var ki."

Bu vatanperver nutkun ardından Kumandan Haydock ani bir hareketle arabasının marşına bastı ve yukarı "Korsan İni'ne"

doğru ilerlemeye başladı.

VI

Tuppence, Sans Souci'ye ikiye yirmi kala ulaştı. Araba yolundan ayrılıp, bahçenin içinden geçerek, oturma odasının balkon kapısından eve girdi. İrlanda usulü güveç kokusu evi kaplamıştı. Uzaktan tabak çanak tıkırtıları ve konuşanların uğultusu duyuluyordu. Herkes yemek yemekle meşguldü, Şans Souci'de öğlen yemeği tüm hızıyla sürüyordu.

Tuppence hiç ses çıkarmadan hizmetçi Martha koridordan geçip yemek odasına girene dek oturma odasının kapısının arkasında bekledi, sonra ayakkabıları elinde koşarak

merdivenlerden yukarı çıktı.

Odasına girdi. Ayağına yumuşak banyo terliklerini giydi ve tekrar dışarı çıkıp doğruca Bayan Perenna'nın odasına yöneldi.

Odaya girer girmez kendinde tuhaf bir huzursuzluk hissetti.

Bu yaptığı iş hiç de hoş bir şey değildi. Eğer Bayan Perenna gerçekten de göründüğü gibi bir insansa, bu yaptığı kesinlikle 101

N veya M Agatha Chiristie bağışlanamayacak bir davranıştı. İnsanların özel yaşamlarına burnunu sokmak...

Tuppence genç kızlık döneminden kalma bir duygunun

etkisiyle silkindi ve kendine geldi:

Savaştaydılar!

Tuvalet masasına gitti.

Çabuk ama becerikli hareketlerle masanın çekmecelerini gözden geçirdi. Çekmecelerinden biri kilitliydi, işte bu umut verici bir durumdu.

Tommy'ye bazı araç gereçler verilmiş ve kısaca bunların nasıl kullanılacağı da öğretilmişti.

Tommy bunları karısına da öğretmişti.

Birkaç kurcalamanın ardından çekmece açıldı.

Burada içinde yirmi pound ve biraz da madeni para bulunan bir mücevher kutusu vardı.

Ayrıca bir tomar da kâğıt. İşte Tuppence'i en çok ilgilendiren bu son bulduklarıydı. Acele ile bunları elden geçirdi.

Kaybedecek zamanı yoktu.

Şans Souci'ye ait ipotek kayıtları, tapu, banka dekontları ve mektuplar. Zaman hızla ilerliyordu; Tuppence bu kâğıtları incelerken aralarında iki farklı anlama gelebilecekler olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. İtalya'daki bir arkadaştan gelen iki mektup zararsız görünüyordu. Kim bilir belki de göründükleri kadar zararsız değillerdi? Londra'dan, Simon Mortimer adında birinden gelmiş bir iş mektubu, tam anlamıyla sıradan bir iş mektubu sayılabilecek bu mektubu acaba niye saklamıştı? Yoksa Bay Mortimer göründüğü kadar zararsız, sıradan biri değil miydi? En altta da mürekkebi solmuş, Pat imzasını taşıyan solmuş bir mektup vardı. "Bu sana yazacağım son mektup. Eileen sevgilim..." Hayır, bu olamaz!

Tuppence kendine bu mektubu okumayı yediremedi!

 Mektubu katladı. Diğer kâğıtları bunun üzerine yerleştirdi ve çekmeceyi kapattı kilitlemeye bile zaman bulamadı, ama yine de kapı açılıp Bayan Perenna odaya girdiğinde lavabonun üzerindeki rafta duran şişeleri karıştırıyor görünmeyi başardı.

Bayan Bulenkensop yüzünde telaşlı ama saf bir ifade ile içeri giren ev sahibesine döndü.

"Oh Bayan Perenna çok affedersiniz. Eve döndüğümde başım çok ağrıyordu. Niyetim bir aspirin alıp hemen yatmaktı ama bende kalmamış. Sizden almamın bir sakıncası olmayacağını düşündüm. Geçen gün Miss Minton'a vermeyi önerdiğiniz için sizde bulunduğunu biliyordum."

Bayan Perenna odaya göz gezdirdi. Sesindeki sert ifadeyi fark etmemek olanaksızdı.

Elbette Bayan Blenkensop, neden sakıncası olsun ki? Niye gelip benden istemediniz?

"Haklısınız. Öyle yapmalıydım. Ama yemek saatinde sizi meşgul etmek istemedim. Ayrıca olayları büyütmekten de nefret ederim..."

Bayan Perenna, Tuppence'ın yanından geçerek lavabonun üstündeki raftan aspirin kutusunu aldı.

Kaç tane istersiniz?

Bayan Blenkensop üç tane aspirin alıp Bayan Perenna

eşliğinde odasına gitti ve kadının sıcak su torbası önerisini hemen reddetti.

Bayan Perenna odadan çıkarken son sözünü söyledi.

Sizde de aspirin var Bayan Blenkensop. Görmüştüm.

Tuppence gayet sakin, "Biliyorum," dedi. "Bir yere koymuşum ama aptallık işte, bir türlü bulamadım."

Bayan Perenna dişlerini göstererek güldü.

Eh çay vaktine kadar iyice dinlenin bari.

Bayan Perenna dışarı çıkıp, kapıyı arkasından kapattı.

 Tuppence derin bir soluk alıp, yatağının üzerine uzandı, her an Bayan Perenna'nın geri gelebileceğini düşünüyordu.

Acaba kuşkulanmış mıydı? Dişleri ne kadar beyaz ve büyüktü seni daha iyi yiyebilmek için tatlım! Tuppence, Bayan Perenna'nın dişlerine bakarken aklına ilk gelen buydu. Elleri de büyüktü. Hain görünüşlü elleri * vardı.

Tuppence'in yatak odasında oluşuna çok şaşırmamış hatta bunu doğal karşılamıştı. Peki ama ya çekmecenin açık

olduğunu görünce, ondan kuşkulanacak mıydı? Yoksa

çekmeceyi kendisinin açık bıraktığını mı düşünecekti? İnsan böyle dalgınlıklar yapabilirdi. Acaba Tuppence mektupları yerlerine eskisi gibi koyabilmiş miydi?

Ayrıca Bayan Perenna bir tuhaflık sezse bile hiç kuşkusuz Bayan Blenkensop'tan çok hizmetçilerden kuşkulanırdı. Eğer ondan kuşkulansa bile bunu yalnızca bir merak olarak

algılayacaktı. Tuppence özel eşyaları karıştırmaktan zevk alan insanlar olduğunu biliyordu.

Ama Bayan Perenna kuşkulandıkları gibi Alman ajanı, yani

"M" ise, odasına karşı bir casusun girdiğini hemen anlayacaktı.

Davranışlarında kuşkulandığını belirten bir farklılık olmuş

muydu?

Sert bir sesle aspirin hakkında söylediklerinin dışında, son derece doğal görünüyordu.

Tuppence birden kalkıp yatağının üstüne oturdu. Aspirinini, tentürdiyot şişesini ve mide ilacını eşyalarını yerleştirirken yazı masasının çekmecesinin arka kısmına yerleştirdiğini

anımsamıştı.

Anlaşıldığı kadarıyla başkalarının odalarını araştıran yalnızca kendisi değildi. Bunda öncelik onun odasını da karıştıran Bayan Perenna'daydı.

BÖLÜM 7

I

Ertesi gün Bayan Sprot Londra'ya gitti.

Her ne kadar teklif etmeye çekinse de, Şans Souci'de

yaşayanların hepsi Betty'ye seve seve bakacaklarını söylediler.

Bayan Sprot'un Betty'ye uslu durmasını, kimseyi üzmemesini tembih ettikten sonra küçük kız, sabah nöbetini üstlenen Tuppence'in boynuna sıkı sıkıya sarıldı.

Betty, "Oyna," dedi. "Saklambaç oyna!"

Küçük kız gün geçtikçe daha iyi konuşmaya başlamıştı.

Ayrıca yeni bir âdet edinmişti; başını kucağına çıktığı kişinin göğsüne yasladıktan sonra, karşısındakini şirin büyüleyici bir gülümsemeyle süzerek, "Lüfen," diyordu.

Tuppence, onu yürüyüşe çıkarmak niyetindeydi, ama yağmur bir hayli hızlandığı için bundan vazgeçti. Birlikte odalarına çıktılar; Betty hemen oyuncaklarının durduğu masanın alt çekmecesini açtı.

Tuppence, "Haydi Bonzo'yu saklayalım," dedi.

Ama Betty fikrini değiştirmişti.

Bana hikâye oku, dedi.

 Tuppence dolabın köşesinden eski püskü bir kitap aldı. Ama Betty' nin Çığlığı üzerine hayretle kalakaldı.

Hayır... hayır... fena... kötü... diye bağırdı.

Tuppence hayretle ilk önce ona sonra da, Küçük Jack Horner adlı eserin renkli resimli bir kopyası olan kitaba baktı.

Jack kötü bir çocuk muydu? diye sordu. "Erik çaldığı için mi?"

Betty ısrarla, inatla yineliyordu. "Kötü-üü." Sonra ekledi.

"Pis, pis!"

Bir anda Tuppence'in elinden kitabı kaptı, diğerlerinin yanına koydu ve çekmecenin diğer köşesinden başka bir kitap alarak, içten bir gülümsemeyle ona uzattı.

Teymiz... cici... Jackorner.

Tuppence eski kitapların yerine yenilerin alınmış olduğunu anladı. Bayan Sprot gerçekten de iyi, "hijyene önem veren" bir anneydi. Çocuğunun mikrop kapmamasına, kirli oyuncakları ağzına götürmemesine, temiz gıda almasına dikkat ediyordu.

Özgür ve uyumlu bir rahip evinde yetişmiş olan Tuppence, abartılmış hijyene daima karşı olmuş, kendi çocuklarının üzerine bu derece düşmemiş ve onların mikroplara karşı bağışıklı yetişmelerini yeğlemişti. Yine de söz dinleyerek Jack Horner adlı kitabın yeni kopyasını alarak çocuğa öyküyü okumaya başladı. Betty de arada sırada sözcüklerini

mırıldanarak, ıslak yapışkan parmağını uzatarak, "Bu Jack!

Erik! Pastada." diyerek kitaptaki ilginç resimleri işaret ediyor, bu da bu kitabın da çok yakında eskilerin yanına gideceğini gösteriyordu. Bu öyküyü Vak Vak Kardeş ve Parmak Çocuk izledi. Sonra Betty kitapları sakladı. Tuppence çocuğu memnun etmek için kitapları bulmakta çok zorlanıyormuş gibi davrandı.

Böylelikle sabah hızla gelip geçti.

Öğle yemeğinden sonra Betty uykuya yattı ve Bayan

O'Rourke da Tuppence'i odasına davet etti.

 Bayan O'Rourke'un darmadağınık odasına nane, bayat pasta ve naftalin kokusu karışımı ağır bir koku sinmişti. Her tarafta, masanın ve konsolun üzerinde yeğenlerinin, çocuklarının, torunlarının resimleri duruyordu, öylesine çok insan resmi vardı ki Tuppence kendisini sor:

Victoria dönemine ilişkin gerçekçi bir piyes seyrediyormuş

gibi hissetti.

Bayan O'Rourke neşeli bir sesle, "Çocuklarla çok iyi anlaşıyorsunuz Bayan Blenkensop,"

dedi.

Tuppence, "Aaa, evet," dedi. "Kendi iki..."

Bayan O'Rourke hemen söze karıştı.

İki mi? Anımsadığım kadarıyla üç oğlunuz olduğunu

söylemiştiniz.

"Ah evet üç. Ama ikisinin yaşı birbirine çok yakın olduğu için aslında onlarla geçirdiğim günleri düşünüyordum."

Evet. Anlıyorum. Otursanıza Bayan Blenkensop. Rahatınıza bakın.

Tuppence otururken, Bayan O'Rourke'un kendisini sürekli olarak bu denli tedirgin etmemesini diliyordu. Kendini hain cadının davetini kabul eden Hansel ya da Gretel gibi

hissediyordu.

Bayan O'Rourke, "Söyleyin bakalım," dedi. "Şans Souci hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Tuppence tam övücü bir şeyler söylemeye çalışırken iriyarı kadın yine sözünü kesti.

"Sizden asıl öğrenmek istediğim sizin de burada tuhaf bir şeyler döndüğünün farkında olup olmadığınız?"

Tuhaf mı? Sanmam."

Bayan Perenna konusunda da mı? Bu kadının sizi de

ilgilendirdiğini itiraf etmelisiniz. Onu göz hapsine aldığınızın 107

N veya M Agatha Chiristie ve izlediğinizin farkındayım.

Tuppence elinde olmayarak kızardı.

Şey ilginç bir kadın o.

Bayan O'Rourke, "Aslında öyle sayılmaz," dedi. "O oldukça sıradan, alelade bir kadın öyle görünüyor, ama tabii özellikle kendini öyle göstermek istemiyorsa. Ama belki de değildir. Siz de böyle mi düşünüyorsunuz?

Gerçekten Bayan O'Rourke neden bahsettiğinizi

anlayamıyorum.

"Hepimizin göründüğümüzden farklı olabileceğimizi hiç düşünmediniz mi? Örneğin, Bay Meadowes. Tuhaf anlaşılmaz bir adam. Bazen onun özde son derece aptal tipik bir İngiliz olduğunu düşünüyorum. Ama sonra bazen de öyle bir

sözcüğünü veya bakışını yakalıyorum ki hiç de göründüğü gibi aptal olmadığı ortaya çıkıyor. Bu çok tuhaf bir durum, sizce de öyle değil mi?"

Tuppence, "Ah, bana kalırsa Bay Meadowes gerçekten çok tipik bir adam," diye cevap verdi.

Diğerleri de var. Belki de kimi kastettiğimi biliyorsunuz?

Tuppence başını salladı.

Bayan O'Rourke cesaret verircesine, "İsmi S harfi ile başlıyor," dedi.

Tuppence başını hırsla birkaç kez salladıktan sonra ani bir öfkeyle genç ve savunmasız birini koruma içgüdüsüyle isyan etti.

Sheila yalnızca asi bir genç kız. O yaşta hepimiz öyleydik.

Bayan O'Rourke bilgiç bir tavırla başını birkaç kez salladı. Bu hali ile Tuppence'a Gracie Teyze'nin evindeki şöminenin üstündeki rafta duran obez Çin mandarin biblolarını anımsattı.

Kadının dudaklarının kenarlarında sinsi bir gülümseme belirdi.

Yumuşak bir tonda ekledi.

 Bilmiyor olabilirsiniz ama Miss Minton' nun ilk adı Sophia.

Tuppence şaşırmıştı. "Ah," dedi. "Miss Minton'u mu kastediyordunuz?"

Bayan O'Rourke, "Hayır," dedi.

Tuppence başını çevirip pencereden dışarı baktı. Bu ihtiyar kadının onu böylesine etkileyebilmesi, anlaşılmaz bir korku ve tedirginlik ortamına sürükleyebilmesi ilginçti.

Kedinin fareyle oynaması gibi, diye düşündü. "İşte kendimi aynen böyle hissediyorum..."

Bir heykeli andıran yaşlı kadının oturduğu yerden

gülümseyerek bakması bir kedi mırıldanmasına benziyordu.

Korkudan kalbi küt küt atan Tuppence bir an önce bu odadan kaçıp kurtulmak istiyordu...

Saçmalık... tamamıyla saçma. Bütün bunları hayal ediyorum, diye düşündü pencereden bahçeyi seyreden Tuppence. Yağmur durmuştu. Dallarda hâlâ yağmur taneleri vardı.

Tuppence, "Hayır bunlar hayal değil. Ben hayal gören bir insan değilim. Burada bir tuhaflık, kötülük var. Eğer ne olduğunu bir anlayabilsem..."

Tam bu anda düşünceleri bölündü.

Bahçedeki çalılar aralanmış ve evi gözetleyen soluk bir yüz ortaya çıkmıştı. Bu, geçen gün yolda Carl von Deinim ile konuşan yabancı kadının yüzüydü.

Bu öylesine ifadesiz, anlamsız bir yüzdü ki insanda sanki gerçek değilmiş, yalnızca bir maskeymiş hissi uyandırıyordu.

Dikkatle Şans Souci'nin pencerelerine bakıyordu. Evet ifadesiz bir yüzdü ama kesinlikle tehditkârdı. Durağan, acımasız, düşmanca bakan bir yüzdü.

Bir ruh halini, bir baskıyı, Şans Souci'ye ya da İngilizlerin pansiyon yaşantısının sıradanlığından sanki nefret ediyordu.

Bir an için yorgunluktan derin bir uykuya dalmış olan 109

N veya M Agatha Chiristie Sisera'nın5 şakağına çiviyi saplamak için bekleyen Yael'in yüzündeki ifade de aynen böyle olmuş olmalı, diye düşünen Tuppence birden pencereden gözlerini ayırarak, mırıldanarak Bayan O'Rourke'a bir şeyler söyledi ve koşarak merdivenlerden indi. Ön kapıdan acele ile dışarı çıktı.

Sağa dönerek yan bahçedeki yoldan çalıların arasında o yüzü gördüğü yere doğru koştu.

Orada şimdi kimse yoktu. Tuppence bahçeyi dolaşarak yola çıktı, tepenin aşağısına ve yukarısına doğru bakındı. Kimse yoktu. Kadın nereye kaybolmuştu?

Yorgunluktan bitkin bir halde Şans Souci'nin bahçesine döndü. Acaba bütün bunları hayal etmiş olabilir miydi? Hayır, kadını orada görmüştü.

İnatla yeniden bahçeyi dolaşıp çalıların arkasını aradı.

Kadından iz olmadığı gibi iliklerine kadar da ıslanmıştı. Eve dönerken içinde bir sıkıntı, bir önsezi, çok yakında kötü bir şeyler olacakmış gibi tuhaf bir his duydu.

Bu tuhaf şeyin ne olabileceğini tahmin edemediği gibi zaten hiçbir şekilde bilmesi de mümkün değildi.

II

Hava açtığı için Miss Minton, Betty'yi yürüyüşe çıkarmak üzere giydiriyordu. Betty'nin banyosunda yüzdürmek için plastik bir ördek almak üzere şehre ineceklerdi.

Betty öylesine heyecanlanmıştı ki, oynayıp sıçrarken kollarını yün kazağının içine sokmak neredeyse olanaksızdı. İkisi birlikte dışarı çıkarken Betty hâlâ heyecanla, "Ördek al, ördek al, Betty banyo için, Betty banyo için," diye bağırıyor ve bu 5 Kenan Kralı Yabin'in ordu komutanlarından biridir. Sığındığı tapınakta uyurken, İsrail'in savunucusu Yael tarafından şakağına çivi saplanarak öldürülmüştür.

110

N veya M Agatha Chiristie kendince önemli durumu aralıksız yinelemekten büyük zevk alıyordu.

Holdeki masanın üzerine çapraz duran iki yanık kibrit bırakılmıştı. Bu Bay Meadowes'un Tuppence'a o öğleden sonrayı Bayan Perenna'yı izlemekle geçireceğini gösteren işaretiydi.

Tuppence, Bayan ve Bay Cayley ile oturma odasına geçti.

Bay Cayley keyifsizdi, tersliği üzerineydi, Leahampton'a sessizlik içinde dinlenmeye gelmişti, ama evde bir çocuk varken sessizliğin olanaksız

olduğunu anlatıp duruyordu. Bütün gün boyunca çocuk evin içinde bağıra çağıra dolaşıyor, atlıyor, sıçrıyor, merdivenlerde antrede koşuşuyordu...

Karısı korkarak Betty'nin çok şirin küçük bir yavrucak olduğunu mırıldandıysa da sözleri hiç de iyi karşılanmadı.

Bay Cayley, "Hiç kuşkusuz, hiç kuşkusuz," dedi uzun boynunu kıvırarak. "Ama annesi çocuğun sessiz kalmasını sağlayabilmeli. Diğer insanları da düşünmesi gerekir. Hastaları, sinirlerin dinlenmesi gerekenleri."

Tuppence, "O yaşta bir çocuğu sessiz tutabilmek çok güçtür,"

dedi. "Eğer o yaşta bir çocuk sessiz sakin oturursa bir anormalliği var demektir."

Bay Cayley öfkeyle adeta gürledi.

"Saçma... saçma... bu modern zihniyet saçmalıktan başka bir şey değil. Çocukları istediklerini yapmaya bırakmak doğru değil. Bir çocuk sessiz sakin oturup bebeği ile oynamayı, okumayı ya da ne bileyim beri, kendince bir şeyler yapmayı bilmeli."

Tuppence gülerek, "O daha üç yaşında bile değil," dedi.

"Ondan okumasını bekleyemezsiniz."

"Neyse işte, yine de bu konuda bir şeyler yapılmalı. Bayan Perenna ile bu konuyu görüşeceğim. Daha bu sabah saat yediden önce çocuk yatağında bağıra bağıra şarkı söylüyordu.

 Bütün gece uyuyamadım. Sabaha karşı tam dalmıştım ki onun sesi ile uyandım."

Bayan Cayley telaş içinde, "Bay Cayley'in mümkün olduğunca çok uyuması gerekiyor," dedi.

Doktor böyle söyledi.

Tuppence, "Öyle ise bir rehabilitasyon merkezine gitmeniz gerekiyordu," dedi.

Sevgili bayan, o bahsettiğiniz yerler son derece pahalı ayrıca oraların ortamı da bana uygun değil. Oralardaki hastalık edebiyatı benim bilinçaltıma olumsuz etki yapabilir.

Bayan Cayley, kocasına yardımcı olmak isteğiyle, "Doktor canlı, hareketli bir topluluk içinde bulunmasını önerdi," diye açıkladı. "Normal bir yaşam. Pansiyonda kalmanın möbleli bir ev kiralamaktan daha doğru olacağını belirtti. Bay Cayley'in sıkıntıdan surat asmasına gerek kalmayacağını, başkaları ile fikir alışverişine girmesinin onu teşvik edeceğini düşündü."

Tuppence'in anladığı kadarıyla Bay Cayley'in fikir alışverişi yapma yöntemi kendi hastalıkları ve semptomlarını anlatmak ve karşısındakilerin de diğerlerinin de isteyerek ya da istemeyerek bu fikirleri kabul etmesiydi.

Tuppence ısrar etmekten vazgeçerek konuyu değiştirdi.

"Almanya'daki yaşam koşulları hakkındaki kendi

görüşlerinizi bana açıklarsanız çok sevinirim, dedi. ""Geçmiş

yıllarda birçok kez oraya gitmiş olduğunuzu söylemiştiniz.

Sizin gibi deneyimli bir insanın bu konudaki görüşlerini öğrenmek benim açımdan çok ilginç olabilir. Anladığım kadarıyla kesinlikle önyargılı bir kişiliğe sahip değilsiniz, dolayısıyla oradaki koşulları açık ve net olarak ancak siz belirtebilirsiniz."

Tuppence bir adamın endişesini gidermenin en iyi yolunun onu pohpohlamak olduğu görüşündeydi. Gerçekten de Bay Cayley de bu yemi hemen yuttu.

 Dediğiniz gibi sayın bayan, diye konuşmaya başladı. "Ben gerçekten hiçbir önyargıya kapılmadan size konu hakkında açık ve net bir görüş açısı kazandırabilecek kapasitedeyim.

Neyse, kanımca..."

Bunu uzun bir monolog izledi. Tuppence arada sırada, "Çok ilginç" ya da "Çok zeki, cin gibi bir gözlemcisiniz!" gibi yorumlarla onu dikkatle dinliyormuş gibi davranıyordu.

Dinleyicisinin ilgi ve teşvikiyle kendinden geçen Bay Cayley sonuçta farkına varmadan Nazi rejiminin ateşli bir hav. ram olduğunu ortaya koymuştu. Hatta üstü kapalı bir şekilde, Almanya ile İngiltere'nin birleşerek Avrupa'nın diğer ülkelerine karşı savaşmalarının çok iyi olacağına bile değindi.

Miss Minton ile Betty plastik bir ördekle dönünce yaklaşık iki saat süren bu karşılıksız konuşma yarıda kesildi. Tuppence başını kaldırınca Bayan Cayley'in yüzünde oldukça tuhaf, kaygılı bir ifade fark etti. Bunu yorumlamakta zorlanıyordu. Bu elbette kocasının tüm ilgisinin başka bir kadına yönelmesinden rahatsızlık duyan bir kadının kıskançlığı olabilirdi.

Belki de Bay Cayley'in politik görüşleri konusunda bu denli açık davranmış olmasından endişe duyuyordu. Ancak bu

ifadenin bir hoşnutsuzluk belirtisi olduğu kesindi.

Çay zamanı Bayan Sprot'un da Londra'dan dönmesiyle

birlikte pansiyondaki hareketlilik daha da arttı.

Betty'nin sizi üzmemiş olacağını umut ederim, dedi Bayan Sprot evden içeri girer girmez, Cici bir kız oldun mu Betty?

Buna Betty tek sözcükle yanıt verdi. "Öff."

Bu onun, annesinin dönüşünden memnun olmadığını değil böğürtlenli pastayı bir an önce yemek istediği olarak anlaşıldı.

Ve bu davranış Bayan O'Rourke'un kıs kıs gülmesine ve annesinin, "Lütfen Betty, tatlım, sözcüklerine yol açtı.

Bayan Sprot masaya oturup birkaç fincan çay içti ve

Londra'da alışverişi sırasında yaşadıklarını anlatmaya koyuldu; 113

N veya M Agatha Chiristie trenlerin kalabalığından, Fransa'dan henüz dönen bir askerin vagondakilere anlattıklarından, mağazada çorap reyonundaki satıcı kızın çorap ithal edilemediği için yakında bir çorap kıtlığının söz konusu olabileceğini söylediğinden bahsetti'

Sohbet aslında son derecede normal sürüp gidiyordu. Güneşin çıkmasıyla birlikte yağmurlu gün geçmişte kaldığından sohbete terasta devam ettiler.

Bu arada Betty mutluluk içinde koşuşuyor, çalıların arkasında gizemli keşiflere çıkıyor, oradan topladığı defne yaprakları ya da bir avuç çakıl taşının ne anlama geldiğini yarım yamalak açıklamaya çalışarak sohbete dalmış büyüklerinden herhangi birinin kucağına koyuyordu. Bu çabaları karşılığında arada sırada, "Ne güzel şekerim," ya da "Aferin sana tatlım, sahi mi?"

gibi sözcüklerle pohpohlandığı ve oyununa katılan bulduğu için mutluydu, daha fazla ilgi beklemiyordu.

Şans Souci'de huzurlu bir akşamüstüydü. Savaşın gidişine ilişkin sohbet ediliyor, dedikodu yapılıyor, tahminler yürütülüyordu: Fransa harekete geçecek miydi? Weygand durumu toparlayabilecek miydi? Rusya ne yapacaktı? Eğer Hitler ısrarcı olursa İngiltere'yi işgal edebilir miydi? Baskı artarsa Paris düşecek miydi? Bu doğru muydu?... Deniliyordu ki?...

Söylentilere göre?...

Politik ve askeri skandallar neşeyle gelişigüzel ortaya dökülüyordu.

Tuppence kendi kendine, "Bu gevezelikler tehlikeli mi?" diye düşündü. "Saçma, bunlar bir tür emniyet vanası. İnsanlar bu söylentilerden keyif alıyorlar. Bu onlara özel yaşamlarındaki güçlüklere ve korkulara dayanma gücü veriyor." Bu arada,

"Oğlum dedi ki tabii ki bu çok özel, bir sır, biliyorsunuz işte,"

gibi eklemelerle de sözlerine heyecan lezzet katıyordu.

Ansızın Bayan Sprot saatine baktı.

 Tanrım, saat neredeyse yedi olacak. Çocuğu çoktan yatırmış

olmalıydım. Betty, Betty!

Betty terastan uzaklaşalı bir hayli zaman olmuştu, ama hiçbiri bunu fark etmemişti.

Bayan Sprot sabırsızlanarak, "Betty!" diye bağırmaya devam etti.

Bayan O'Rourke gülerek, "Hiç kuşkum yok herhalde bir işler karıştırıyordur" dedi.

Sessizlik olunca hep böyle olur.

Betty buraya gel, seni arıyorum!

Yanıt alamayan Bayan Sprot heyecanla ayağa kalktı.

Sanırım hemen gidip onu aramam gerekiyor. Acaba nereye gitti?

Miss Minton, onun bir yere saklanmış olabileceğini söyledi.

Tuppence kendi çocukluğunu anımsayarak mutfakta

olabileceğini ileri sürdü. Ama Betty evin içinde de dışında da bulunamadı. Bütün yatak odalarını dolaşarak bağırdılar.

Bahçeyi karış karış aradılar.

Betty hiçbir yerde yoktu.

Bayan Sprot ciddi şekilde telaşlanmaya başlamıştı.

Çok yaramaz çocuk. Cidden çok yaramaz! Acaba yola mı

çıktı dersiniz?

Tuppence ile birlikte bahçe çitlerinin dışına, yola çıkıp etrafa bakındılar. Yolun karşısında St.

Lucian'ın kapısının önünde bakkalın çırağı ile konuşan hizmetçi kızdan başka kimse yoktu.

Tuppence ile Bayan Sprot birlikte yolun karşı tarafına geçerek, onlara küçük bir kız görüp görmediklerini sordular. İki genç olumsuzca başlarını salladılar. Sonra hizmetçi kız ansızın bir şey hatırlayarak, "Yeşil ekose elbiseli bir çocuk mu?" diye sordu.

 Bayan Sprot heyecanla, "Evet," dedi.

Onu yarım saat kadar önce bir kadınla beraber tepeden aşağı inerken gördüm.

Bayan Sprot şaşkınlık içinde, "Bir kadınla mı?" diye sordu.

"Nasıl bir kadın?"

Hizmetçi kız çok şaşırmıştı.

Ne bileyim, tuhaf görünüşlü bir kadındı, dedi. "Bir yabana.

Kıyafeti de tuhaftı. Başında atkı gibi bir şey vardı, yani şapkasızdı. Yüzü de bir tuhaftı sanırım ne demek istediğimi anladınız? Onu daha önce de birkaç kere gördüm. Garip bir kadın, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Tuppence o gün öğleden sonra çalıların arkasında gördüğü yüzü ve kötü bir şeyler olacağı duygusunu anımsadı.

Ama bu kadınla çocuk arasında bir bağlantı olabileceğini hiç düşünmediği için şimdi buna bir anlam veremiyordu.

Ancak düşünmek için pek zamanı olmadı, Bayan Sprot, ona yaslanmış, neredeyse bayılacaktı.

"Oh Betty. Minik yavrum benim. Kaçırdılar onu. Canım benim... Kadın o nasıl biriydi çingene mi?"

Tuppence başını salladı.

Hayır. Sarışındı. Fazlasıyla sarışın. Çıkık elmacık kemikleri olan geniş bir yüzü vardı. Açık mavi gözleri de birbirinden bariz şekilde ayrıktı.

Bayan Sport'un merak içinde onu süzen gözlerini fark edince telaşla ekledi.

ABu kadını bu gün bahçedeki çalıların arasından Şans Souci'ye bakarken gördüm.

Buralarda dolaştığını daha önce fark etmiştim. Geçen gün de Carl von Deinim ile konuşurken görmüştüm. Bu o kadın

olmalı."

Hizmetçi kız atıldı.

'Tamam, sarışındı. Bence kafasında birkaç tahtası eksikti. Ne söylediğinizi bile anlamıyordu."

Tanrım, diye inledi Sport. "Ne yapacağım ben şimdi?"

Tuppence, onun koluna girdi.

"Haydi, eve gidelim. Bir kadeh brendi için. Sonra da polisi arayalım. Bir şey olmaz, endişelenmeyin. Onu bulacağız."

Bayan Sprot perişan bir halde yürürken mırıldanıyordu.

Betty'nin bir yabancı ile çıkıp gitmesini aklım almıyor.

Tuppence, "O daha çok küçük," dedi. "Çekinip, ürkecek yaşta değil« Bayan Sprot tüm gücünü yitirmiş bir halde haykırdı.

Belki de o korkunç Alman kadınlardan biridir. Betty'mi öldürecek.

Tuppence kararlılıkla, "Saçma!" dedi. "İnanın bana her şey yoluna girecek. Bence de bunu yapan yalnızca biraz aklı noksan bir kadın."

Ama kendi söylediklerine kendi bile inanmıyordu. Bir an için bile o sakin, soğukkanlı kadının aklından zoru olan bir deli olabileceğine inanmamıştı.

Carl! Carl biliyor muydu? Onun bu işte bir rolü var mıydı?

Birkaç dakika sonra bu konudaki kuşkuları kayboldu. Carl von Deinim de herkes gibi olanlara bir türlü inanamıyor, üzülüyor ve telaşlanıyordu.

Konuya ilişkin tüm olguların açıklanmasının ardından sonra Binbaşı Bletchley kontrolü eline aldı.

Bayan Sprot'a, "Evet, şimdi sayın bayan," dedi. "Şuraya oturup bir kadeh brendi için.

Hiçbir zararı olmaz. Ben doğru karakola gidiyorum."

Bayan Sprot, "Bir dakika. Bir şey olabilir..." diye mırıldandı.

Merdivenlerden koşarak yukarı çıktı ve odasına girdi.

Birkaç dakika sonra onun merdivenden aşağı hızla koşan ayak

 seslerini duydular. Deliler gibi aşağı koşup, polise telefon etmek üzere olan Binbaşı Bletchley'in elinden telefon ahizesini son anda kaptı.

Hayır... hayır! diye inledi. "Yapmayın yapmamalısınız!"

Ağlayarak bir koltuğa yıkıldı.

Herkes etrafına toplanmıştı. Kadıncağız, birkaç dakika sonra kendine geldi. Bayan Cayley'in yardımı ile doğrularak odada bulunanlara bir kâğıt uzattı.

"Bunu odada yerde buldum. Bir taşa sarılarak pencereden içeri atılmış- Bakın... bakın ne yazmışlar."

Tommy kâğıdı kadının elinden alarak açtı.

Bu büyük harflerle, tuhaf yabancı bir el yazısıyla yazılmış

küçük bir nottu.

ÇOCUK GÜVENDE. NE YAPMANIZ GEREKTİĞİ SİZE

DAHA SONRA BİLDİRİLECEK. POLİSE GİDERSENİZ

ÇOCUĞUNUZ ÖLDÜRÜLECEK. KİMSEYE BİR ŞEY

SÖYLEMEYİN. TALİMATLARIMIZI BEKLEYİN. EĞER...

Mektubun altına da imza olarak bir kuru kafa ile çapraz iki kemik işareti konulmuştu.

Bayan Sprot perişan bir halde, "Betty... Betty," diye inliyordu.

Herkes hep bir ağızdan aynı anda konuşuyordu. Bayan

O'Rourke, "Pis korkaklar, ahlaksızlar!", Sheila Perenna,

"Zalimler.", Bay Cayley, "Olamaz, olamaz, inanılır gibi değil bir tek kelimesine bile inanmıyorum. Bu bir şaka olmalı!", Miss Minton, "Tanrım, minik yavrucak!" Carl von Deinim,

"Anlayamıyorum. Korkunç bir şey bu," diye bağırıyordu.

Bütün bunların üzerinde Binbaşı Bletchley'in sesi çınlıyordu.

"Allah kahretsin. Gözdağı, şantaj bu! Derhal polise haber vermeliyiz. Hemen icabına bakarlar."

Bir kez daha telefona doğru bir hamle yaptı. Bu kez Bayan Sprot acı bir çığlık atarak onu durdurdu.

 Bletchley bağırdı.

"Ama madam, bunu muhakkak yapmalıyız. Sizin bu

alçakların kötü niyetlerine alet olmamanız için bunu yapmak gerekir. ""Onu öldürürler!"""

Saçma! Buna cesaret edemezler.

Hayır buna izin veremem. Ben onun annesiyim. Söz hakkı bana düşer.

"Biliyorum. Biliyorum. Zaten onlar da bunu biliyor, ona göre davranıyorlar sizin bu hislerinize güveniyorlar. Gayet normal.

Ama bir asker ve deneyimli bir adam olarak gelin benim sözümü dinleyin, polise ihtiyacımız var."

"Hayırr Bletchley gözlerini taraftar ararcasına etrafta dolaştırdı.

Meadowes, siz de bana hak veriyorsunuz, değil mi?

Tommy yavaşça başını sallayarak onayladı.

Cayley? Bakın Bayan Sprot Cayley de Meadowes da bana

hak veriyorlar.

Bayan Sprot ani bir hırsla, "Erkekler," dedi. "Hepiniz erkeksiniz. Bir de kadınlara sorun."

Tommy'nin gözleri Tuppence'inkileri aradı. Tuppence alçak ve titrek bir sesle, "Ben, ben Bayan Sprot ile aynı fikirdeyim,"

dedi.

Düşünüyordu. "Deborah, Derek! Eğer onlardan biri olsaydı ben de onun gibi hissederdim.

Tommy ve diğerleri haklı olabilirler, bunda hiç kuşkum yok ama aynı durumda yine de onların dediğini yapamazdım. Bu riski göze alamazdım."

Bayan O'Rourke, "Hiçbir anne bu riske giremez ve haklıdır da," dedi.

Bayan Cayley mırıldandı.

Şey, bana kalırsa, biliyorsunuz işte şey... Ve sesi bu tutarsızlık 119

N veya M Agatha Chiristie içinde kaybolup gitti.

Miss Minton ürkek, titrek bir sesle, "Böyle kötü şeyler oluyor ne yazık ki!" dedi. "Eğer sevgili küçük Betty'ye bir şey olursa, kendimizi hiç mi ama hiç affedemeyiz."

Tuppence sert bir sesle sordu.

Siz hiçbir şey söylemeyecek misiniz, Bay von Deinim?

Carl'ın mavi gözleri cam gibi parlıyordu. Yüzü bir maskeden farksızdı. Alçak bir sesle, çekinerek, "Ben bir yabancıyım,"

dedi. "İngiliz polisini bilmiyorum. Bu gibi konularda ne derece yetenekli ya da çabuk olabildikleri hakkında bilgim yok," dedi.

O sırada hole biri girdi. Bayan Perenna'ydı bu gelen.

Yanakları kızarmıştı. Yokuşu hızlı çıkmış olmalıydı.

Neler oluyor? diye soran etkili, otoriter sesi misafirperver bir pansiyon sahibesini değil güçlü, kararlı bir kadını

çağrıştırıyordu.

Durumu ona anlattılar... gerçi herkes bir ağızdan bağrıştığı için pek bir şey anlaşılmıyordu ama Bayan Perenna konuyu çabucak kavradı.

Olayı hemen anlamıştı ve sanki konu hakkında söz sahibi kendisiydi. O an için ona yüce divan görevi yüklenmişti.

Birkaç saniye camdan atılan nota baktı ve sonra geri verdi.

Ağzından çıkan sözcükler sert, kararlı ve otoriterdi.

Polis mi? Bir işe yaramaz onlar. Onların budalalığını göze alamazsınız. Hakkınızı kendiniz aramalı, yasayı kendiniz uygulamalısınız. Çocuğu siz kendiniz arayın.

Bletchley omuzlarını silkerek, "İyi öyleyse," dedi. "Eğer polis çağırmak istemiyorsanız yapılacak en akıllıca iş bu."

Tommy, "Pek uzağa gidememişlerdir," diyerek fikrini açıkladı.

Tuppence söze karıştı. "Hizmetçi yarım saat olduğunu söyledi."

 Bletchley, "Haydock," dedi. "Bu durumda bize yardım edebilecek tek insan Haydock!

Arabası da var. Kadının garip görünüşlü olduğunu mu

söylemiştiniz? Yabancı? Bu onu izlememiz için çok iyi bir ipucu olabilir. Gelin, kaybedilecek zamanımız yok. Geliyor musunuz Meadowes?"

Bayan Sprot ayağa fırladı.

Ben de geliyorum.

Sayın bayan, bu işi bize bıraksanız...

Ben de geliyorum.

Tamam, peki öyleyse...

Kadınların erkeklerden çok daha sıkıcı yaratıklar olduğunu mırıldanarak bunu kabullendi.

III

Sonuç olarak durumu denizcilere özgü bir çabuklukla

algılayan Kumandan Haydock arabanın direksiyonuna geçti, yanında Meadowes, arka koltukta ise Bletchley, Bayan Sprot ve Tuppence oturuyorlardı. Tuppence yalnız Bayan Sprot'un kendisine sığınmış olmasının dışında Carl von Deinim hariç tutulursa çocuğu kaçıranı gören tek insan olduğu için bu ekibe katılmıştı.

Kumandan hem iyi bir organizatör, hem de becerikli bir adamdı. İlk fırsatta arabanın deposunu doldurdu; yörenin ve ek olarak da Leahampton'nun daha büyük ölçekli bir haritasını açarak Bletchley'in eline verdi.

Bayan Sprot görünüşte paltosunu almak üzere tekrar odasına çıkmıştı. Ama arabaya binip de araba yokuş aşağı inmeye başladığında Tuppence'e sokularak gizlice çantasına sakladığı şeyi gösterdi. Bu küçük bir tabancaydı.

Bunu Binbaşı. Bletchley'in odasından aldım, diye açıkladı 121

N veya M Agatha Chiristie sessizce. "Bir gün konuşurken tabancasının olduğundan bahsettiğini duymuştum." Tuppence, ona biraz da kuşkuyla baktı.

Yoksa...

Bayan Sprot dudaklarında beliren acı bir gülümsemeyle,

"Belki gerekli, olur," dedi.

Tuppence oturduğu yerde aslında son derece sakin, sıradan bir kadının annelikten kaynaklanan güçlerle ne denli

değişebildiğini düşünüyordu, gölgesinden bile korkabilecek bir insan olarak tanıdığı Bayan Sport'un çocuğuna zarar veren herhangi bir insanı serinkanlılıkla vuracağını göz önüne bile getiremiyordu.

Kumandanın önerisi üzerine ilk olarak istasyona gittiler. Tren Leahampton'dan yirmi dakika önce hareket etmişti. Çocuğu bu tren ile götürmüş olabilirlerdi.

İstasyonda birbirlerinden ayrıldılar. Kumandan bilet

kontrolörünün, Tommy gişe memurunun, Bletchley ise

dışarıdaki hamalların ağzını aramayı üstlendi. Tuppence ile Bayan Sprot ise bir şeyler bulmak umudu ile kadınlar tuvaletine gittiler. Kadın trene binmeden önce burada görünüşünü değiştirmek istemiş olabilirdi.

Hiçbiri bir sonuca ulaşamamıştı. İşler gittikçe güçleşiyordu.

Bu durumda bir rota çizmek daha da güçleşmişti. Haydock büyük olasılıkla çocuk kaçıranların arabası olduğunu ve kadın Betty'yi kendisiyle gelmeye ikna ettikten sonra araba ile kaçmış

olabileceklerini ileri sürdü.

Bletchley yeniden polisten destek almanın önemine değindi.

Ancak tüm ülkeye haber salabilecek, farklı yolları kesebilecek bir organizasyonun desteği ile bu işin altından kalkabilirlerdi.

Bayan Sprot dudaklarını sıkmış, inatla başını sallıyordu.

Tuppence, "Kendimizi onların yerine koymalıyız," dedi.

"Arabanın içinde nerede beklemiş olabilirler? Muhakkak ki 122

N veya M Agatha Chiristie Şans Souci'nin yakınında bir yerlerde. Peki, ama fark edilmeden nerede durmuş olabilirler? Bir düşünelim. Kadınla Betty tepeden aşağıya yürüdüler. Tepenin altında gezinti yolu var. Arabayı oraya getirmiş olabilirler. İçinde biri olduğu sürece orada kısa süreliğine park edilmesine bir şey demiyorlar.

Bunun dışında park edebilecekleri bir tek James Meydanı'ndaki park yerleri var Oraya da yakın. Ya da gezinti yoluna açılan küçük sokaklardan biri de

olabilir."

İşte tam o anda ufak tefek, çekingen tavırlı, kıvrık burunlu bir adam kekeleyerek yanlarına sokuldu.

"Affedersiniz... Umarım rahatsız etmiyorum... Fa... ama biraz önce istemeyerek hamal ile konuşmanızı duydum. (Şimdi artık doğrudan Binbaşı Bletchley'e hitap ediyordu.) "Tabii sizi dinlemiyordum ama duydum işte buraya bir paket almaya gelmiştim. Bugünlerde postanın ne kadar ağır işlediğini bilemezsiniz -dediklerine göre askeri birliklerin yer değiştirmesinden oluyormuş bu- üstelik bir de bozulacak bir şey oldu mu bu çok zor bir durum paketi kastediyorum neyse, ne diyordum, sizi konuşurken istemeden kulak misafiri oldum; gerçekten de bu olağanüstü bir rastlantı..."

Bayan Sprot ileri doğru atıldı. Adamı kolundan yakaladı.

"Onu gördünüz mü? Benim küçük kızımı gördünüz mü?"

"Oh sahi mi? Sizin kızınız mıydı? Şimdi düşünüyorum da..."

Bayan Sprot, "Anlatın," diye bağırdı. Parmaklarıyla adamın kolunu öylesine sıkıyordu ki ufak adamın yüzü buruştu.

Tuppence telaş içinde, "Lütfen gördüğünüz her şeyi mümkün olduğunca çabuk anlatın bize, dedi. "Bunu yaparsanız size minnettar olacağız."

Oh tabii. Bir şey değil tabii. Ama tanımınız öylesine uydu ki...

Tuppence yanındaki kadının titrediğini hissediyordu, ama onu sakin ve serinkanlı olmaya davet etti. Konuşmakta oldukları adamın karakterini anlamıştı yaygaracı, mızmız, kafası karışık, 123

N veya M Agatha Chiristie kılı kırk yaran, sıkılgan, asıl konuya hemen giremeyecek ve acele ettirildiğinde her şeyi berbat edebilecek bir tipti. Baskı yapılırsa büsbütün şaşırabilirdi.

Lütfen anlatın, dedi.

Yalnızca... Ha bu arada ismim Robbins'dir. Edward Robbins.

Evet Bay Robbins?

"Ben Whiteways'de Ernes Cliff Caddesi'nde oturuyorum.

Yeni yolda yapılan yeni evlerden birinde hani şu işlikten tasarruf edilmiş, gerçekten her şeyi düşünülmüş, muhteşem manzaralı, çimenlik alana bir adım mesafedeki evlerden birinde."

Tuppence patlamak üzere olan Binbaşı Bletchley'i bir bakışla yatıştırdı.

Aramakta olduğumuz küçük kızı gördünüz mü?

"Evet. Eminim ki oydu. Yabana görünüşlü bir kadınla küçük bir kız demiştiniz, değil mi?

Dikkatimi çeken kadın oldu. Biliyorsunuz işte, bu günlerde hepimiz Beşinci Kol mensuplarından şüpheleniyoruz, değil mi?

Keskin bir bakış, öyle diyorlardı değil mi, ben de hep öyle yapmaya çalışıyorum, etrafa dikkat kesiliyorum, neyse bu arada bu kadın gözüme takıldı. Bir dadı veya hizmetçi olmalı, diye düşündüm. Zaten casusların çoğu bu maske altında geliyorlar bu ülkeye değil mi, bu kadının davranışında da bir tuhaflık vardı, yokuş aşağı çimenlik alana doğru gidiyordu yanında küçük bir kızla saat yedi buçuğa geliyordu çocuk çok yorgun görünüyor, yürümekte zorlanıyordu, çocukların genellikle yattıkları bir saat olduğu için bu aslında doğaldı, ama yine de kadına sert bir bakışla baktım. Galiba bu bakışım onu tedirgin etti. Çocuğu arkasından sürükleyerek yolda biraz daha ilerledikten sonra onu kucağına alarak tepeye tırmanmaya başladı. Tepeye tırmanması hayretimi uyandırmıştı çünkü bildiğiniz gibi orada hiç ev yok. Ancak beş mil ötede

 Whiteheaven'da evler var. Yürüyüşü seven insanlar için iyi bir yol. Ama bu durumda bir tuhaflık olduğunu düşündüm. Belki de kadının bir işaret verip vermeyeceğini merak ediyordum.

Düşmanların eylemleri hakkında o kadar çok şey duyuyoruz ki, ama kadın benim ona baktığımı görünce gerçekten de tedirgin olmuş gibi gibiydi."

Kumandan Haydock arabaya binip motoru işletmişti.

Ernes Cliff Yolu demiştiniz, değil mi? Şehrin diğer tarafında, değil mi?

Evet, gezinti yolundan sonra eski şehri de geçince yukarıya doğru...

Diğerleri de Bay Robins'i dinlemeyerek arabaya atlamışlardı.

Tuppence seslendi.

Teşekkürler Bay Robins.

Hızla yanından ayrıldıkları sırada adamcağız ağzı açık onlara bakıyordu.

Son sürat şehrin merkezinden geçtiler. Kumandanın

yeteneğinden çok şans eseri şehirden kaza yapmadan çıkmayı başardılar. Sonuçta gaz işletmelerine yakınlığı nedeniyle bir şekilde bozulmuş büyük dağınık bir yapı gelişim alanına ulaştılar. Buradan tepeyi doğrudan kesen birçok küçük yolla aşağı, çimenlik alana iniliyordu. Bu yolların arasında Ernes Cliff Yolu üçüncüydü.

Kumandan Haydock ustaca bir manevra ile yola girdi ve biraz ilerledi. Yolun sonunda önlerine yalnızca yaya olarak yürünebilecek, tepeye çıkan bir patika ile karşılaştılar.

Bletchley, "Burada inip yürüyeceğiz," dedi.

Haydock kararsızlıkla, "Arabayı bu yola sokabilirim," dedi.

"Biraz bozuk ama toprak sert.

Yalnızca biraz sarsılırız."

Bayan Sprot, "Oh evet, lütfen lütfen..." diye bağırdı.

"Acele etmeliyiz."

Kumandan Haydock kendi kendine mırıldandı. "Tanrım umarım doğru insanın peşindeyizdir," dedi. "O geveze bodur çocuklu herhangi bir kadını da görmüş olabilir."

Arabanın motoru bu bozuk yola girerken homurdandı. Toprak yol sertti ama kenarlar yumuşaktı. Güçlükle tepenin başına ulaştılar. Buradan Whiteheaven Körfezi'nin güzel manzarası apaçık görünüyordu.

Bletchley, "Fena fikir değil," dedi. "Gereğinde kadın geceyi burada geçirip yarın sabah Whiteheaven'dan trene binebilirdi."

Haydock, "Gördüğüm kadarıyla onlardan iz yok," dedi.

Ayağa kalkmış elindeki dürbünle etrafı tarıyordu. İki kıpırdayan gölge görünce kaskatı kesildi.

'Tanrım, yakaladık onları!"

Hemen direksiyona geçti ve araba ileri atıldı. Şimdi artık takip uzun sürmeyecekti. İki yana sallanarak ve arada sırada tepeye sıçrayarak arabadakiler hızla o iki noktaya doğru ilerliyorlardı. Şimdi noktaları daha iyi seçebiliyorlardı. Uzun bir gölge ile daha kısa bir tane.

Bir kadın bir çocuğun elinden tutmuştu. Evet, yeşil elbiseli bir çocuk. Betty!

Bayan Sprot canhıraş bir çığlık attı.

Binbaşı Bletchley, onun sırtını okşayarak, "Sakin olun, yavrum," dedi. "Yakaladık onları."

İlerliyorlardı. Ansızın kadın arkasına dönerek onları gördü.

Kısaca bir çığlık atıp çocuğu kucağına aldı ve koşmaya başladı.

İleriye doğru değil de yan tarafa, yarın kenarına doğru koşuyordu.

Birkaç metre sonra yol çok bozulduğu için araba artık devam edemeyecek bir noktaya geldi.

 Durdular ve içeridekiler dışarıya fırladı.

İlk fırlayan Bayan Sprot olmuştu. Deli gibi koşmaya başladı.

Diğerleri de onu takip ediyordu.

Aralarında ancak yirmi metre kadar kalmıştı ki diğer kadının kaçacak yeri kalmamıştı, yarın hemen kenarında durdu. Boğuk bir çığlık ile çocuğu daha da sıkı kavradı.

Haydock, "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Çocuğu uçurumdan aşağıya atacak..."

Kadın Betty'ye sımsıkı sarılmış duruyordu Yüzünün bütün hatları bariz bir nefretle gerilmişti. Boğuk sesiyle uzun bir cümle söyledi. Ama hiçbiri anlamadı. Hâlâ çocuğa sımsıkı sarılmış, zaman zaman durduğu yere ancak bir metre

mesafedeki uçuruma bakıyor'" bir Onları çocuğu aşağıya atmakla tehdit ettiği anlaşılıyordu.

Hepsi orada şaşkınlık ve dehşet içinde, bir felakete neden olmamak için soluk bile almadan oldukları yerde duruyorlardı.

Haydock elini cebine soktu. Cebinden büyük boy bir beylik tabanca çıkardı.

Çocuğu bırak yoksa ateş ederim, diye bağırdı.

Yabancı kadın güldü. Çocuğu göğsüne daha da sıkı bastırdı.

Şimdi iki vücut sanki tek bir vücut olmuşlardı.

Haydock, "Ateş etmeye cesaret edemiyorum..." dedi. "Çocuğu vurabilirim."

Tommy, "Kadın deli," dedi. "Her an çocukla birlikte aşağıya atlayabilir."

Haydock tekrar çaresizlik içinde, "Cesaret edemiyorum..."

dedi.

O anda bir silah sesi duyuldu. Kadın olduğu yerde sallandı, sonra yere yığıldı, çocuk hâlâ kucağındaydı. Kadın bir kere sarsıldıktan sonra kucağında çocukla yere yuvarlandı.

Erkekler ileri doğru fırladılar. Bayan Sprot faltaşı gibi açılmış

 gözlerle, elinde ateş ettiği dumanı tüten tabanca ile sersemlemiş

bir halde ayakta duruyordu.

Hatta ileri doğru birkaç titrek adım da attı.

Tommy cesedin yanına diz çökmüştü. Cesedi çevirdi. Kadının yüzünü gördü, vahşi bir güzelliği vardı. Gözleri açıktı, ona baktı ve sonra bu gözlerdeki ışık kayboldu. Son bir kez iç geçiren kadın başından aldığı kurşun yarası ile ölmüştü.

Hiçbir zarar görmeyen küçük Betty oradan sıvışarak bir heykel gibi hareketsiz duran annesine doğru koştu.

Nihayet Bayan Sprot kendine geldi. Tabancayı elinden atarak yere çöktü ve yavrusuna sarıldı.

Bu arada çığlıklar atıyordu. "O sağ ve güvende kurtuldu.

Tanrım şükürler olsun, o sağ! Oh Betty! Betty!" Sonra alçak bir sesle fısıldadı. "Onu öldürdüm mü?"

Tuppence, "Bunu düşünmeyin düşünmeyin. Betty'yi düşünün.

Kurtuldu o. Yalnızca onu düşünün," dedi.

Bayan Sprot çocuğunu kucaklamış ağlıyordu.

Tuppence erkeklerin yanına gitti.

Haydock mırıldanıyordu.

"Akıl almaz bir mucize bu! Ben dünyada böylesine isabetli bir atış yapamazdım. Eminim bu kadın hayatında eline tabanca, denilen şeyi hiç almamıştır tamamıyla içgüdüsel bir şey bu.

Bir mucize,, başka bir şey değil."

Tuppence, "Tanrı'ya şükür!" dedi. "Çocuğun vurulması işten bile değildi." Sonra uçurumun altında köpüren denize ve kayalara bakarak titredi.

BÖLÜM 8

I

Ölen kadın hakkındaki soruşturma birkaç gün sonra yapıldı.

Polis onu Vanda Polonska adında bir Polonyalı mülteci olarak teşhis etmesine dek soruşturmanın ertelenmesi gerekmişti.

Uçurumun kenarındaki dramatik sahneden sonra Bayan Sprot kucağında Betty ile doğruca otele dönmüş ve orada büyük sevinç tezahüratı ile karşılanmıştı. Gecenin kahramanını rahatlatmak için termofor, bir fincan sıcak çay, bolca ilgi sunulmuş ve sonuçta bir bardak brandy ile sıcak yatağında istirahata gönderilmişti.

Kumandan Haydock hemen polisle bağlantıya geçmiş ve

onlarla birlikte olayın geçtiği tepeye gitmişti.

İşin kötüsü savaş haberleri arasında bu trajediye gazetelerde gereğinden de fazla yer verilecek olmasıydı. Aslında ancak küçük bir sütunda yer alabilirdi.

Tommy ile Tuppence soruşturmada tanıklık etmek

zorundaydılar, muhabirler bir şekilde önemli olmasa da bu tanıkların resimlerine gazetelerinde yer vermeyi isteyeceklerdi.

Ancak Bay Meadowes maalesef rüzgârdan gözüne kaçan bir şey nedeniyle günün kalan kısmını büyük Ölçüde eli yüzünde geçirmek zorunda kalmıştı. Bayan Blenkensop ise neredeyse şapkasının altında kaybolmuştu.

 Yine de asıl ilginin odak noktası Kumandan Haydock ve Bayan Sprot'tı. Aldığı yıldırım telgrafıyla paniğe kapılan Bay Sprot hemen karısını görmek için Şans Souci'ye gelmiş, ama yine aynı gün içinde geri dönmek zorunda kalmıştı. Cana yakın genç adam pek göze batan bir tip değildi.

Soruşturma resmen, birkaç aydır mültecilere yardım

faaliyetlerini sürdüren organizasyonda çalışan ince dudaklı, zeki bakışlı bir kadın olan Bayan Calfont'un cesedi teşhis etmesi ile başladı.

Onun dediğine göre, Polonska İngiltere'ye kuzeni ve onun karısı ile birlikte gelmişti. Bildiği kadarıyla başka bir akrabası da yoktu. Onun kanısınca ölen kadının aklı pek yerinde değildi.

Kendi anlattığına göre Polonya'da birçok korkunç sahnelere şahit olmuştu. Ailesinin çocukları da dahil birçok ferdinin gözlerinin önünde öldürülmesine tanık olmuştu. Kendisine yapılan iyilikler karşısında hiçbir zaman minnettarlık duymuyor aksine kuşkulanıyor, susup kalıyordu. Kendi kendine

konuşması, sürekli bir şeyler kurması da normal olmadığını gösteriyordu. Kendisine bir aile yanında ev işi bulunmuştu ama bu işi de birkaç hafta

önce bırakmış ve polise haber vermeden oradan da ayrılmıştı.

Yargıç, kadının akrabalarının neden gelmediklerini sordu. Bu soru üzerine gerekli açıklamalar yapmak Müfettiş Brassey'e düştü.

Söz konusu çift o sıralarda Deniz Kuvvetleri'ne ait bir rıhtım ile bağlantılı bir suçtan dolayı Mülteci Tahkikat Komitesi tarafından gözaltında tutuluyorlardı. Bu iki yabancı memlekete mülteci olarak gelmelerinin hemen ardından Deniz Kuvvetleri Karargâhı'nın hemen yakınında iş bulmaya ve oraya yerleşmeye çalışmışlardı. Üzerlerinde ise oldukça fazla bir miktarda para vardı. Ölen kadına yönelik olarak ise. duygularının anti-İngiliz olduğunun düşünüldüğünden başka bir bilgi yoktu. Rahatlıkla bir düşman ajanı olabileceği gibi deli numarası yapması da 130

N veya M Agatha Chiristie pekâlâ mümkündü.

Bayan Sprot sorguya çağırıldığı anda hıçkırıklara boğuldu.

Yargıç elinden geldiğince müşfik davranarak, ona olanları anlatmakta yardımcı olmaya çalıştı.

Bayan Sprot, "Korkunç!" diye başladı sözlerine. "Birini öldürmüş olmak çok korkunç bir şey. Onu öldürmek

istememiştim yani bu aklımdan bile geçmemişti ama konu Betty'di ve kadının kızını uçurumdan aşağı atacağını ve onu hemen durdurmam gerektiğini düşündüm sonra, aman Tanrım bunu nasıl yaptığımı hâlâ bilemiyorum."

Ateşli silahlar kullanmaya alışık mısınız?

"Yoo hayır, yalnızca panayırlarda hediye kazanmak için tüfekle atış yapılan yerlerde birkaç denemem olmuştu. O zaman bile isabetli atış yapamıyordum. Aman Tanrım, kendimi sanki birini bilerek öldürmüş gibi hissediyorum."

Yargıç, onu teselli etmeye çalışarak Öldürdüğü kadını daha önce tanıyıp tanımadığını sordu.

"Hayır. Onu bir kez bile görmemiştim. Deli olduğuna ben de inanıyorum çünkü beni de Betty'yi de tanımıyordu."

Daha sonra sorulan sorulara yanıt olarak Bayan Sport bir zamanlar Polonyalı mültecilere dikiş dersi verdiğini anlattı.

Zaten Polonyalılarla tek ilişkisi de bu olmuştu.

Ondan sonraki tanık Kumandan Haydock'tu. Olayı ne şekilde öğrendiğini ve izlemeyi nasıl yaptıklarını anlattı.

Kadının yardan aşağıya atlamak niyetinde olduğuna emin miydiniz?

"Evet ya kendini ya da çocuğu aşağıya atacaktı. Bana kalırsa nefretten gözü dönmüştü.

Onunla mantık çerçevesi içinde uyuşmak olanaksızdı. Ani karar vermek gerekiyordu. Ateş ederek onu yaralamayı

düşündüm, ama çocuğu kalkan gibi kullanıyordu. Ateş edersem

 çocuğu vuracağımdan korkuyordum. Bu riski Bayan Sprot göze aldı ve böylece çocuğunun hayatını kurtarmayı da başardı."

Bayan Sprot tekrar ağlamaya başladı.

Bayan Blenkensop'un tanıklığı kısa sürdü. O daha çok Haydock'un anlattıklarını yineledi.

Ondan sonra sıra Bay Meadowes'a geldi.

Olanlar hakkında Kumandan Haydock ile Bayan Blenkensop ile aynı fikirde misiniz?

"Evet. Kadın öylesine sinirliydi ki yanına yaklaşmak mümkün değildi. Kendini veya çocuğu uçurumdan aşağıya atması an meselesiydi."

Bundan sonra birkaç tanık daha dinlendi. Yargıç, jüriye Vanda Polonska'nın Bayan Sprot tarafından öldürüldüğünü ancak ağır tahrik olduğunun saptanmasıyla söz konusu kişinin temize çıktığını belirtti. Ölen kadının niyetinin ne olduğunu gösterecek kanıt bulunamamıştı.

İngilizlere duyduğu nefretten dolayı bu şekilde hareket etmiş olabilirdi. Bazı Polonya, destekçileri çalışacak bir yer bulabilmeleri için bu mültecilere bazı İngiliz hanımlarının adresini veriyorlardı, kadın Bayan Sprot'un adını ve adresini bu şekilde öğrenmiş olabilirdi.

Ama çocuğu kaçırmak istemesi için görünürde hiçbir sebep yoktu. Muhtemelen sağlıklı normal bir insanın aklının alamayacağı çılgınca bir nedeni vardı. Anlattığına göre Polonska ülkesinde çok büyük acılar yaşamış biriydi ve bu onun akli dengesini bozmuş olabilirdi. Diğer yandan elbette bir düşman ajanı da olabilirdi.

Soruşturma yargıcın yöneltmeleri çerçevesinde sonuçlandı.

II

Olayın ertesi günü Bayan Blenkensop ile Bay Meadowes

 tuttukları notları karşılaştırmak üzere buluştular.

Tommy üzgün bir sesle, "Vanda Polonska da işin içinden çıkınca her şey yine eski esrarına büründü," dedi.

Tuppence başını sallayarak onayladı.

"Evet. Meselenin iki ucu da mühürlü, değil mi? Gazetelerde bu mültecilerin bahsedilen miktardaki parayı nereden ve nasıl buldukları ve kimin hesabına çalıştıkları hakkında ne bir belge ne de bir ipucu var."

Tommy, "Öylesine büyük bir bilinmezle karşı karşıyayız ki," dedi.

Sonra ekledi. "Biliyor musun Tuppence, işlerin gidişatını hiç beğenmiyorum."

Tuppence susuyordu. Haberler hiç de iç açıcı değildi.

Fransız Ordusu geri çekiliyordu ve bu eğilimin değişeceğine ilişkin hiçbir gösterge yoktu.

Paris'in düşmesi artık an meselesiydi. Almanların büyük gücüne ve mekanize birliklerine karşı koyacak teçhizat eksikliğinin artık belirgin olarak ortaya çıktığına dair yaygın bir kanı vardı.

Tommy, "Bu yalnızca bizim her zamanki beceriksizliğimiz ve yavaşlığımızdan mı?" diye sordu. "Yoksa bu işin arkasında her olasılığın dikkate alındığı ustaca bir kurgulama mı var?"

İkincisi ama hiçbir zaman bunu kanıtlayamayacaklar.

Haklısın. Lanet olsun ki düşmanlarımız bu konuda çok akıllı.

Şimdilik çürükleri ayıklamakla meşgulüz.

"Oh evet, belirli insanları ortaya çıkarıyoruz ama bu işin arkasındaki asıl beyinlerin onlar olduklarında ciddi kuşkularım var. Beyinler, organizasyon, dikkatle hazırlanmış, ayrıntıları düşünülmüş bir plan üşengeçliğimizi, tembellik alışkanlığımızı, küçük düşmanlıklarımızı ve yavaşlığımızı sonuna dek kullanan bir plan."

 Tuppence, "İşte bizim bu noktada olmamızın nedeni de bu, sonuç alamıyoruz."

Tommy anımsattı. "Yine de bir şey yaptık."

Evet, Carl von Deinim ve Vanda Polonska. Bunlar solda sıfır.

Onların beraber çalıştıklarını mı söylemek istiyorsun?

Tuppence, "Öyle olmalı diye düşünüyorum," dedi. "Onları konuşurken gördüğümü unutma."

Öyle ise bu çocuk kaçırma işini de Carl von Deinim

planlamıştı?

Sanırım.

Ama niçin?

Tuppence, "Doğru," dedi. "İşte benim de sürekli olarak düşündüğüm bu. Akla uygun bir çözüm bulamıyorum."

Neden özellikle o çocuğu kaçırmış olabilirler ki? Sprot'lar kim? Paraları yok öyleyse fidye için olamaz. Her ikisi de hükümette önemli bir pozisyonda görevli de değil.

Biliyorum Tommy. Bütün bunlar çok anlamsız.

Bayan Sprot'un bu konuda bir düşüncesi yok mu?

Tuppence, "O kadının," dedi. "Bir tavuk kadar bile aklı yok.

Düşünemiyor. Sürekli olarak bunun hain Almanların işi olduğunu sayıklayıp duruyor."

Tommy, "Aptal yaratık," diyerek hırslandı. "Almanlar işlerini bilirler. Eğer çocuk kaçırmak için bir ajan yollamışlarsa bunun kesinlikle bir nedeni vardır."

Tuppence, "Biliyor musun," dedi. "Eğer Bayan Sprot biraz düşünse bir neden bulabilir gibi geliyor bana. Kesinlikle bir şey olmalı belki de ne olduğunu bilmeden öğrendiği bir şey, herhangi bir nedenle istemeyerek edindiği bir şey."

Tommy, Bayan Sprot'ın odasında yerde bulunan nottan bir cümleyi yineledi. "Bir şey söylemeyin. Talimatınızı bekleyin."

Sonra, "Allah kahretsin! Bunun bir anlamı olmalı," dedi.

"Tabii ediyor. Yani etmeli. Düşünebildiğim bir tek şey var.

Belki de Bayan Sprot'a veya kocasına saklamaları için bir şey verilmiştir. Tabii çok alelade görünüşlü insanlar olduğu için onlardan şüphelenmek kimsenin aklına gelmez. Bu nesneyi onlara işte sırf bu sebepten vermiş olabilirler."

Bu olabilecek bir şey. Güzel fikir.

"Biliyorum ama bana adi bir casusluk hikâyesi gibi geliyor.

Gerçek olabilecek gibi bir şey değil."

Bayan Sprot'a beynini biraz zorlaması için ısrar ettin mi?

"Evet, ama sorun kadının bu işin geri kalan tarafı ile ilgilenmiyor olması. Bütün yaptığı Betty'yi kurtarmış olduğu için sevinmek ve birini öldürdüğü için isteri krizleri geçirmek."

Tommy, "Şu kadınlar çok garip yaratıklar," diye alay etti. "O

gün intikam öfkesiyle yola çıkan, yavrusunu kurtarmak için kılı bile kıpırdamadan soğukkanlılıkla ateş eden ve mermiyi çocuğunu kaçıran kadını akıl almaz bir şansla isabet ettiren de şimdi yıkılıp, sinir krizleri geçiren kendini fena hisseden kırılgan kadın da aynı, işte bunu anlayamıyorum."

Tuppence, "Yargıç, onu beraat ettirdi," dedi.

Gayet tabii. Ne yalan söyleyeyim ben onun yerinde olsaydım ateş edemezdim.

Tuppence, "Eğer bu konuda daha fazla bilgisi olsaydı sanırım o da ateş edemezdi," dedi.

Başarısının sırrı cahil cesaretiydi.

Tommy başıyla onayladı. "İnciden bir bölüm gibi. Davud ve Goliat."

Tuppence, "Oh," diye bağırdı.

Yine ne oldu?

Bilemiyorum. Sen o sözü edince aklıma bir şey geldi. Ama sonra unuttum.

Tommy, "Çok işe yaradı," diye alay etti.

 Saçmalama. Bazen böyle şeyler olur.

Tehlike anında yayını gerip çocuğunun başındaki elmayı vuran adam gibi bir şey mi bu?

Hayır bir dakika. Yanılmıyorsam Süleyman ile ilgili bir şeydi.

Sedir ağaçları, tapınaklar, bir sürü kadın ve Cariyeler mi?

Tuppence elleri ile kulaklarını kapatarak, "Biraz dur," dedi.

"Aklımı büsbütün karıştırma."

Yahudiler mi? İsrailli kabileler?

Tuppence başını salladı. Birkaç dakika sonra, "Keşke bu kadının bana kimi anımsattığını hatırlayabilsem," dedi.

Merhum Vanda Polonska'nın mı?

Evet. Onu ilk gördüğüm zaman yüzü bana hiç yabancı

gelmemişti.

Ona daha önce bir yerde mi rastlamıştın?

Hayır. Eminim rastlamamıştım.

Bayan Perenna ile Sheila tamamen farklı tipler.

Oh evet, onlar değil. Biliyor musun Tommy, bu iki kadın hakkında da bir hayli düşündüm.

İyi yönde mi?

"Emin değilim. Bayan Sprot'un Betty kaçırıldığı zaman odasında bulduğu notla ilgili olarak."

Yani?

"Bunun bir taşa sarılarak pencereden içeriye atılmış olması anlamsız. Bana kalırsa bu kâğıt Bayan Sprot'un hemen

bulabileceği şekilde birisi tarafından oraya konmuştu. Yani bunu Bayan Perenna'nın koymuş olabileceğini düşünüyorum."

Bayan Perenna, Carl, Vanda Polonska beraber mi

çalışıyorlardı?

Evet. Bayan Perenna'nın en kritik anda içeriye girip polise haber verilmemesini gerektiğini söyleyişini anımsıyor musun?

 Duruma hemen hâkim oldu.

Yani hâlâ onun, 'M' olduğunu mu düşünüyorsun?

Evet. Sen aynı kanıda değil misin?

Tommy yavaşça, "Sanırım öyle," dedi.

Yoksa başka bir fikrin mi var Tommy?

Belki de bu çok saçma bir fikir ama...

Haydi anlat.

"Hayır. Anlatmamam daha doğru olur. Elimde bir kanıt yok, ne yapacağımı bilmiyorum.

Her neyse, fark etmez. Ama eğer haklıysam, peşinde

olduğumuz M değil N."

Tommy kendi kendine düşündü.

"Bletchley? Onun doğru dürüst biri olduğunu düşünüyorum.

Ama niye o olmasın? Dürüst bir adam o, hatta biraz fazla dürüst, hatta olayın ardından hemen polise de telefon etmek isteyen de oydu. Evet ama belki de çocuğun annesinin bu fikri kabul etmeyeceğinden zaten emindi. Tehdit mektubu da bunu kesinleştirdi. Aksi fikirde ısrar etmeyi göze alırdı..."

İşte bu düşünceler Tommy'nin kafasında yeni birçok farklı soruların belirmesine yol açmıştı, hiçbirine bir yanıt veremediği sorular.

Betty Sprot neden kaçırılmıştı?

Şans Souci'nin kapısı önünde, "Polis" yazılı bir araba duruyordu.

Kendi düşüncelerine dalmış bulunan Tuppence arabayı fark bile etmedi. Bahçe yolunda ilerledi ve ön kapıdan doğruca merdivenlere yönelip odasına çıktı.

Kapının eşiğinde şaşırarak durdu, aynı anda pencerenin önünden ince uzun boylu bir siluet ona doğru döndü.

Tuppence şaşkınlık içinde, merakla, "Sheila, sen misin?" diye 137

N veya M Agatha Chiristie sordu.

Genç kız doğruca onun yanına geldi. Tuppence şimdi onu daha iyi seçebiliyordu. Genç kızın beyaz kederli yüzündeki güzel gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Sheila, "Geldiğinize sevindim," dedi. "Sizi bekliyordum."

Ne oldu?

Kızın sesi sakin ve ifadesizdi.

Carl'ı tutukladılar!

Polis mi?

Evet.

Tuppence, "Aman Tanrım," dedi. Buna bir anlam veremiyordu. Sheila'nın sesi sakin olduğu için Tuppence bunun arkasından ne çıkacağını tahmin edemiyordu.

Aynı milletten olup olmasınlar, Tuppence bu kızın Carl von Deinim'i sevdiğini biliyordu. Bu zavallı kız için gerçekten üzülüyordu.

Sheila sordu.

Ne yapmalıyım?

Bu sorudaki saflık ve çaresizlik Tuppence'i daha da üzdü.

Çaresizlik içinde, "Ah yavrum," dedi.

Sheila sesi titreyerek, "Onu götürdüler," dedi. "Onu bir daha hiç göremeyeceğim."

Sonra bağırdı.

Ne yapacağım ben? Ne yapacağım? Yere diz çökerek

hıçkırarak ağlamaya başladı.

Tuppence, onun siyah saçlarını okşadı. Daha sonra zayıf titrek bir sesle, "Bu... bu doğru olmayabilir," dedi. "Belki de yalnızca onu enterne edeceklerdir. Ne de olsa o bir düşman ülke mültecisi."

Öyle söylemediler. Şimdi de odasını araştırıyorlar.

 Tuppence yavaşça, "Eğer bir şey bulamazlarsa..." dedi.

'Tabii bir şey bulamayacaklar. Ne bulabilirler ki?"

Bilmem. Belki de siz?

Ben mi?

Bu küçümseyen alaycı ifade, şaşkınlık yapmacık olamayacak kadar gerçekti. Tuppence'in o anda Sheila Perenna'ya ilişkin tüm kuşkuları bütünüyle silindi. Bu kız hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir zaman da bilmemişti.

Tuppence, "Eğer masumsa..." dedi.

Sheila sözünü kesti. "Ne fark eder ki? Polis onu suçlayacak bir şeyler yaratır."

Tuppence sert bir sesle, "Saçmalama sevgili yavrum," dedi.

"Bu gerçekten doğru değil."

İngiliz polisi her şeyi yapar. Annem böyle söylüyor.

Annen öyle söyleyebilir, ama yanılıyor. Bunun böyle

olmadığını sana garanti ederim.

Sheila birkaç dakika için onu kuşkuyla süzdükten sonra,

"Peki," dedi. "Siz böyle söylüyorsanız. Size güveniyorum."

Tuppence kendini çok güç bir duruma düşmüş gibi

hissediyordu.

Çok kolay güveniyorsunuz Sheila, dedi kararlı bir sesle.

"Belki de Carl'a güvenmekle hata ediyorsunuzdur."

Siz de mi onun aleyhindesiniz? Onu sevdiğinizi

zannediyordum. O da böyle düşünüyordu.

Ah bu gençlerin duygusallığı! Kendilerini sevenlere hemen güvenmeleri? Aslında kızın söylediği doğruydu Carl'ı sevmişti gerçekten de seviyordu.

Biraz sıkılarak üzüntüyle, "Bak Sheila," dedi. "Sevmek veya sevmemek gerçekleri değiştirmez. Bu ülke Almanya ile savaş

durumunda. Bir ülkeye hizmet etmenin çeşitli yolları vardır.

Bunlardan biri bilgi toplamak gizlice çalışmaktır. Bu aslında 139

N veya M Agatha Chiristie büyük cesaret isteyen bir iştir çünkü yakalandığında..." Sesi iyice kısıldı. "Bu sonun olur."

Sheila sordu.

Yani sizce Carl ?... dedi.

Ülkesi için bu şekilde çalışıyor olabilir. Bu da bir olasılık, değil mi?

Sheila, "Hayır," dedi.

Belki de onun görevi buraya mülteci olarak gelip, şiddetle Nazi rejimine karşı olan biri gibi görünerek, bilgi toplamaktı. ..

Sheila sakin bir sesle, "Bu doğru değil," dedi. "Ben Carl'ı tanıyorum. Kalbini ve düşüncelerini bilirim. Onun tek önem verdiği bilim işi doğrular ve buna ulaşacak bilgi. Ona burada çalışma izni verdikleri için İngiltere'ye minnettar. Bazen insanlar kötü şeyler söylediği zaman Alman olduğunu

hissederek hırslanıyor. Ama Nazilerden ve düşüncelerinden nefret ediyor o özgürlüğe tutkun."

Tuppence, "Tabii böyle söyleyecek," dedi.

Sheila, onu sert bir bakışla süzdü.

Yani siz onun bir casus olduğuna mı inanıyorsunuz?

Tuppence tereddütle, "Bunun da bir olasılık olabileceğini düşünüyorum," diye mırıldandı.

Sheila kapıya doğru yürüdü.

Anlıyorum. Bize yardım etmeniz için size geldiğim için üzgünüm.

Peki ama ne yapabileceğimi sanıyordunuz ki çocuğum?

"İnsanları tanıyorsunuz. Oğullarınız orduda. Onların birçok nüfuslu insanı tanıdığını söylediğinizi de duymuştum. Belki de onların vasıtası ile bir şeyler yapabilirsiniz diye

düşünüyordum."

Tuppence kendi uydurduğu hayali kişileri, Douglas, Raymond ve Cyril'i düşündü.

 Korkarım, dedi. "Onlar da bir şey yapamazlar."

Sheila başını geriye attı. Hiddetle bağırdı.

"O zaman bizim için hiçbir umut yok. Onu alıp götürecek ve hapsedecekler, sonra da bir sabah gözlerini bağlayıp duvarın önüne dikip kurşuna dizecekler."

Odadan çıkarken kapıyı arkasından hızla çarptı.

Tuppence, "Allah kahretsin şu İrlandalıları," diye söylendi.

Anlatılamayacak kadar güçlü, karmaşık duygular içindeydi. Bir şeyden emin olmadan her şeyi bu denli altüst edecek gücü nereden buluyorlar ki? Carl von Deinim casus olarak asılmayı hak ediyordu. Bu gerçeği göz önünde tutarak İrlandalı şivesi ile konuşan bir kızın sihrine kapılıp kahraman ve şehit trajedilerini düşünmeye başlamamalıyım.

Ünlü bir aktrisin, Riders to the Sean adlı eserden okuduğu bir pasajı ve sesini anımsadı.

Çok hoş sessiz zamanları olacak...

Dokunaklı... onları duygular gelgitlerine sürükleyecek.

Düşündü. "Ah keşke doğru olmasa! Keşke doğru olmasa."

Yine de, ne yaptığını bildiği halde, hâlâ bundan nasıl kuşku duyabiliyordu?

III

Eski rıhtımın ucunda oturan balıkçı oltasını çekerek tekrar denize savurdu.

Her neyse hiç kuşkusuz ben de korkuyorum, dedi.

Tommy, "Biliyorsunuz," dedi. "Bundan dolayı üzülüyorum.

O... o gerçekten iyi bir çocuk."

"Öyledirler dostum, genellikle öyledirler. Yabancı düşman bir ülkeye gönderilen gönüllüler genellikle ülkelerinin işe yaramaz ve belalı tipleri değildir. Cesur bir adam. Bunu kesinlikle biliyoruz. Sorun bu konunun kesinlikle kanıtlanmış olması."

 Hiç kuşku yok mu?

"Hiç. Kimya formülleri arasında fabrika işçilerinden rejim aleyhtarı, olası Faşist sempatizanı olanlara ait bir liste bulundu.

Bunun yanında çok akıllıca hazırlanmış bir de sabotaj planı bulundu, yalnızca gübreye katılması çok büyük gıda tedarik alanlarını bir anda viraneye çevirebilirdi. İşte bütün bunlar Bay Carl'ın marifetleri."

Söylemek istemediği halde içinden lanetliyor olsa da yalnızca Tuppence'e söz vermiş olduğu için zorunlu olarak, "Bunların suçu onun üzerine yıkmak için özellikle hazırlanmadığından emin misiniz?" diye sordu.

Bay Grant oldukça tuhaf bir şekilde gülümsedi.

Ah, dedi. "Bu hiç kuşkusuz karınızın düşüncesi."

Şey... evet? Gerçeği söylemek gerekirse öyle.

Bay Grant hoşgörüyle, "Delikanlı gerçekten de çok hoş biri,"

dedi.

Sonra ekledi. "Hayır, gerçekten de bu olasılığı da dikkate almamız gerektiğini sanmıyorum.

Biliyor musunuz, yanında gizli mürekkep bulundu. Çok iyi gizlenmiş şekilde. Eğer bütün bunlar kurgu olsaydı çok daha açık ve belirgin olurdu. Lavabonun üstüne ya da herhangi bir yere bırakılan, 'gereğinde kullanılacak' bir şey gibi. Aslına bakılırsa bir deha ürünü. Daha önce de bunun gibi bir şeyle bir kez karşılaşmıştım, ama o zaman kullanılan adi ceket

düğmeleriydi. Elbiseye dikilmiş, dikkat çekmeyen şeyler. Söz konusu kişi bunu kullanmak istediğinde düğmeyi suya sokması yeterli oluyordu. Carl von Deinim'inki ise düğme değil ayakkabı bağıydı. Çok akıllıca."

Tommy, "Oh," derken gözünde belli belirsiz bir olay canlanmıştı.

Tuppence anımsama konusunda çok daha atikti. Tommy bu konuşmayı ona iletir iletmez hemen bağlantıyı kurdu.

N veya M Agatha Chiristie Bir ayakkabı bağı mı? Tommy, bu her şeyi açıklıyor.

Ne?

"Ah Betty! Deli çocuk. Hatırlamıyor musun, bir gün benim odamda ayakkabı bağlarımı çözüp, bardaktaki suyun içinde yıkamıştı? O zaman bunu komik bir oyun olarak algılamışım.

Ama aslında o Carl'ın bu işi yaptığını görmüş, onu taklit ediyordu. Tabii ki Carl onun bundan birine söz etmesini göze alamazdı, dolayısıyla kadınla anlaşarak çocuğu kaçırttı."

Tommy, "Öyle ise konu açığa çıktı," dedi.

"Evet. Konuların şekillenmeye başlaması iyi bir şey. İnsan bazı şeyleri unutabiliyor ya da önemsemiyor ama sonra birden anlam kazanıyorlar."

Bizim devam etmeye ihtiyacımız var.

Tuppence başını salladı.

Zaman kötüydü. Fransa birden ve şaşırtıcı bir şekilde teslim olmuştu hem de kendi halkı bu durum karşısında şaşkınlık ve dehşete düşmesine rağmen.

Fransız Donanması'nın hedefi ise bilinmiyordu.

Fransa sahilleri büyük ölçüde Almanların kontrolüne geçmişti ve işgal söylentileri artık uzak, beklenmedik bir durum değildi.

Tommy, "Carl von Deinim zincirin yalnızca bir halkasıydı,"

dedi. "Bayan Perenna ise havuzun fıskiyesi."

Evet. Onunla ilgili de bir şeylere ulaşmalıyız. Ama bu kolay olmayacak.

Öyle. Eğer bütün bu işlerin arkasındaki beyin oysa öyle olması beklenebilir.

Yani sence, 'M' Bayan Perenna mı?

Tommy öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Ağır ağır sordu.

Gerçekten de kızın bu işlerle ilgisi olmadığına inanıyor musun?

 Bundan eminim.

Tommy iç çekti.

"Neyse öyle olsun, sen bilirsin. Ama eğer öyleyse, kızdaki ne şans ama. Önce sevdiği adam sonra da annesi. Geride pek fazla bir şey kalmıyor, değil mi?"

Ne yapabiliriz ki?

Evet ama diyelim ki yanılıyoruz. M ya da N başka biri.

Tuppence oldukça soğuk bir X?, yırla, "Demek hâlâ olduğun yerde sayıyorsun?" dedi.

Bunun biraz da boş bir umut olduğunu düşünmüyor musun?

Ne demek istiyorsun?

Sheila Perenna kastettiğim bu.

Bana saçmalıyorsun gibi geliyor Tuppence.

Hayır, saçmalamıyorum. Her erkek gibi o senin de başını döndürmüş Tommy...

Tommy kızmıştı.

Hiç de değil. Yalnızca benim de kendime göre fikirlerim var.

Ne gibi?

"Bu fikirlerimi kendime saklamayı düşünüyorum. Hangimizin haklı olduğu zamanla ortaya çıkacak."

"Bana kalırsa ikimiz de Bayan Perenna'yı takip etmeliyiz.

Nereye gittiğini, kimlerle görüştüğünü öğrenmeliyiz her şeyi.

Bir yerlerde muhakkak bir bağlantısı olmalı. Albert'i hemen bugün onun peşine taksan iyi edersin."

Bunu sen yap. Benim işim var.

Niye? Sen ne yapacaksın?

Tommy, "Golf oynayacağım," dedi.

BÖLÜM 9

I

Albert sevinçle, "Aynen eski günlerde olduğu gibi, değil mi, madam?" dedi. Mutlu görünüyordu. Artık orta yaşlı, şişmanlamaya başlamış bir adam olduğu halde, gençlik

döneminde Tommy ile Tuppence'in maceralarını paylaştığı zamanki kadar romantik bir havadaydı.

Bana ilk kez nasıl rastladığınızı hatırlıyor musunuz? diye sordu. "O lüks otelin pirinç süslemelerini parlatıyordum. İdare müdürü girişteki antredeki

eşyaların üzerine ne kadar düşüyordu, aslında çok da çirkindiler ya. Sürekli üzerime geliyordu, berbat bir işti. Sonra o gün gelip bana öyküyü anlatmıştınız. Bu "Hazır Rita," diye anılan madrabaz bir kadınla ilgili yalan dolu bir öyküydü. Belki hepsi değil ama birçoğu doğru çıkmamıştı. Biliyor musunuz, o günden beri hiç geriye bakmadım. Kendi kabuğumuza çekilmeden önce bir hayli

macera yaşadık, değil mi?"

 Albert içini çekti.

Tuppence fırsatını bulunca, doğal olarak Bayan Albert'in sağlığını sordu.

"Oh karım çok iyi ama Wales bölgesine bir türlü

alışamadığını söylüyor. Oradakilerin daha doğru İngilizce konuşmayı öğrenmeleri gerektiğini düşünüyor hava baskınları konusunda ise, şimdiden iki kez yaşadıklarım, tarlalarda içine otomobil sığacak büyüklükte delikler açıldığını söylüyor. Bu durumda orada olmanın nesinin güvenli olduğunu soruyor?

Kensington'un da aynı derecede güvende olacağı, evde olsa hiç değilse hüzünlü ağaçlara bakıp, temiz bir şişe süt bulabileceği kanısında."

Tuppence birden sıkıntıyla, "Bilmem ki Albert," dedi. "Sizi bu işin içine sokmamız doğru mu?"

Albert, "Saçma, madam," dedi. "Yüzüme bile bakmayacak kadar kibirli olmalarına rağmen size katılabilmek için ne kadar uğraştığımı anımsamıyor musunuz? Çağırılmak için yaş

grubumu beklememi söylemişlerdi. Ama ben sağlığımın

zirvesindeydim ve alçak Almanların haddini bildirip ayağımın altında başlarını ezmek için sabırsızlanıyordum, lütfen konuşma şeklimi bağışlayın. Haydi, bana onların tekerlerine nasıl çomak sokabileceğimi ve planlarını

bozabileceğimi anlatın bunun için buradayım. Gazetelerin dediğine göre bir Beşinci Kol

faaliyetiyle karşı karşıyaymışız, diğer dördüne ne olduysa...

Neyse sözün kısası size ve Albay Beresford'a destek olmak ve nasıl uygun görürseniz her şekilde size katılmak üzere emrinize amadeyim."

Güzel. Şimdi size ne yapmanız gerektiğini açıklayacağım.

II

Tommy golf sahasında, başlangıç vuruşunu yaptığı noktadan beğeniyle topunun çim alandaki deliğe doğru ilerlemesini 146

N veya M Agatha Chiristie seyrederken, "Bletchley'i ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

diye sordu.

Kendisi de aynı şekilde iyi bir başlangıç yapmış olan Kumandan Haydock yüzünde mutlu bir ifadeyle golf

sopalarının durduğu çantayı yüklenerek yanıt verdi.

"Bletchley'i mi? Durun bakayım. Sanırım, yaklaşık dokuz aydır. Buraya geçen sonbaharda gelmişti."

Tommy, "Arkadaşlarınızın arkadaşı olduğunu söylemiştiniz, değil mi?" diye sordu.

Öyle mi demiştim? Kumandan Haydock şaşırmışa

benziyordu. "Sanmam. Onunla bu kulüpte tanışmıştım."

Bence biraz gizemli bir tipe benziyor.

Kumandan büsbütün şaşırmıştı.

Gizemli mi? İhtiyar Bletchley mi? Duyduklarına inanamaz bir hali vardı.

Tommy içini çekti. Bu konuda hayal kurduğunu kendisi de kabullenmişti.

Bir sonraki vuruşu yaptı. İyi bir vuruştu. Haydock ise daha da sert bir vuruşla onunkini gölgede bırakıp deliğin çok yakınına ulaştı. Tommy'nin yanına ulaştığında, "Allah aşkına ne diye Bletchley'in gizemli biri olduğunu düşündünüz ki? Bana kalırsa son derece sıradan, sıkıcı biri. Tipik bir asker. Biraz inatçı, sabit fikirli dar görüşlü, o da asker yaşantısının gereği ama gizemli, hayır."

Oh, bu fikri yalnızca birisinin söylediği bir sözcükten edinmiştim... dedi Tommy kararsızlıkla.

Eğilip topları toplamaya başladılar. Kumandan son topu da deliğe sokup, oyunu kazandı.

İkiye karşı üç, dedi başarmış olmanın mutluluğuyla.

Tommy maç gerginliği bittiği için karşısındakinin artık aklını konuşulanlara verebileceğini umuyordu.

 Ne çeşit bir gizem bu? diye sordu.

Tommy omuzlarını silkti.

Şey, onun hakkında kimsenin fazla bir bilgisi yok da.

Rugbyshires'daydı.

Bundan emin misiniz?

"Şey... ben... ben buna tanık olmadım. Meadowes, söylesenize bana, neler oluyor?

Bletchley'den kuşkulanılmıyor herhalde, öyle değil mi?"

Tommy, "Hayır, hayır, tabii ki değil!" diye yanıtladı. Ortaya bir yem atıp geri çekilmişti.

Şimdi artık oturup kumandanın tepkisini izleyebilirdi.

Haydock, "Onu her zaman son derece basit sıradan bir insan olarak gördüm," dedi.

Doğru aynen öyle!

"Ah evet ne demek istediğinizi anlıyorum. Belki de çok fazla sıradan göründüğünü kastediyorsunuzdur."

Ona yardımcı oluyorum, diye düşündü Tommy. Umarım bu

ihtiyar böylece hafızasını zorlar da bir şeyler çıkar.

Kumandan, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," diye ekledi düşüncelerine dalmış bir halde.

"Evet, düşününce, şimdiye dek buraya gelmeden önce Bletchley'i tanıyan tek bir kişiye bile rastlamadım. Bu adamın hiç eski dostu yok öyle biri işte."

Tommy, "Ah!" dedi ve ekledi. "İsterseniz rövanşı oynayalım.

Hem biraz eksersiz de yapmış oluruz. Güzel bir gün, hava da çok uygun."

Rövanşı oynamak üzere yine sahaya çıktılar. Çimenlerin üzerinde ikinci vuruşu yapmak üzere ayrıldılar, nihayet yeşil çim alanda yeniden buluştuklarında Haydock, "Onun hakkında ne duyduğunuzu bana da söyler misiniz?" diye sordu.

 Hiçbir şey duymadım.

"Bana karşı ihtiyatlı olmanıza hiç gerek yok, Meadowes. Ben her tür söylentiyi duyarım.

Anlıyorsunuz değil mi? Herkes bana gelir. Bu konuda

ağzımın sıkı olması ile tanınmışımdır.

Sorun ne? Bletchley'in göründüğü gibi biri olmaması mı?"

Bu yalnızca bir düşünce.

"Ne olduğunu düşünüyorlar? Alman mı? Yanılıyorlar, bu adam da en az sizin ve benim kadar İngiliz."

İyi düzgün bir insan olduğundan ben de eminim.

"Daima mültecilerin enterne edilmesi gerektiğini söyler durur.

Şu Alman çocuk hakkında ne kadar titizleniyordu ve

gördüğünüz gibi sonuçta haklı da çıktı. Polis şefinden duyduğuma göre o çocuğu kurşuna dizmek için yeterli delil bulunmuş. Tüm ülkenin su ve yiyecek stoklarını zehirlemeye yönelik bir komplonun planları ele geçirilmiş. Üstelik bir gaz üzerinde hem de bizim fabrikalarımızdan birinde çalışıyormuş.

Tanrım, bu bizim insanlarımız ne kadar dar görüşlü! Bu adamı nasıl olur da orada çalışmaya başlatırlar! Hükümettekiler her şeye inanıyorlar. Genç bir çocuk savaştan hemen önce buraya geliyor, ülkesindeki zulümden yakınıyor ve bizimkiler hemen gözlerini yumup onu sırlarımızın ta içine sokuyorlar! Hahn denilen adamda da aynen böyle mankafalı davranmışlardı..."

Tommy'nin kumandanın o öyküyü tekrar anlatmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. O sırada da bir vuruş kaçırdı.

Kötü şans! diyen Haydock dikkatli oynuyordu. Top deliğe girmişti. "Benimki delikte.

Artık oyuna son verelim. Sahi neden bahsediyorduk?"

Tommy kararlı bîr şekilde, "Bletchley'in doğru dürüst bir insan olduğundan," diye yanıtladı.

"Tabii. Tabii. Aslında düşünüyorum da onun hakkında komik

 bir öykü duymuştum, o zamanlar üzerinde fazla durmadım."

Bu sırada yanlarına gelen iki adam nedeniyle Tommy'nin canı sıkıldı. Dördü birlikte kulübe dönüp içkilerini içtiler. Ardından kumandan saatine bakarak Meadowes ve kendisinin gitmeleri gerektiğini söyledi. Tommy, bu arada Haydock'un yemek davetini kabul etmiş bulundu.

Villa her zamanki gibi düzenliydi. Uzun boylu, orta yaşlı bir garson yemek servisi yaptı. Bu kadar mükemmel bir servis ancak Londra'nın pahalı lokantalarında bulunabilirdi.

Garson odadan çıkar çıkmaz Tommy bu konudaki görüşlerini kumandana belirtti.

Evet, Appledore'u bulmam büyük bir şans.

Onu nasıl buldunuz?

"Gazeteye verdiğim ilanı yanıtladı. Diğer adaylardan daha iyi, mükemmel denecek referansları olduğu için onu tercih ettim.

Sonra diğerlerine nazaran daha düşük bir ücret istemişti.

Anında işe aldım."

Tommy gülerek, "Aslında bu savaş yüzünden lokantalardaki iyi servisten de mahrum kaldık," dedi. "Nedense bütün iyi garsonlar yabancı. Sanki bu işi İngilizler beceremiyorlar."

"Biraz yaltaklanmak gerektiriyor da ondan. Eğilmek ve bükülmek İngilizlere göre bir iş değil."

Terasta kahvelerini yudumlarken Tommy kayıtsız bir havada,

"Kulüpte bana bir şey anlatacaktınız. Neydi?" diye sordu.

"Bletchley hakkında komik bir hikâye demiştiniz galiba."

Neydi ki? Hey şunu gördünüz mü? Denizde bir ışık göründü.

Dürbünüm nerede?

Tommy içini çekti. Şans sanki o gün özellikle onun aleyhine çalışıyordu. Kumandan hemen içeri koşmuş ve dışarı çıktığında elindeki dürbünle denizi taramaya başladı. Bunu olmadığı söylenen bir olgunun kanıtı, düşmanın sahildeki bazı noktalara 150

N veya M Agatha Chiristie gönderdiği sinyallerin bir parçası olarak algılıyor ve bu umursamazlıkla yakın bir gelecekte ülkenin işgal

edilebileceğinden bahsediyordu.

"Ne organizasyon ne de doğru dürüst bir koordinasyon var.

Siz görmüş geçirmiş bir adamsınız Meadowes bu işin sonunun nereye varacağını bilirsiniz. İhtiyar Andrews gibi bir bunak iş

başında olunca..."

Artık iş çığrından çıkmıştı. Bu konu Kumandan Haydock'un en sevdiği konuydu. İşin başına kendisi geçmeliydi, böyle bir durumda elinden gelirse ilk iş olarak Albay Andrews'i kovmaya kararlıydı.

Kumandan nutuk atmayı sürdürürken garson viski soda

getirdi.

Biz hâlâ casuslara kucak açalım etrafta fınk atıyorlar, bizimle eğleniyor. Geçen savaşta da durum aynıydı berberler,

garsonlar...

Tommy arkasına yaslanarak etraflarında dolaşıp servis yapan Appledore'u izlemeye başladı.

Kumandanın sözünü ettiği bağlamda düşünüyordu:

Garsonlar? Bu adama Fritz demek Appledore'dan çok daha uygun olabilirdi....

Niye olmasın? Evet... adam çok iyi İngilizce konuşuyordu, ama bunu zaten birçok Alman başarıyordu. Yıllar boyu İngiliz lokantalarında çalışmak da İngilizcelerini mükemmelleştirmişti.

Tipi de Alman ırkına uyuyordu. Sarı saçlı, mavi gözlü çoğunlukla kafa biçimleri onları ele verirdi. Evet ama bu kafa şeklini son olarak nerede görmüştü...

Kumandan coşkuyla konuşmayı sürdürüyordu. Konuştukları yaklaşık olarak onun fikirlerine uyuyordu.

Bütün bu doldurulması istenen formlar. Doğru değil bu Meadowes. Bir sürü aptalca soru...

Tommy hemen, "Biliyorum," dedi. "Örneğin, "İsminiz ne?"

 Yanıt olarak da N ya da M."

O anda konudan bir sapma bir gürültüye neden oldu.

Appledore, o mükemmel garson tökezledi, elindeki nane likörü şişesini düşürdü ve Tommy'nin ceketinin yakasıyla ellerine bulaştı.

Adam, "Affedersiniz efendim," diye kekeledi.

Haydock hırsla haykırdı.

Sarsak sersem! Ne yaptığının farkında mısın sen?

Her zaman kırmızı olan yüzü şimdi hırstan adeta morarmıştı.

Tommy, işte asker hırsı, diye düşündü. Gözü dönmüş bir asker! Haydock hâlâ bağırıyor, Appledore da özür diliyordu.

Tommy garsonun hesabına üzülmüştü. Ama sonra birden

sanki sihirli bir el değmişçesine kumandanın hırsı geçti ve yeniden eski candan kişiliğine döndü.

Benimle gelip üzerinizi temizleyin. Sersem herif.

Tommy, onu izledi, çok geçmeden birçok araç gerecin

bulunduğu banyodaydı. Dikkatle yapışkan şekerli sıvıyı yıkadı.

Bu arada kumandan bitişikteki yatak odasında konuşmayı sürdürüyordu. Utanmışa benziyordu.

"Galiba biraz ileri gittim. Zavallı Appledore. Benim her zaman aslında düşündüğümden fazla ileri gittiğimi bilir."

Tommy lavabodan ellerini kurulayarak döndü. Yere bir kalıp sabun düştüğünü fark etmemişti. Yanlışlıkla üzerine bastı.

Mermerler de çok iyi cilalanmıştı.

Bir an sonra Tommy kusursuz bir balerin gibi dans ediyordu.

Kolları açık olarak banyonun bir ucundan diğer ucuna uçtu. Sağ

eliyle banyo küvetinin bir ucuna tutundu, sol eliyle ise duvardaki banyo dolabını kuvvetle itmişti. Bu da biraz önceki bale gösterisi gibi olağanüstü bir hareketti.

Bu arada ayağı banyo küvetinin panelinin ucuna çarptı.

O anda bir sihirbazın numarasını andırır gibi bir şeyler oldu.

N veya M Agatha Chiristie Banyo küveti duvardan yana kaydı, ekseni üzerinde döndü.

Tommy kendisini duvardaki karanlık bir girintinin karşısında buldu. Bu girintide bulunanlar konusunda en ufak bir kuşkusu yoktu. Bu bir alıcı-verici telsiz cihazıydı.

Kumandanın sesi de kesilmişti. Ansızın kapı açılmış ve eşikte belirmişti. Birden Tommy'nin kafasında bir şimşek çaktı.

Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Bu iyi huylu, arkadaş canlısı bir İngiliz gibi davranmak yalnızca bir maskeydi. Bunca zamandır bunu neden görememişti ki bu kesinlikle huysuz, otoriter, zorba bir Prusyalı subayın yüzüydü. Tommy'ye bu düşüncesinde hiç kuşkusuz biraz önce meydana gelen olay da yardımcı olmuştu. Bu başka bir olayı çağrıştırdı. Prusyalı zorbanın astının üzerine yürüyüp onu Prusyalı aristokratlara özgü bir küstahlıkla azarlamasını anımsadı. O akşam

Kumandan Haydock da yardımcısı şaşkınlıktan hata yaptığında aynı şekilde onun üzerine yürümüştü.

Her şey yerli yerine oturuyordu şimdi. Sanki büyü yapılmış

gibi taşlar yerine oturmuştu!

Çifte gaf! Önden gönderilen düşman ajanı Hahn burada

gerekli hazırlıkları yapmış, yabana işçi çalıştırmış, tüm dikkatleri üzerine çekmişti ve sonra planın ikinci aşamasına geçilmiş ve maskesi cesur İngiliz deniz kumandanı Haydock tarafından düşürülmüştü. Ve sonra da doğal olarak bu İngiliz kumandan evi satın almış, buraya yerleşmişti. Ve bu öyküyü herkese, onları bıktırıncaya kadar tekrar tekrar anlatıyordu. Ve böylece, kararlaştırılan yere, N güvenli bir şekilde

yerleştirilmişti. Deniz bağlantısı, gizli telsiz cihazları ve Şans Souci'deki ekibi el altındaydı. Böylece Alman hükümeti hazırladığı planı yürürlüğe koymuş oluyordu.

Tommy o anda içini dolduran gerçek takdir ve hayranlık hissine engel olamıyordu. Her şey o kadar kusursuz

planlanmıştı ki. Kendisi de Haydock'dan asla kuşkulanmamıştı.

Onu samimi, dürüst bir kişi olarak kabullenmişti, ama hiç 153

N veya M Agatha Chiristie umulmadık bu olay her şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

Bütün bunlar Tommy'nin zihninden birkaç saniye içinde geçti. O anda büyük bir tehlike içinde olunduğunu çok iyi biliyordu. Eğer sersem, kalın kafalı bir İngiliz rolü yapabilirse belki kurtulurdu.

Doğal olduğunu umut ettiği bir gülümsemeyle Haydock'a döndü.

"Tanrım, bu evde sürprizler hiç bitmiyor. Bu da acaba Hahn'nın teçhizatlarından biri mi?

Geçen gün bana burayı göstermemiştiniz."

Haydock kıpırdamadan dimdik duruyordu. Vücuduyla kapıyı kaplamıştı.

Tommy, "Rakip olarak benden çok üstün," diye düşündü.

"Sonra garson da var!"

Haydock bir an taştan bir heykelmiş gibi hareketsiz durduktan sonra kıpırdadı. Gülerek, Çok komikti Meadowes, dedi.

"Mermer üzerinde aynen bir buz patencisi gibi kaydınız!

Sanırım bunun gibi bir olay ancak binde bir olur. Ellerinizi kurulayıp içerideki odaya gelin."

Tommy, onun ardından banyodan çıktı. Bütün kasları

gerilmişti, panik durumundaydı. Bir şekilde bu evden sağ salim, aklı yerinde çıkmayı becermeliydi. Acaba Haydock'u

kandırmakta başarılı olabilecek miydi? Kumandan son derece sakin bir sesle konuşuyordu.

Bir kolu Tommy'nin omzunda oturma odasına girdiler. Bu kol belki samimiyet ifade ediyordu, (belki de tam aksini).

Kumandan arkasını dönüp kapıyı kapattı.

Bakın dostum size anlatacak bazı şeylerim var, dedi.

Sesi doğal ve samimiydi, yalnızca biraz utanmış olduğu anlaşılıyordu. Tommy'den oturmasını istedi.

Bu biraz ters oldu, diye ekledi. "İnanın bana gerçekten çok 154

N veya M Agatha Chiristie tuhaf oldu. Aslında sorun değil, ama bu sırrıma sizi ortak etmek istemezdim Meadowes. Ama anlatacağım. Yalnız ağzınızı sıkı tutmanız şartıyla. Anlıyorsunuz değil mi?"

Tommy sabırsız bir ifadeyle onun yüzüne bakıyordu.

Haydock oturarak iskemlesini onunkinin yakınına çekti.

"Anlayacağınız Meadowes, durum şu, aslında kimsenin bunu bilmemesi gerekiyor, ben Milli İstihbaratın M.I. 42 BX

bölümündenim. Hiç duymuş muydunuz?"

Tommy başını hayır dercesine sallayarak daha da meraklı bir ifade takındı.

"Bu çok gizli bir bilgi. Bilmem anlar mısınız, ama bir tür iç zincir olayı. Buradan bazı bilgileri merkeze iletiyoruz. Eğer bu duyulursa çok kötü olur. Anlıyor musunuz?"

Bay Meadowes, "Tabii. Tabii," dedi. "Çok ilginç. Tek bir kelime bile etmeyeceğime güvenebilirsiniz."

Evet. Bu kesinlikle bir sır. Bütün bunlar çok gizli ve önemli.

Çok iyi anlıyorum. Çok ilginç, heyecanlı bir işiniz var.

Gerçekten çok heyecanlı! Daha fazla öğrenmek isterdim ama galiba sormamalıyım.

Korkarım ki fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Belirttiğim gibi bu bir sır.

"Oh evet anlıyorum. Haklısınız. Cidden özür dilerim gerçekten tamamıyla beklenmedik bir kazaydı..."

Kendi kendine, "Herhalde buna inandığımı sanmıyordur,"

diye düşünüyordu. "Buna rastlantıya bayıldığımı tahmin ediyor olamaz."

Olacak iş değildi bu. Sonra kendini beğenmişliğin birçok erkeğin açmazı olduğunu düşündü.

Kumandan Haydock akıllı bir adamdı, önemli biri bunları anlattığı zavallı ise aptal bir İngilizdi her söylenene inanabilecek tipte biri! Keşke Haydock böyle zannetmeye 155

N veya M Agatha Chiristie devam etseydi.

Tommy konuşmayı sürdürdü. Büyük bir merak ve

hayranlıktan sorular soruyormuş gibi davranıyordu. Evet... soru sormamalıydı, bu gerekliydi. Kumandan Haydock'un işi

herhalde çok tehlikeli bir işti? Çalışmak için hiç Almanya'ya gitmiş miydi?

Haydock bu sorulara samimi yanıtlar veriyordu. Prusyalı subay gitmiş yerine tekrar İngiliz denizci gelmişti. Ama Tommy şimdi onu başka gözle gördüğü için nasıl aldanmış

olduğunu daha da iyi anlıyordu. Başının şekli, çene yapısı, bunların hiçbiri İngilizlere özgü değildi.

Sonunda Bay Meadowes ayağa kalktı. Bu bir denemeydi.

Acaba nasıl sonuçlanacaktı?

"Gerçekten artık gitmeliyim çok geç oldu sizden de tekrar tekrar özür dilerim, çok mahcubum. Ama kimseye bir şey söylemeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Düşünüyordu: Ya şimdi ya hiç. Gitmeme izin verecek mi yoksa engelleyecek mi? Her şeye hazır olmalıyım, çenesine doğrudan bir yumruk en doğrusu olabilir..."

Bay Meadowes sürekli konuşarak ve heyecanla kapıya doğru ilerledi.

Şimdi holdeydi... Ön kapıyı da açtı...

Sağdaki kapıya gözü takılınca Appledore'un sabah kahvaltısı için bir tepsiye kahvaltı malzemelerini hazırlamakta olduğunu gördü. (Aptallar onu bu halde gitmeye bırakıyorlardı.) İki adam kapının önünde durup, bir sonraki cumartesi için sözleştiler.

Tommy neşeyle, "Senin için gelecek cumartesi olmayacak, dostum," diye düşünüyordu.

Yol tarafından sesler geliyordu. İki adam tepeden aşağıya iniyorlardı. Bunlar ikisinin de pek tanımadığı adamlardı.

 Adamlar durdular. Tommy ve Haydock birlikte onlarla birkaç kelime konuştular. Tommy ev sahibine el sallayarak veda ettikten sonra adamlarla beraber yola koyuldu.

Kaçabilmişti.

Haydock, aptal herif. Öyküsünü yutturduğunu zannetmişti.

Haydock'un eve girerek kapıyı kapattığını duydu. Tommy neşe içinde yeni bulduğu arkadaşlarıyla konuşmaya başladı.

Hava değişiyor gibiydi.

İhtiyar Monroe oyunu yine kaybetmişti.

Ashby LDV'ye katılmayı reddetmişti. Meadowes falanca

meselenin komiteye aksettirilmesi gerektiğini düşünüyor muydu? Evvelsi gece İkinci Dünya Savaşı'nda istilayı önlemek için gönüllülerden oluşan yerel savunma teşkilatı.

Southampton'da bir mücadele olmuştu. Oldukça zarar vardı.

Meadowes İspanya hakkında ne düşünüyordu? Fransızlar pes ettikten sonra tabii...

Tommy sevincinden bağırmak istiyordu. Normal bir

konuşmaydı bu. Bu iki adamın tam o sırada oradan geçmeleri ne güzel bir rastlantıydı!

Onlara veda ederek ayrıldı ve ıslık çalarak Şans Souci'ye doğru döndü.

Karanlık bahçe yolunda hafifçe ıslık çalarak yalnız başına ilerliyordu.

Tam fundalıkların bulunduğu karanlık köşeyi dönmüştü ki başına sert bir şeyin indiğini hissetti. Kendini kaybederek sendeledi ve öne doğru düştü.

BÖLÜM 10

I

Üç maça mı demiştiniz, Bayan Blenkensop?

Evet, Bayan Blenkensop üç maça dediği sırada Bayan Sprot telefondan dönmüştü. "A.R.P.

imtihanlarının tarihini yine değiştirmişler. Çok kötü," diye yakınarak bahislerin tekrarlanmasını istedi.

Miss Minton yine her zamanki gibi sürekli yinelemelerle herkesi bekletiyordu.

"İki karo mu demiştim? Emin misiniz? Biliyor musunuz, ben sanzatu olduğunu düşünüyordum. Ah evet... tabii şimdi hatırlıyorum Bayan Cayley bir kupa demişti, değil mi?

Ben aslında sanzatu diyecektim, ama tam olarak

hesaplayamadım, aslında cesur olmak gerekir, değil mi? Sonra Bayan Cayley bir kupa deyince ben de iki sinek demek

durumunda kaldım. Her zaman söylerim, bu oyunu oynarken elinde iki kısa seri varsa işin çok zordur..."

Tuppence içinden, bazen Miss Minton elindeki kartların tamamını masanın üzerine açsa ve herkese gösterse zaman 158

N veya M Agatha Chiristie kazanırdık, diye düşünüyordu. Zaten olanı doğru ifade etmekten aciz.

Nihayet Miss Minton zafer kazanmış bir havada, "Şimdi tamam işte," dedi. "Bir kupa, iki karo."

Tuppence, "İki maça," dedi.

Bayan Sprot, "Ben pas demiştim, değil mi?" diye sordu.

Öne eğilmiş, onları dinlemekte olan Bayan Cayley'e baktılar.

Miss Minton sözde duruma açıklık getirdi.

Sonra Bayan Cayley iki kupa dedi. Ben de üç karo dedim.

Tuppence, "Ben de üç maça diyorum," dedi.

Bayan Sprot, "Pas," dedi.

Bayan Cayley suskun oturuyordu. Nihayet herkesin ona

baktığını fark etti.

Oh, dedi kızararak." Çok affedersiniz. Bay Cayley'in bana ihtiyacı olabileceğini düşünüyordum da. Terasta rahat mı acaba?"

Birbiri ardından masadakilere baktı.

İzin verirseniz gidip bir bakayım. Tuhaf bir ses duydum gibi geldi bana. Belki de kitabını düşürmüştür.

Balkon kapısından dışarı çıktı. Tuppence derin derin içini çekmişti.

Bacağına bir ip bağlasa iyi olacak. Böylece kocası ona ihtiyaç duyduğunda ipi çekebilir.

Miss Minton, "Eşine böylesine bağlı bir kadın," dedi. "Bu hoj bir şey değil mi?"

Öyle mi? diye soran Tuppence'in keyfi iyice kaçmıştı.

Üç kadın da sessizlik içinde birkaç dakika beklediler.

Miss Minton, "Bu akşam Sheila nerede?" diye sordu.

Bayan Sprot, "Sinemaya gitti," diye yanıtladı.

Tuppence, "Peki Bayan Perenna nerede?" diye sordu.

 Miss Minton, "Odasına çekilip hesaplara bakacağını söylemişti," dedi. "Zavallı kadın. Çok çalışıyor, hesaplarla uğraşmak öyle zor ve yorucu bir iş ki."

Bayan Sprot, "Bütün gün hesaplar üzerinde çalışmadı ki,"

dedi. "Eve daha biraz önce, ben antrede telefonla konuşurken geldi."

Yaşamı hep bu tür meraklarla dolu olan Miss Minton, "Acaba nereye gitmiş olabilir?" diye sordu. "Herhalde sinemaya değil.

Daha film sona ermemiştir."

Bayan Sprot, "Başında şapka yoktu," dedi. "Paltosu da.

Saçları karışıktı. Onun için koşmuş ya da aceleyle bir yere gitmiş olabileceğini düşündüm. Zaten soluk soluğaydı da.

Hemen bir şey söylemeden yukarı koştu. Bana da öyle sert baktı ki gerçekten de çok ters baktı üstelik yanlış bir şey de yapmamıştım."

Bu arada Bayan Cayley geri gelmişti.

'Tuhaf," dedi. "Bay Cayley yalnız başına bahçede dolaşmış.

Bunun hoşuna gittiğini söyledi.

Çok güzel bir akşam."

Tekrar oturdu.

Durun bakayım. Şu kâğıtları yeniden konuşsak daha iyi olmaz mı?

Tuppence derin bir iç çekti ve konuşmalar yeniden yapıldığı halde o yine üç maçasını oynadı.

Kâğıtlar yeniden dağıtıldığı sırada içeriye Bayan Perenna girdi.

Miss Minton, "Gezinizden memnun kaldınız mı?" diye sordu.

Bayan Perenna, ona baktı. Bu kızgın ve hoşnutsuzluk ifade eden bir bakıştı.

Dışarıda değildim, dedi.

Aaa, Bayan Sprot şimdi gelmiş olduğunuzu söylemişti de.

 Bayan Perenna, "Yalnızca bahçeye havanın nasıl olduğunu kontrol etmeye çıkmıştım," dedi.

Ses tonu sertti, Bayan Sprot'u ters bir bakışla süzdü. Zavallı kadıncağız kızararak neredeyse titredi.

Çok ilginç, diyen Bayan Cayley kendisince günün en önemli haberini verdi. "Bay Cayley bahçede tek başına yürüyüş

yapmış."

Bayan Perenna sert bir sesle, "Niye yapmış bunu?" diye sordu.

Bayan Cayley, "Çok güzel bir gece," diye cevap verdi. "Hatta ikinci bir kaşkol bile takmamış. Hâlâ da içeri girmek istemiyor.

Umarım üşütmez."

Bayan Perenna, "Üşütmekten daha çok korkulacak şeyler vardır," dedi. "Her an için buraya bir bomba isabet edip hepimizi paramparça edebilir!"

Aman Tanrım, umarım böyle bir şey asla olmaz.

Öyle mi? Bence olmalı.

Bayan Perenna balkon kapısından dışarıya çıktı. Dört briç oyuncusu arkasından bakakaldılar.

Bayan Sprot, "Bu akşam pek tuhaf görünüyor," dedi.

Miss Minton öne doğru eğildi.

Sanırım ondan hiç beklemezsiniz ama... Daha da eğildi.

Kuşku dolu gözlerle etrafa baktı.

Hepsi de başlarını eğmiş ona kulak kesilmişlerdi. Ve sonra Bayan Minton önemli bir sır açıklarcasına fısıldayarak,

"Sanırım hiçbiriniz onun içtiğinden kuşkulanmıyorsunuzdur?"

dedi.

Bayan Cayley, "Aman Tanrım?" dedi." Çok şaşırdım. Ama bu birçok şeyi açıklıyor. Bazen öyle tuhaf havalara giriyor ki. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz, Bayan Blenkensop?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bana kalırsa onu üzen bir şey var.

 Şey sanırım sıra sizde Bayan Sprot."

Bayan Sprot elini sallayarak, "Olur şey değil! Ne diyeyim?"

diye sordu.

Kimse ona bir öneride bulunamadı. Halbuki Miss Minton açıkça, frenleyemediği bir ilgiyle onun da eline baktığı için yardım edebilirdi.

Bayan Sprot başını kaldırarak, "Bu Betty'nin sesi değil miydi?" diye sordu.

Tuppence kararlı bir şekilde, "Hayır, değil," dedi. Bu oyun bitene kadar kendini tutamayıp bir çığlık atabileceğini hissediyordu.

Bayan Sprot aklı hâlâ kızında kararsızlık içinde kâğıtlarına bakıyordu. Neden sonra, Sanırım, bir karo, dedi.

Konuşmalar sürdü.

Bayan Cayley, "Hiçbir şey bilmiyorsan sanzatu de derler,"

diyerek elindeki dokuz karoyu masanın üzerine yaydı.

O sırada derinden gelen bilgiç bir ses duyuldu.

Bu oynadığınız oyunu İskoçya'da çok oynarlar.

Bayan O'Rourke teras kapısında duruyordu. Derin derin soluk alıyor gözleri parlıyordu.

Sinsi ve muzip bir havası vardı. Odaya girdi.

Şu briç güzel bir oyun değil mi?

Bayan Sprot merakla, "O elinizdeki de ne?" diye sordu.

Bayan O'Rourke tatlılıkla, "Çekiç," diye yanıtladı. "Yolda buldum. Biri düşürmüş olmalı."

Bayan Sprot kuşkuyla, "Çekiç düşürmek için garip bir yer,"

dedi.

Bayan O'Rourke, "Gerçekten öyle?" diye onayladı.

Keyfi yerinde gibi görünüyordu. Elindeki çekici sallayarak dışarı çıktı.

 Miss Minton, "Evet, oyuna dönelim, nerede kalmıştık?"

dedi."Sanzatu muydu?"

Oyun beş dakika kadar yarıda kesilmeden sürdü. Daha sonra içeriye Binbaşı Bletchley girdi.

Sinemadan geliyordu. Onlara uzun uzadıya I. Richard'ın hayatını anlatan Wandering Minstrel adlı filmi anlattı. Binbaşı, bir asker olarak özellikle de Haçlılar seferlerine ilişkin savaş

sahnelerini eleştiriyordu.

Parti henüz bitmemişti ama tam o sırada saate bakan Bayan Cayley çok geç olduğunu fark ederek panik içinde tiz bir çığlık attı ve dışarı Bay Cayley'in yanına koştu. Bay Cayley, ihmal edilmiş bir hasta gibi bu durumun keyfini çıkararak, kasten birkaç kez çok kötü şekilde öksürdükten sonra, birçok kez aynı sözleri yineledi.

Hiç sorun değil, sevgilim, dedi. "Oyunda eğlenmiş olduğunu umarım. Benim için hiç endişelenme. Kuvvetli bir gribe yakalansam bile ne önemi var? Zaten bir savaşın içindeyiz."

II

Ertesi sabah kahvaltıya tuhaf gergin bir hava hâkimdi.

Tuppence bunu hemen fark etti.

Dudaklarını sımsıkı büzmüş, çok sinirli görünen Bayan Perenna’nın söylediği birkaç sözcükten de oldukça buruk, gergin olduğu anlaşılıyordu. Daha sonra da hışımla odayı terk etti.

Binbaşı Bletchley ekmeğinin üzerine kalın bir tabaka halinde marmelat sürerken kıs kıs güldü. "Havada don kokusu var,"

dedi. "Neyse yine de! Sanırım böyle bir şeyin olacağını beklemeliydik!"

Miss Minton merak içinde ince boynunu iyice ileri doğru uzatarak öne doğru eğildi ve sordu.

 Neden, ne olmuş ki?

Binbaşı, "Bilmem ki kulağıma çalınanları size gammazlamam doğru olur mu?" dedi etrafındaki kızdırmak istercesine.

Oh Binbaşı Bletchley!

Haydi, anlatın! dedi Tuppence.

Binbaşı Bletchley düşünceli bir havada etrafına bakındı.

Dinleyicileri Miss Minton, Bayan Blenkensop, Bayan Cayley ve Bayan O'Rourke'du.

Betty ile Bayan Sprot biraz önce dışarı çıkmışlardı.

Konuşmaya karar verdi.

Meadowes, diye başladı sözlerine. "Dün bütün geceyi dışarıda geçirmiş. Hâlâ da ortalarda yok!"

Tuppence, "Ne?" diye haykırdı.

Binbaşı, ona kasten keyifle baktı. Bu dul kadının üzüldüğünü görmek onu eğlendirmişti.

Bu Meadowes sefih bir sokak köpeğinden farksız, dedi.

"Doğal olarak Perenna'ların canları sıkılmış."

Miss Minton belirgin şekilde kızardı. Bayan Cayley şaşırmışa benziyordu. Bayan O'Rourke yalnızca kıkırdadı.

Bayan Perenna bana da söyledi, dedi. "Ne de olsa erkek erkektir."

Miss Minton telaşla, "Ama belki de olur ya Bay Meadowes'un başına bir kaza gelmiştir,"

dedi. "Biliyorsunuz işte, karartma da var."

Binbaşı Bletchley, "Gözünü sevdiğimin karartması," dedi.

"Her şeyin sorumluluğunu ona bağlamak ne kolaydır. İnanın bana, sivil savunmadan devriye nöbetine çıkanlar ne şaşırtıcı olaylar yaşadılar bilemezsiniz, hepsinin gözü açıldı. Arabaları durdurmak ve bunun gibi.

Birçok kadın yalnızca kocalarını 'eve kadar götürmek için yola çıkmış' olurlardı.

N veya M Agatha Chiristie Kimliklerdeki isimlerse nedense uyuşmazdı. Nedense birkaç saat sonra aynı kadın ya da koca başka bir yoldan ama bu kez yalnız geri dönerdi. Ha ha!" İlk önce kahkahalarla güldü ama sonra Bayan Blenkensop'un yüzündeki patlamak üzere

olduğunu belirten hoşnutsuz ifadeyi görünce birden değişti.

İnsan doğası işte her koşulda biraz şakadan hoşlanılıyor, değil mi? diye sordu onu yatıştırmak istercesine.

Miss Minton yeniden, "Ah, ama Bay Meadowes," dedi melercesine. "Gerçekten de bir kaza geçirmiş olabilir. Belki de bir araba çarptı."

Binbaşı, "Sanırım onun anlattığı bu olacak," dedi. "Araba çarptı, bayıldı ve ancak sabah kendine geldi."

Belki de hastaneye götürülmüştür.

Bize bildirirlerdi. Ne de olsa yanında kimliği var, değil mi?

Aman Tanrım, dedi Bayan Cayley. "Acaba Bay Cayley ne diyecek buna?" dedi.

Bu aptalca soru yanıtsız kaldı. Tuppence kırgın bir havada, ciddiyetle yerinden kalkıp dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapanınca Binbaşı Bletchley yemden

gülmeye başladı.

Zavallı Meadowes, dedi. "Bizim şen dul çok endişelendi.

Galiba onu tavladığına inanmıştı."

Miss Minton, "Ah Binbaşı BletchleyP' dedi.

Bletchley göz kırptı.

Dickens'i anımsar mısınız? 'Dullara dikkat et oğlum Sammy'

der!

III

Tuppence, Tommy'nin haber vermeden ortadan

kaybolmasından biraz endişelenmişti. Ama bir yandan da kendini teselli etmeye çalışıyordu. Belki de iyi bir ipucu 165

N veya M Agatha Chiristie bulmuş ve onun peşine gitmişti. İçinde bulundukları koşullarda birbirleriyle haberleşmenin zor olacağının her ikisi de bilincindeydi, bu yüzden de bu gibi açıklanamayan ortadan kaybolmalar karşısında diğerinin hemen kaygıya kapılmaması konusunda aralarında anlaşmışlardı. Ayrıca bu gibi acil, zorunlu durumlar için aralarında bir de belirli gizli parolalar vardı.

Bayan Sprot'ın dediğine göre Bayan Perenna dün gece

dışarıya çıkmıştı. Kendisinin dışarı çıktığını reddediyor olması bu durumu daha da ilginç kılıyor ve özellikle üzerinde durulmasını ve izlenmesini gerektiriyordu.

Belki de Tommy, onu gizli kuryelik işinde izlemiş ve

enteresan bir şeyler bulduğu için gecikmişti.

Hiç kuşkusuz Tuppence ile anlaştıkları şekilde ya çok yakında bir bağlantı kuracak ya da geri dönecekti.

Yine de Tuppence bir şekilde içindeki huzursuzluk

duygusunu üzerinden atamıyordu. Bayan Blenkensop rolünde Bay Meadowes için telaşlanmasının, hatta endişe duymasının diğerleri tarafından doğal karşılanacağına karar verdi. Ve daha fazla düşünmeden Bayan Perenna'yı aramaya çıktı.

Bayan Perenna sözü kısa kesmek niyetindeydi. Onun

açısından müşterilerinden birinin bu şekilde davranmasına göz yummasının ya da üstünü örtmesinin asla söz konusu

olamayacağını açıkça belirtti.

Tuppence telaşla soluk soluğa açıkladı:

Ama bir kaza geçirmiş olabilir. Eminim ki öyle olmuştur. O

öyle bir adam değil, başıboş bir insan değil, aklı fikri yerinde bir kişi o, işte öyle bir şey. Herhalde ona bir araba çarptı veya buna benzer bir şey oldu.

Bayan Perenna, "Böyle bir şey olduysa bir şekilde kulağımıza gelir," dedi.

Ama gün ilerlediği halde Bay Meadowes'dan bir haber

 çıkmadı.

O akşam Bayan Perenna müşterilerinin

ısrarına

dayanamayarak polise telefon etmeyi kabul etmek zorunda kaldı.

Bir çavuş Şans Souci'ye elinde defteriyle gelip ifade aldı. İşte o zaman bazı gerçekler ortaya çıktı. Bay Meadowes, Kumandan Haydock'un evinden gece saat on buçukta ayrılmıştı.

Oradan Şans Souci'nin bahçe kapısına kadar Bay Walters ve Dr. Curtis adında iki adamla beraber yürümüştü. Kapı önünde onlardan ayrılmış ve içeriye girmişti.

İşte o andan itibaren Bay Meadowes sanki uçup kaybolmuştu.

Tuppence'in aklına iki olasılık geliyordu.

Tommy bahçede yürürken Perenna'nın kendisine doğru

geldiğini görmüş ve çalıların arkasında saklanarak onu gözetlemiş olabilirdi. Kadının bilinmeyen bir kişiyle randevusu varsa, Bayan Perenna Şans Souci'ye döndükten sonra Tommy o kişiyi izlemiş olabilirdi. Bu doğru ise o anda sağ salim iş

peşinde olmalıydı. Ve bu halde polisin onu bulmak için yapacakları iyi niyetli çalışmalar büyük ölçüde şaşırtıcı sonuçlar doğurabilecekti.

Diğer olasılık ise bu kadar iç açıcı değildi. Bu olasılık temel olarak kendini iki sahnede gösteriyordu: Birincisi Bayan Perenna'nın soluk soluğa, başı açık ve paltosuz olarak Şans Souci'ye girmesiydi. İkinci sahnenin Bayan O'Rourke elinde çekiçle balkon kapısında durup gülümsemesinin ise üzerinde çok daha önemle durulması gerekiyordu.

Bu çekiç birçok kötü olasılığı çağrıştırıyor olabilirdi.

Dışarıda, yolda bu çekicin işi neydi?

Bunu kimin kullanmış olduğu ise çok daha derin bir konuydu.

Bu daha çok Bayan Perenna'nın yeniden eve döndüğü saatle bağlantılıydı. Hiç kuşkusuz saat on buçuk dolaylarıydı, ama briç oynayanlardan hiçbiri tam olarak saate dikkat etmeyi akıl

 edememişti.

Bayan Perenna'nın dışarı çıkmasının tek nedeninin havayı kontrol etmek istemesiydi. Ama yalnızca havayı kontrol eden biri nefes nefese kalamazdı. Bayan Sprot tarafından görülmüş

olmak da onu belirgin bir şekilde çok sinirlendirmişti. O sırada Şans Souci'deki dört kadının briç oynamakla meşgul olduklarını bilmek onun açısından büyük bir şanstı.

O sırada saat tam olarak kaçtı?

Tuppence bu konuda herkesin kararsız olduğunu gördü.

Eğer zaman tam olarak belirlenebilse belki de en

kuşkulanılacak kişi Bayan Perenna olacaktı. Ama başka olasılıklar da söz konusuydu. Şans Souci'nin sakinlerinden üçü daha Tommy'nin döndüğü saatte dışarıda bulunuyorlardı.

Binbaşı Bletchley sinemadaydı.

Sinemaya yalnız gitmişti ve aslında döndüğü zaman filmin neredeyse tamamını diğerlerine anlatmakta ısrar etmesi kendisi için kanıt bulma çabası olarak nitelendirilebilirdi.

Bir de bahçede tek başına gezmeye çıkan hastalıklı Bay Cayley vardı. Eğer Bayan Cayley kocasını gereksiz yere merak etmiş olmasaydı hiç kimse Bay Cayley'in bahçede dolaşmış

olduğunu duymayacak, herkes onun terasta aynen bir mumya gibi battaniyelerine sarınmış, sandalyesinde uyukluyor olduğunu düşünecekti. (Aslında onun gibi bir adamın soğuk gece havasını bunca zaman solumayı göze alması da çok tuhaftı.)

Sonra Bayan O'Rourke vardı, elindeki çekici sallayan ve gülümseyen...

IV Ne oldu Deb? Endişeli görünüyorsun tatlım. Deborah Beresford önce korkarak sıçradı, ama sonra Tony Marsdon'nun sempatik kahverengi gözlerine bakarak gülümsedi. Tony'yi seviyordu. Zekiydi şifreleme bölümünün en zeki, en parlak gençlerinden biriydi ve yakın zamanda çok yükseleceği de 168

N veya M Agatha Chiristie kesindi.

Deborah bazı zamanlar konsantrasyon gücünü çok fazla

zorlaması gerektiği izlenimine kapıl sa da, çok yorulsa da işini seviyordu. Evet, yorucuydu ama yaptığı işe değiyordu ve bu iş

ona kendini önemli hissettiriyordu. Bu gerçek bir işti hastanelerde dolanıp tedavi edecek hasta aramak gibi değildi.

Bir şey yok, dedi. "Bir aile sorunu. Biliyorsun işte."

Aileler bazen üzücü olabiliyor. Seninkiler ne durumda?

Annem. Doğruyu söylemek gerekirse onun için

endişeleniyorum.

Niye? Ne oldu ki?

"Cornwall'da gerçekten çok çökmüş, yaşlı bir teyzemiz var.

İşte annem onun yanına gitmişti.

Yetmiş sekiz yaşında ve şuuru tamamıyla nanay."

Genç adam gülerek, "Pek hoş görünmüyor," dedi.

"Evet, annemin iyi kalpliliği işte, aslına bakılırsa çok asil bir davranış. Ama bir açıdan da buna mecbur oldu denilebilir, çünkü bu savaşta ona kimse bir iş vermek istemedi. Geçen savaşta hemşirelik filan yapmıştı, ama şimdi durum farklı, artık bu orta yaşlı insanları istemiyorlar. Genç, bilgili ve yetenekli insanlara ihtiyaçları var. Daha önce de bahsettiğim gibi annem buna çok alındı ve Connvall'a Gracie Teyze'nin yanına gitti.

Orada bahçede sebze filan yetiştirerek zaman geçiriyordu."

Tony, "Akla yakın," dedi.

Deborah tatlı bir sesle, "Yapabileceği en akıllıca işti," dedi.

"Biliyor musun o hâlâ çok aktif bir kadın," dedi.

İyi ya bu açıdan da uygun görünüyor.

"Oh hayır, sorun o değil. Onunla bir sorunum yok daha iki gün önce iyi olduğunu belirten sevgi dolu bir mektup aldım."

Öyle ise niye üzülüyorsun?

"Sorun şu. Oraya ailesini görmeye giden Charles'tan annemi 169

N veya M Agatha Chiristie de ziyaret etmesini istedim.

Gitmiş ama o orada değilmiş."

Orada değil miymiş?

Hayır. Oraya hiç gitmemiş. Uğramamış bile.

Tony şaşırmıştı.

'Tuhaf," diye mırıldandı. "Nerede... şey yani... baban demek istedim?"

"Havuç kafa mı? İskoçya'da bir yerde. Hani şu Bakanlık adına bütün gün form doldurulan bölümlerden birinde çalışıyor."

Belki de annen onun yanına gitmiştir.

Gidemez. Kadınların gidemeyeceği yerlerden birinde

çalışıyor.

Ah şey... neyse, sanırım bir yerlere kaçtı.

Tony şimdi büsbütün şaşırmıştı özellikle de Deborah'ın endişeyle irileşen gözlerinin içine bakarken.

"Evet, ama niye? Çok tuhaf. Mektuplar Gracie Teyze'den, bahçeden bahseden mektuplar filan."

Tony, "Anlıyorum, anlıyorum," dedi aceleyle. "Belki de senin bilmeni istememiştir biliyorsun işte yani bugünlerde neyse, arada sırada insanlar bulundukları ortamdan kaçıp uzaklaşmak istiyorlar. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Deborah birdenbire kızıp hırsla ona baktı.

"Eğer annemin başka bir erkekle hafta sonu geçirmeye gittiğini filan zannediyorsan kesinlikle yanılıyorsun. Annemle babam birbirlerine hâlâ

sırılsıklam âşıklar kesinlikle birbirlerine taparlar. Bu ailede her zaman alay konusu olur. O asla..."

Tony hemen onun sözünü yarıda keserek, "Tabii ki hayır,"

dedi. "Özür dilerim. Bunu kastetmek istememiştim..."

Deborah'ın öfkesi saman alevi gibi sönüvermiş, alnını kaşıyordu.

 Tuhaf olan, geçen gün birisi annemi Leahampton'da

dolaşırken görmüş olduğunu söyledi.

Ona kesinlikle yanıldığını söyledim, çünkü onu Cornwall'da sanıyordum. Ama şimdi düşünüyorum da, acaba."

Sigarasını yakmak üzere olan Tony birden durdu, elindeki kibrit sönüverdi.

Sert bir sesle, "Leahampton?" diye sordu.

Evet. Annemin gidebileceği en son yer. Oradaki ihtiyar albaylar, evde kalmış kızlarla ne işi olabilir?

Tony, "Bu bana da hiç akla yakın gelmiyor," dedi ve sigarasını yaktıktan sonra kayıtsız bir havada sordu.

Annen geçen savaşta ne işler yapmıştı?

Deborah düşünmeden cevap verdi.

"Hemşirelik ve bir generale şoförlük yaptı otobüs değil, ordu makam aracı. Bu gibi şeyler işte."

Onun da senin gibi Milli İstihbarat'ta çalışmış olabileceğini düşündüm de.

"Oh annem bu çeşit bir işte çalışacak kadar zeki değildir.

Ama sanırım yine de geçen savaşta babamla ikisi bu türden bir şeyler yapmışlar galiba. Gizli evrak taşımak casusluk filan gibi.

Tabii ikisi de yaptıklarını öyle abarttılar ki dinlesen inanılmayacak kadar önemli bir iş yaptıklarını sanırsın. Onlara bu konuda pek konuşma fırsatı vermeyiz. Yaşlıları bilirsin dönüp dolaşıp aynı öyküyü anlatmaya bayılırlar."

Tony Marsdpn içtenlikle, "Öyle," dedi."Kesinlikle katılıyorum."

Ertesi gün Deborah pansiyona döndüğünde odasında bir

değişiklik olduğunu fark etti.

Değişikliğin ne olduğunu bulması bir hayli zaman aldı. Bunu keşfettikten sonra da hemen pansiyon sahibesine telefon ederek konsolun üzerinde duran büyük çerçeveli fotoğrafın neden 171

N veya M Agatha Chiristie kaldırıldığını sordu.

Bayan Rowley hem üzülmüş, hem de telaşlanmıştı.

Emin değildi. Kendisi bu fotoğrafa elini bile sürmemişti.

Belki Gladys.

Ama Gladys de ısrarla fotoğrafa dokunmadığını iddia etti. Ve gaz saatini okumaya gelen adamın almış olabileceğini ileri sürdü.

Ama Deborah gaz şirketinden gelen birinin yaşlı bir kadının fotoğrafını beğenip de aldığına ihtimal vermiyordu.

Gladys'in fotoğrafın çerçevesini kırmış ve korktuğu için de suç delillerini tamamen ortadan kaldırdığını düşünüyordu.

Deborah bu hususta bir mesele çıkarmadı. Bir ara annesinden yeni bir resim göndermesini isteyebilirdi.

İçinden, "Bizim ihtiyar neyin peşinde acaba?" diye düşündü.

"Bana söyleyebilirdi. Tabii Tony'nin dediği gibi başka birisi ile tatile gitmiş olması ihtimali kesinlikle yok, ama bu durumda her şey çok tuhaf..."

BÖLÜM 11

I

Eski rıhtımın ucundaki balıkçı ile konuşmak sırası bu kez Tuppence'deydi.

Tuppence Bay Grant'ın kendisini rahatlatacak bir şeyler bileceğini umuyordu. Ama bu umutları kısa sürede suya düştü.

Grant kesinlikle Tommy'den hiçbir haber alamamış olduğunu belirtti.

Tuppence olabildiğince sesinin titremesine gayret ederek sordu.

Ona bir şey olduğunu düşünmek için bir neden yok değil mi?

Yok tabii. Ama diyelim ki var.

Ne?

Demek istediğim... diyelim ki oldu. Siz ne durumdasınız? "Oh evet anlıyorum. Ben işe devam ediyorum tabii." "İşte gereken bu! Şöyle düşünün; Savaşın ardından ağlamaya daima zaman 173

N veya M Agatha Chiristie vardır. Biz şimdi bir savaşın ta içindeyiz. Zaman yok. Bize getirdiğiniz haberin bir kısmının doğru olduğu kanıtlandı. Dört sözcüğüyle ilgili bir şeyler duymuştunuz. O dört gelecek ayın dördünü temsil ediyor. Tam o tarihte ülkemize büyük bir hücum yapılacak."

Emin misiniz?

"Oldukça. Düşmanlarımız metodik insanlar. Bütün planlarını düzenli bir şekilde, titizlikle hazırlayıp, uyguluyorlar. Kendimiz için de aynı şeyleri

söyleyebilmek isterdim. Planlama bizim belki de en zayıf noktamız. Evet ayın dördü büyük bir gün olacak. Bütün bu hava akınları işin önemli kısmını

oluşturmuyor bunlar büyük ölçüde keşif amaçlı hava

saldırılarına karşı savunma sistemimizi ve refleksimizi ölçmeye çalışıyorlar. Asıl baskın ayın dördünde olacak."

Ama bunu biliyorsanız...

"Biliyoruz. Gün kesin! Biliyoruz ya da bildiğimizi sanıyoruz, yaklaşık olarak nereden... (Ama yanılmış da olabiliriz.) Elimizden geldiği kadar hazırlanıyoruz. Ama Truva'nın fethi hikâyesini bilirsiniz. Onlar da bizim gibi karşılarındaki düşmanı tanıyorlardı. Yani dışarıdaki düşmanı, içteki düşmanı hiç düşünmemişlerdi. İşte bizim de bilmek istediğimiz bu içerideki düşmanlar! Atın içinde saklananlar! Kalenin anahtarını düşmana teslim edebilecek olanlar onlar. Yüksek makamlarda bulunan bir düzine insan, kumanda kademesinde, hayati noktalarda, bunların verecekleri çelişkili emirler, Almanların planlarının gerçekleşmesi için gerekli karışıklığa

sürükleyebilirler. İçteki haberleri zamanında almalıyız."

Tuppence umutsuzca, "Kendimi çok yararsız ve deneyimsiz hissediyorum," dedi.

"Bu konuda üzülmeyin. İçerde çalışan çok deneyimli ve yetenekli adamlarımız var, ama ihanet söz konusu olunca kime güvenebileceğimizi bilemiyoruz. Siz ve Beresford gayri resmi

 güçlerimizsiniz. Kimse sizi tanımıyor. İşte bunun için başarılı olma fırsatını yakaladınız yani bir dereceye kadar başarılı oldunuz demek istiyorum."

"Bayan Perenna'nın peşine birini takamaz mısınız? Kesinlikle güvendiğiniz bazı adamlarınız vardır muhakkak."

"Bunu zaten yaptık. Adamımızdan aldığımız bilgilere göre Bayan Perenna IRA mensubu, yani anti-İngiliz sempatizanı.

Gerçi bu doğru, ama bu konuda da daha ileri gitmemizi sağlayacak kanıt yok elimizde. Gerekli olan, istediğimiz hayati önem taşıyan gerçekler! Onun için Bayan Beresford size önerim bu işe dört elle sarılmanız ve işinize devam etmeniz."

Tuppence, "Dördü," dedi. "Bir haftadan bile az bir zamanımız var, değil mi?"

'Tam bir hafta."

Tuppence ellerini ovuşturdu.

Bir şeyler bulmalıyız? dedi. Biz diyorum, çünkü Tommy'nin bir iz üzerinde olduğuna eminim, geri gelmemesinin nedeni de bu. Muhakkak bir ipucu yakaladı. Keşke ben de bir şey bulabilsem. Ama nasıl? Acaba..."

Suratı asıldı. Yeni bir saldırı planlıyordu.

II

Görüyorsunuz Albert, bu da bir ihtimal.

"Ne demek istediğinizi tabii ki anlıyorum madam. Ama bu fikrin pek hoşuma gitmediğini belirtmek isterim." Bence yine de işe yarayabilir.

"Evet madam. Ama bu biraz da kendinizi ateşe atmak oluyor ki, işte ben bu tarafını beğenmiyorum. Eminim üstat

Beresford'da istemezdi."

"Bütün normal yolları denedik. Yani kimliğimizi gizli tutarak yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Bana bu durumda artık tek 175

N veya M Agatha Chiristie çıkar yol açığa çıkmak gibi geliyor."

Bu şekilde belki de bir fırsatı da kaçırmış olacağınızın bilincindesiniz, değil mi, madam?

Bugün tam BBC'dekiler gibi konuşuyorsunuz Albert, dedi Tuppence hiddetle.

Albert utanmışa benziyordu. Daha normal bir konuşma

tarzına döndü.

Dün akşam gölet hakkında çok ilginç bir konuşmaya tanık oldum, dedi.

Şimdi gölet konuşmalarıyla kaybedecek vaktimiz yok!

Kaptan Beresford nerede, benim de tek bilmek istediğim bu?

Ben de, dedi Tuppence ve içinde derin bir acı hissetti.

"Hiçbir şey söylemeden böyle ortadan kaybolması bana tuhaf geliyor. Şimdiye kadar size bir haber vermeliydi. İşte bunun için..."

Evet Albert?

"Demek istediğim şu. Eğer onun kimliği açığa çıktıysa sizin kimliğinizi gizlemeye devam etmeniz daha doğru olabilir."

Fikirlerini toparlamak için bir an durdu ve ekledi.

Belki de onu konuşturmayı başarmışlardır, ama sizin

hakkınızda bilgi sahibi olmayabilirler, dolayısıyla hiç değilse sizin kimliğinizin gizli kalması daha doğru olur.

Tuppence içini çekerek, "Bir karara varabilmeyi isterdim,"

dedi.

Ne şekilde davranmayı düşünüyordunuz, madam?

Tuppence düşünceli bir tavırla adeta mırıldandı.

"Yarın yazdığım bir mektubun kaybolduğunu ileri sürerek, çok tedirgin görünmeyi hatta bu nedenle olay çıkarmayı düşünüyordum. Sonra mektup holdeki masanın üzerinde

bulunacaktı ve Beatrice'in onu oraya koyduğu düşünülecekti.

 Sonra görmesi gereken kişi buna bir göz atacaktı."

Mektuba ne yazacaktı?

"Çok basit. Söz konusu kişinin kim olduğunu keşfettiğim ve hemen ertesi sabah bu konuyu ayrıntılarıyla rapor edeceğimi belirtmiş olacaktım. Böylece Albert, M ya da N her kimse ortaya çıkmak ve beni elimine etmeye çalışmak zorunda kalacaktı."

Belki onlar da bunu telafi etmenin bir yolunu bulurlardı.

"Ben dikkatli olursam alacakları hiçbir önlem işe yaramaz.

Sanırım beni uzak bir yerlere götürmek zorunda kalacaklardı işte siz burada işe karışacaktınız. Çünkü sizin varlığınızdan hiç kimsenin haberi yok."

Yani onları izleyip suçüstü yakalayacağım, öyle mi?

Tuppence başını salladı.

Evet fikir buydu. Bu konuyu yeniden düşünmeliyim. Yarın görüşürüz.

III

Tuppence şehir kütüphanesinden kolunun altında kendisine,

"iyi kitap" olarak önerilen kitapla dışarıya çıktığı anda duyduğu bir sesle irkildi.

Bayan Beresford.

Aniden arkasını döndü ve uzun boylu, yakışıklı, ama biraz utangaç şekilde gülümseyen genç bir adamla yüz yüze geldi.

Adam, "Şey korkarım beni hatırlamadınız," dedi.

Tuppence bu gibi durumlara alışıktı. Ardından gelecek sözcükleri artık neredeyse ezberlemişti.

Ben şey bir gün evinize Deborah ile gelmiştim.

Deborah'ın arkadaşları! O kadar çok arkadaşı vardı ki, üstelik hepsi de ayırt edilemeyecek kadar birbirlerine benziyorlardı.

 Bazıları esmer, bazıları sarışın, bazen de kızıl saçlı ama hepsi aynı havada terbiyeli, nazik, yakışıklı, ama Tuppence'in görüşüne göre biraz uzun saçlıydılar. (Bunu ne zaman

Deborah'a söyleyecek olsa, genç kız "Öf anne 1916'lara takılıp kalmışsın. Kısa saça dayanamam," diye itiraz ediyordu.) Deborah'ın arkadaşlarından birisi tarafından böyle kritik bir zamanda tanınmış olmak canını sıkmıştı.

Genç adam, "Ben Antony Marsdon," diye açıkladı.

Tuppence, "Oh evet," diye mırıldanarak genç adamın elini sıktı.

Tony Marsdon ekledi.

"Sizi bulduğuma çok sevindim Bayan Beresford! Deborah ile aynı yerde çalışıyoruz. Geçen gün çok tuhaf bir şey oldu."

Tuppence, "Evet? Ne oldu?" diye sordu.

Deborah sizin Cornwall'da olmadığınızı öğrendi. Tabii bunu öğrenmek onu bir hayli üzdü.

Tuppence üzülmüştü. "Aman Tanrım," dedi. "Nasıl öğrendi?"

Tony Marsdon açıkladı. Sonra biraz sıkılarak da olsa ekledi.

'Tabii Deborah'ın sizin gerçekte ne yapmakta olduğunuza ilişkin hiçbir fikri yok."

Bir an susup sonra çekinerek ekledi.

"Anladığım kadarıyla bilmemesi önemli. Aslında benim yaptığım iş de aynen sizinki gibi.

Şifreleme bölümünde yeni işe başlayan bir acemi olduğum sanılıyor. Gerçekte ise aldığım talimat Faşist sayılabilecek görüşler sergilemek Alman sistemini takdir etmek, Hitler'le birlikte hareket etmenin aslında kötü olmayacağına değinerek karşımdakilerin verecekleri tepkileri ölçmek. Ortada bir sürü hain var, ama bizim amacımız bunların başında kimin olduğunu bulmak."

Tuppence, "Hainler her yerde," diye düşündü.

 Ama Deb, bana sizden bahseder etmez, diye ekledi genç adam. "Buraya gelerek sizi başka bir öykü uydurmanız konusunda uyarmayı düşündüm. Bakın ne işle meşgul

olduğunuzu ve bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Sizin kim olduğunuzu asla öğrenmemeleri azım.

Bu nedenle sizin İskoçya'ya Kaptan Beresford'un yanına gittiğinizi bilmeleri daha iyi. Orada, onunla beraber çalışmanıza izin verdiklerini söyleyebilirsiniz."

Tuppence sıkıntıyla, "Evet, öyle yapmalıyım," dedi.

Tony Marsdon telaşlanarak, "İşinize burnumu soktuğum için kızmıyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Hayır... hayır. Aksine size minnettarım.

Tony kızararak, "Ben şey... bakın yani Deborah'dan çok hoşlanıyorum da," diye kekeledi.

Tuppence gülerek onu şöyle bir süzdü.

Deborah'ın yakışıklı genç adamları kaba davranışlarıyla kendisinden uzaklaştırdığı yıllar şimdi çok gerilerde kalmış gibi görünüyordu. Bu delikanlı türünün çekici bir örneğiydi.

Kendi deyimi ile, "barış zamanı düşüncelerini" bir tarafa bırakarak o anki duruma konsantre oldu.

Birkaç dakika sonra üstüne basarak ağır ağır, "Kocam İskoçya'da değil," dedi.

Değil mi?

"Hayır. Burada benimle beraber. Yani beraberdi demek istiyorum. Şimdi ise ortadan kayboldu."

Çok kötü... Değil mi? Yoksa bir iz peşinde miydi?

Tuppence başını salladı.

"Sanırım. Onun için ortadan kaybolmasını kötü bir şeyin işareti olarak göremiyorum.

Sanırım er geç benimle bağlantıya geçecektir."

 Tony biraz sıkılarak, "Bu oyunu sanırım benden daha iyi biliyorsunuz, ama dikkatli olmalısınız," dedi.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Romanlardaki güzel kahramanlar kolaylıkla aldatılabilir.

Ama kocamla benim aramızda kendimize göre

yöntemlerimiz var. Aramızda bir parola var.

Penny soluk ve renksiz tuppence renklidir."

Genç adam, onu delirdi zannederek hayretle baktı. "Ne?" diye sordu.

"Oh özür dilerim izah etmem gerekiyordu. Bana ailede penny anlamına gelen Tuppence derler de."

Anlıyorum. Adamın çatık kaşları düzeldi. "Dâhiyane bir buluş."

Öyle olduğunu umuyorum.

"Aslında bu işe bulaşmak istemiyorum ama yine de acaba size bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Evet, dedi Tuppence düşünceli. "Sanırım edebilirsiniz."

BÖLÜM 12

I

Çok uzun süren bir baygınlığın ardından ayrılırken, Tommy kendini uzayda başıboş yüzen bir ateş topu gibi hissetti. Bu ateşten topun merkezinde acı vardı, evren daraldı, ateş topu daha yavaş savrulmaya başladı ve Tommy birden bu ateşten topun kendi başı olduğunu keşfetti.

Yavaş yavaş diğer şeylerin de farkında olmaya başlıyordu.

Kolları ve bacakları soğuktan kaskatı kesilmişti. Açlıktan midesi kazınıyordu ve dudaklarını kıpırdatamıyordu.

Ateşten top giderek daha yavaş sallanıyordu. Bu şimdi Thomas Beresford'un başıydı ve sert bir zeminde yatıyordu.

Çok sert bir zeminde. Taş gibi bir zeminde.

Evet... taşların üzerinde yatıyordu. Ağrı içindeydi, hareket edemiyordu, çok açtı, üşüyordu ve rahatsızdı.

Aslına bakılırsa Bayan Perenna'nın yatakları da pek yumuşak değildi, ama bu yine de...

Tabii... Haydock! Telsiz cihazı! Alman garson! Şans

Souci'nin kapısında bahçeye doğru kıvrılması...

Onu izleyen biri arkasından yaklaşıp, başına vurmuştu.

 Başının ağrımasının nedeni işte buydu.

Halbuki o kaçıp kurtulabildiğini sanmıştı. Demek Haydock her şeye rağmen sandığı kadar aptal değildi.

Haydock? Haydock Korsan İni'ne geri dönmüş ve kapıyı

kapatmıştı. Peki, ama bu durumda ondan önce tepeden aşağı inip onu Şans Souci'nin bahçesinde beklemeyi nasıl başarmıştı?

Bu olanaksızdı. Tommy'nin onu fark etmeden bunu yapmış

olamazdı.

Peki ya garson? O Tommy'yi beklemek üzere aşağıya

gönderilmiş olabilirdi. Ama Tommy evden çıkarken

Appledore'un kahvaltıyı hazırladığını görmüştü. Yoksa onu gördüğünü mü zannetmişti? Bu durumu açıklıyordu.

Ne fark ederdi ki? Önemli olan o anda nerede bulunduğunu öğrenmesiydi.

Karanlığa alışan gözleri uzak bir köşede küçük bir ışık algıladı. Küçük bir pencere ya da bir çatlak. Hava rutubet ve küf kokuyordu. Bir mahzende yatmakta olduğunu düşündü.

Elleri ayakları bağlıydı ve ağzındaki tıkaç bir bandaj ile garantiye alınmıştı.

Tommy, "İşim bitti galiba," diye düşündü.

Umutsuzca kol ve bacaklarını, bedenini kıpırdatmaya çalıştı, ama başaramadı.

Tam o sırada küçük bir sürtünme sesi oldu ve arkasında bir yerlerde bir kapının açıldığını duydu. İçeri elinde mum olan bir adam girdi. Adam yanan mumu yere koydu. Tommy, onu

hemen tanıdı. Bu Appledore'du. Adam tekrar giderek bu sefer elinde bir tepsi ile döndü.

Tepsinin üzerinde bir sürahi su, ekmek ve peynir vardı.

Eğilerek Tommy'nin el ve ayaklarını bağlayan ipleri kontrol etti. Sonra ağzındaki tıkaca el attı.

Sakin bir sesle, "Bunu çıkaracağım," dedi. "O zaman yiyip 182

N veya M Agatha Chiristie içebileceksiniz. Ama eğer en ufacık bir ses bile çıkarırsanız yine ağzınızı tıkarım."

Tommy başı ile işaret etmek istiyordu, ama başı çok ağrıdığı için bu olanaksızdı, dolayısıyla bunun yerine birkaç kez üst üste gözlerini açıp kapadı.

Bunu onay olarak yeterli kabul eden Appledore dikkatle ağzındaki bandajı çözdü.

Ağzı serbest kalınca Tommy ilk birkaç dakikayı çenesini oynatmaya çalışmakla geçirdi.

Appledore su dolu bardağı onun dudaklarına yaklaştırdı.

Başlangıçta oldukça zorlandıysa da sonra daha kolay içebildi.

Su ona çok iyi gelmişti.

Yavaşça, "Böylesi daha iyi," dedi. "Artık eskisi gibi genç değilim. Şimdi yemeklere gelelim Fritz, yoksa Franz mı demeliydim?"

Adam ciddiyetle, "Buradaki ismim Appledore," dedi.

Bu kez de ekmekle peyniri Tommy'nin ağzına verdi, Tommy açlıktan hemen ısırdı. Yemeği suyla kolayca yuttuktan sonra sordu.

Programın bir sonraki kısmında ne var? dedi.

Appledore yanıt olarak tıkacı yeniden eline aldı.

Tommy acele ile, "Kumandan Haydock ile görüşmek

istiyorum," dedi.

Appledore başını salladı. Ustalıkla tıkacı yeniden yerine yerleştirdi ve dışarı çıktı.

Tommy yine karanlıkta yalnız kalmıştı. Yarı uykulu halinden kapının yeniden açılması ile uyandı. Bu defa Haydock ile Appledore beraber gelmişlerdi. Ağzındaki tıkaç çıkarıldı, kollarını bağlayan ip gevşetildi, böylece Tommy oturup, kollarını uzatma fırsatı buldu.

Haydock'un elinde bir otomatik tabanca vardı.

 Tommy fazla düşünmeden rolünü oynamaya başladı.

Hiddetle, protesto ederek, "Bakın Haydock," dedi. "Bütün bunların anlamı ne? Buna açıkça adam kaçırma denir, beni kaçırdınız."

Kumandan nazik bir tavırla başını sallıyordu.

Boşuna nefesinizi tüketmeyin. Değmez, dedi.

Gizli Servis mensubu olduğunuz için sanıyor musunuz...

Haydock yeniden başını salladı.

"Hayır, Meadowes hayır. Bu öyküyü inanmadığınız açık. Rol yapmayı sürdürmenize gerek yok."

Asla yenilgiyi kabul etmişe benzemiyordu. Kendi kendine karşısındaki her ne kadar akıllı olursa olsun yine de emin olamayacağını söylüyordu, bir an şüpheye düşebilirdi.

Anlamamış gibi rol yapmaya devam etti.

Kendinizi ne zannediyorsunuz? diye sordu suçlayarak. "Ne kadar güçlü olursanız olun bu şekilde hareket etmeye hakkınız yok. Ben de yaşamsal önemdeki sırlarınızı saklamayı becerecek kapasitedeyim. Dilimi tutmayı bilirim."

Diğeri soğuk bir tavırla, "Rolünüzü çok iyi oynuyorsunuz,"

dedi. "Benim için İngiliz Haber alma Servisi'nden ya da aptal bir amatör olmanız arasında hiçbir fark yok..."

Bu ne yüzsüzlük?...

Kesin artık, Meadowes. .

Bakın dinleyin...

Haydock eğilerek onun suratına doğru haykırdı.

"Kes artık, Tanrı'nın belası! Sus. Eğer daha önce olsaydı seni kimin yolladığını neden geldiğini öğrenmeye çalışırdım; ama artık zaman kalmadı. Sonra nasıl olsa öğrendiklerini kimseye anlatmak fırsatını da bulamadın."

Kaybolduğumu haber verdikleri anda polis gelip, beni

arayacaktır.

 Haydock birdenbire otuz iki dişini göstererek güldü.

"Bu akşam polisler zaten buraya geldi. İyi çocuklar her ikisi de arkadaşım. Bana Bay Meadowes'u sordular. Kaybolduğunu ve onun için çok endişelendiklerini anlattılar. O akşam nasıldı, neler söyledi? Bunları öğrenmek istiyorlardı. Sordukları adamın, oturdukları yerin hemen altında olduğunu nereden ve nasıl bilebilirlerdi ki? Bu evden sağ salim çıkmış olduğunuz biliniyor, bunda hiç kuşku yok. Seni burada aramak akıllarına bile gelmez."

Tommy hiddetle, "Beni sonsuza kadar burada tutamazsınız ya," dedi.

Haydock yeniden saf İngiliz tavrını takınarak, "Buna hiç gerek yok dostum," dedi. "Yalnızca yarın akşama kadar.

Aşağıdaki koya küçük bir kayığın ulaşmasını bekliyoruz.

Sağlığınız için sizi bir deniz gezisine çıkaracağız, aslına bakılırsa o zamana kadar sağ kalacağınızı sanmam ya da en azından onlar hedeflerine ulaştıklarında siz kayıkta

olmayacaksınız."

Niye beni başıma vurduğunuz zaman öldürmediniz, merak ediyorum?

"Hava çok sıcak, dostum! Şimdilik arada sırada deniz muhaberatımız kesiliyor eğer bu böyle sürerse evet, bir cesedin bulunmasıyla ortaya çıkabilecek tartışmalar birçok gerçekleri ortaya çıkarabilir."

Tommy, "Anlıyorum," dedi.

Anlıyordu. Her şey açıktı. Kayık gelinceye kadar hayatta kalacaktı. Sonra ya öldürecekler ya da boğacaklardı.

Kayıktakiler cesedi denizin açıklarına götürüp atacaklardı.

Sonra cesedi bulunduğu zaman hiç kimse bu cesetle Korsan İni arasında bir bağlantı kuramayacaktı.

Haydock son derece doğal bir tonda, "Gelişimin nedeni,"

dedi. "Ölümünüzden sonra sizin için bir şey yapabileceğimiz 185

N veya M Agatha Chiristie bir şey olup olmadığını sormaktı?" dedi.

Tommy derinlemesine düşündü. Sonra yanıtladı.

Hayır, teşekkür ederim, dedi. "Saçımdan bir parça alıp onu St.

John Wood'daki küçük kadına götürmenizi ya da böyle bir şey isteyecek değilim. Maaş alma günü geldiğinde yokluğumu hissedecektir ama sanırım çok yakında başka bir arkadaş bulur kendisine."

Ne olursa olsun, yalnız, bağlantısı olmayan bir insanmış

izlenimi uyandırması gerektiğini hissediyordu. Tuppence'in üzerine dikkat çekmediği sürece oyunları sürebilir ve hatta başarıya ulaşabilirlerdi, her ne kadar kendisi o zaman olmayacak olsa bile.

Haydock, "Nasıl isterseniz," dedi. "Yine de eğer mesaj yollamak istediğiniz bir arkadaşınız olursa bunun ulaşması için bir şeyler yapabiliriz."

Demek Haydock her şeye rağmen halen meçhul Bay

Meadowes hakkında bilgi toplamak istiyordu. İyi ya, öyle ise, Tommy de onu tahmin yürütmekte özgür bırakıyordu.

Başını sallayarak, "Teşekkür ederim istemem," dedi.

Nasıl isterseniz. Haydock başı ile Appledore'a belli belirsiz bir işaret yaptı. Adam tıkacı yeniden ağzına yerleştirdi, ellerini tekrar bağladı. İki adam kapıyı kilitleyip gittiler.

Düşünceleriyle baş başa kalan Tommy'nin morali çok

bozuktu. Ölümle yüz yüze geldiğine değil de, öğrendiği sırra dair bir kanıt bırakamadığına yanıyordu.

Vücudunu dahi hareket ettiremiyordu. Sanki beyni de

durmuştu. Acaba Haydock'un haber iletme önerisini kabul etse miydi? Beyni biraz daha iyi çalışıyor olsa belki bir şeyler bulabilecekti... Ama aklına işe yarar hiçbir şey gelmiyordu.

Tabii Tuppence'da düşünmesi gerekiyordu. Peki ama

Tuppence ne yapabilirdi ki?

 Haydock'un da dediği gibi, hiç kimse onun ortadan

kaybolmasıyla arasında bir bağlantı kuramazdı. Tommy, Korsan İni'nden sağ salim çıkmıştı. İki tanığın ifadesi tüm kuşkuları ortadan kaldırıyordu. Tuppence ortadan

kaybolmasından kuşkulansa dahi Haydock aklına gelmeyecekti.

Belki de hiç kuşkulanmayacaktı. Tommy'nin yakaladığı bir ipucunun peşinde olduğunu sanacaktı.

Lanet olsun! Eğer biraz daha dikkatli olsaydı...

Mahzende hafif bir ışık vardı. İlerde tavandaki küçük çatlaktan geliyordu. Eğer ağzını açabilse belki de yardım istemek için bağırabilirdi. Gerçi duyan olur muydu bilinmez ama belki de biri duyabilirdi.

Ondan sonraki yarım saat boyunca bağlarından kurtulmaya ve ağzındaki tıkacı ısırmaya uğraştı. Ama bütün bu çabaları boştu.

Bu adamlar işlerini çok iyi biliyorlardı.

Akşamüstü olmuş olmalıydı. Haydock herhalde kulübe gitmiş

olmalıydı. Yukarıdan hiç ses gelmiyordu.

Belki de o anda kulüpte golf oynuyor, arkadaşları ile Meadowes'un başına neler gelmiş olabileceğinin dedikodusunu yapıyordu.

"Önceki gece benimle yemek yedi, çok normal görünüyordu.

Sonra ne olduysa olmuş.

Ortalardan kaybolmuş."

Tommy hırsla titredi. Adamın İngiliz tavırlarını düşündükçe deli oluyordu. Onun kurşun başını andıran Prusya'lı kafasını kimse fark edemiyor muydu? Kendisi de fark edememişti.

İnanılmayacak derecede iyi, birinci sınıf bir aktördü bu herif.

Kendisi ise burada aptal gibi tuzağa düşmüş, eli kolu bağlı çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Üstelik kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu, bilemezdi de.

 Keşke Tuppence kuşkulansaydı! Bazen altıncı hissi ona bir şeyler fısıldardı. Keşke şimdi de bir şeyler fısıldasaydı...

O da neydi?

Uzaktan gelen sesi doğru algılamak için kulak kesildi.

Sanki adamın biri bir şarkı mırıldanıyordu.

Ya kendisi? Birinin dikkatini çekecek bir ses bile çıkarmaktan aciz orada zavallı bir halde yatıyordu.

Şarkıyı mırıldanan giderek yaklaşıyordu. Çok kötü bir sesti bu.

Ama melodi bozuk da olsa tanınmaması olanaksızdı. Birinci savaştan kalma bir şarkıydı bu.

Eğersen bu dünyadaki tek kız olsaydın, ben de tek erkek.

1917'de bu şarkıyı ne çok söylerdi.

Aptal herif. Hiç de beceremiyordu şarkıyı.

Ansızın Tommy'nin vücudu ürperdi ve kaskatı kesildi. Bu aradaki duraklamalar ona çok tanıdık geliyordu. Bu şarkının o belirli kısmında her zaman yanılan tek bir kişi tanıyordu o da...

Tommy, "Aman Tanrım, Albert," diye düşündü.

Albert Korsan İni'nin etrafında dolaşıyordu. Albert bu kadar yakındayken, neredeyse elini uzatsa ona ulaşabilecekken, o burada bu deliğe tıkılıp kalmış; çaresizlik içinde, eli kolu bağlı, kıpırdayamıyor, ses çıkaramıyor...

Bir dakika! Gerçekten çaresiz miydi?

Yalnızca bir ses ağız kapalıyken ses çıkarmak ağız açıkken olduğu kadar kolay olmayabilirdi ama yine de başarabilirdi bunu.

Tommy, umutsuzca horlamaya başladı. Eğer Appledore

aşağıya inse bile onun horlamakta olduğunu görecek ve uyuduğunu zannedecekti. Bunun için cesaretle horladı...

horladı... .

N veya M Agatha Chiristie Kısa horultu... kısa horultu... kısa horultu. Ara ver. Uzun horultu... uzun horultu... uzun horultu. Ara ver. Kısa horultu...

kısa horultu... kısa horultu.

II

Albert'in, Tuppence'den ayrıldıktan sonra aklı bayağı karışmıştı.

Yaşı ilerledikçe akli melekeleri daha ağır çalışıyordu, ama yine de kendini kapıp koyvermiyordu.

Genel anlamda tüm bu olayların seyrini yanlış görüyordu.

Zaten ülke olarak bu savaşa girmekle büyük bir hata

yapmışlardı.

Albert'in canı sıkılmıştı, hırsla, "Şu Almanlar," diye düşündü.

Tek işleri Hitleri selamlamak, kaz adımlarıyla yürüyüp, dünyayı istila etmek, bombalamak, makineli silahla taramak ve genellikle kendilerini türlü belaya bulaştırmak. Bütün bunlara bir son vermek gerekiyordu, başka yolu yoktu, ama şimdiye dek de kimse onlara dur diyememişti.

Ve Bayan Beresford, tanıdığı en kibar ve düşünceli kadın, bu belaya bulaşmıştı hâlâ da seve seve daha fazla tehlikeye atılmaya hazırlanıyordu. Ona nasıl engel olacaktı? Bunu başarabileceğine kendi bile inanmıyordu. Kadın Beşinci Kol'a karşı savaşıyordu ve hiç kuşkusuz bu örgütün mensupları zeki insanlardı. Hatta belki aralarından bazıları da İngilizdi. Gerçek anlamda yüz karası!

Ve üstadı, Bay Bresford, daima karısını düşünmeden atıldığı tehlikelerden koruyan, bu adam da kayıptı.

Albert bundan hiç hoşlanmamıştı. Ona bu işin içinde

Almanların parmağı var gibi geliyordu.

Evet, durum gerçekten çok kötü görünüyordu. Ama bu işin üstesinden gelebilirdi.

 Albert bir konu üzerinde derinlemesine düşünmeye alışık bir insan değildi. Birçok İngilizler gibi güçlü hislerinin etkisiyle fazla düşünmeden işe koyulur, işleri arapsaçına döndürür ama sonra öyle ya da böyle karışıklığı çözerdi. Üstadını bulmanın şart olduğuna karar vererek, aynen sadık bir köpek gibi öncelikle onu aramaya çıktı.

Belirli bir planı yoktu. Ama aynen karısının kaybolan çantasını veya kendi gözlükleri gibi değerli, onsuz

yapamayacakları bir eşyaları kaybolduğunda yaptığı şekilde Beresford'u aramaya koyuldu. İnsan nasıl aramaya kaybettiği şeyi son gördüğü yerden başlarsa Albert'de de o noktadan başladı.

Beresford ile ilgili olarak son bilinen Kumandan Haydock'un Korsan İni'nde yemek yedikten sonra Şans Souci'ye döndüğü ve kapıdan içeri girdiğiydi.

Albert öncelikle tepeye çıkarak Şans Souci'nin kapısının önünde birkaç dakika durdu Ve umutla kapıya baktı. Ancak kafasında bir ilham kıvılcımı çakmasını sağlayacak bir şey olmayınca omuz silkip, iç çekerek Korsan İni'nin bulunduğu tepeye doğru yürümeye başladı.

Albert de o hafta oradaki sinemaya gitmiş ve büyük ölçüde seyrettiği Wandering Minstrel adlı filmin etkisi altında kalmıştı.

Gerçekten romantik bir filmdi bu. Film ile kendi içinde bulunduğu durum arasında benzerlik kuramadan edemiyordu.

Kendisi filmin başrolündeki Larry Cooper'ın oynadığı rolde, hapsedilen efendisini arayan sadık yaver Blondel gibi hissediyordu. Aynen Blondel gibi o da geçmiş günlerde efendisinin yanı başında savaşmıştı.

Efendisine herkes ona ihanet edip onu ele vermesine rağmen bir tek sadık Blondel arayıp bulmuş ve durumu düzelterek sonuçta Kraliçe Berengaria'nın sevgi dolu kollarının arasına teslim etmişti.

 Albert iç çekerek ünlü halk ozanının kale burçlarında dolaşırken söylediği "Richard, O mon roi" şarkısını anımsadı.

Bir melodiyi öğrenecek kadar kulağının iyi olmamasına her zaman üzülmüştü.

Melodiyi buluncaya kadar hayli zaman geçti.

Dudaklarıyla beceriksiz bir şekilde ıslık çalıyordu.

Sonuçta bildiği kadarıyla şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Eğer bu dünyadaki tek kız sen olsaydın, ben de tek erkek.

Albert, Korsan İni'nin temiz, düzenli beyaz bahçe kapısına bakmak için bir an susmuştu. İşte efendisinin yemek yedikten sonra kaybolduğu yer burasıydı.

Tepeye biraz daha tırmanarak düzlükte durdu.

Burada hiçbir şey yoktu. Yalnızca çimen ve birkaç koyun.

O sırada Korsan İni'nin kapısı açılarak, dışarıya bir araba çıktı. İriyarı bir adam yanında golf takımları arabada oturuyordu. Araba tepeden aşağıya inerek kayboldu.

Bu adam Kumandan Haydock olmalı, diye mırıldandı Albert.

Yeniden aşağıya inerek villaya bir daha baktı. Düzenli ve güzel bir yerdi. Bahçe de çok hoştu.

Manzara da.

Tekrar tekrar beğeniyle bakarak, "Gerçekten çok güzel bir yer burası," dedi.

O sırada evin yan kapılarından birinden elinde tırmıkla bir adam çıktı ve küçük bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Bu düzenli yer arka bahçesinde çiçek ve marul yetiştiren Albert'in ilgisini çekti.

Korsan İni'ne yaklaştı, açık kapıdan içeri girdi. Evet, düzenli küçük şirin bir yerdi.

Evin yan tarafına kıvrıldı. Evin çevresinde dolaşmaya başladı.

Biraz aşağıda, merdivenlerle inilen düzlükte sebze yetiştirilen 191

N veya M Agatha Chiristie küçük bir bahçe vardı. Evden çıkan adam işte burada

çalışıyordu.

Albert birkaç dakika çalışan adamı seyretti. Sonra geri dönerek tekrar eve bakmaya başladı.

Üçüncü bir kez buranın küçük, düzenli şirin bir villa olduğunu düşündü. Tam emekli bir deniz subayının oturmak isteyeceği bir yerdi. Efendisinin son kez yemek yediği yer de burasıydı.

Albert yavaş yavaş evin etrafında dönüyor, dönüyordu-

Aynen Şans Souci'nin bahçe kapısına baktığı gözle bakıyordu buraya da. Ona bir şeyler söylemesini umut edercesine.

Bu arada o da aynen yirminci asır Blondel'i gibi efendisini ararken kendi kendine o şarkıyı mırıldanıyordu.

'Tapacak öyle güzel şeyler olurdu ki," diye mırıldandı Albert.

"Sana öyle güzel şeyler söylerdim ki. Yapacak öyle güzel şeyler olurdu ki..." Bir yerde yanlışlık yapmıştı herhalde.

Aynı şeyleri daha önce de mırıldanmıştı.

Hey, ne tuhaf, Kumandan Haydock domuz mu besliyordu?

Bir homurtu duymuştu. İlginç ama sanki yerin altından geliyordu bu ses. Domuz beslemek için tuhaf bir yer!

Bu domuz olamazdı. Evet, biri şekerleme yapıyor olmalıydı.

Mahzende uyuyakalmıştı, göründüğü kadarıyla...

Tam şekerleme yapılacak bir gündü ama yer seçimi çok kötüydü. Bülbül gibi ötmeye başlayan Albert mahzene biraz daha yaklaştı.

Horultu tam da şu çatlaktan geliyordu. İnilti... inilti... inilti.

Hor. Hooor... hooor... hooor. Hor.

İnilti... inilti... inilti. Tuhaf bir horlamaydı bu. Albert'e bir şeyler anımsatıyordu. A aaa, dedi Albert hayretle. "Bu bu 192

N veya M Agatha Chiristie S.O.S.6 ta kendisi. Kısa, kısa, kısa, uzun, uzun, uzun, kısa, kısa kısa."

Telaşla etrafına bakındı.

Sonra eğilerek küçük mahzen penceresinin demir çerçevesine mors alfabesiyle vurmaya başladı.

6 İmdat çağrısı.

BÖLÜM 13

I

Tuppence akşam iyimser bir ruh haliyle yattı, ama sabah erkenden içinde bir sıkıntıyla uyandı.

Kahvaltıya indiğinde tabağının içinde kendi adına el yazısıyla yazılmış bir zarf bulunca neşesi tekrar yerine geldi.

Bu mektup Douglas, Raymond veya Cyrilden ya da diye

yazan şifreli mektuplardan biri değildi. Tuppence hemen zarfı açtı ve mektubu okudu.

"Sevgili Patricia, Grade Teyze'nin durumu bugünlerde çok kötü. Doktorlar onun ölüm döşeğinde olduğunu söylemiyorlar, ama korkarım ki pek umutları yok. Eğer ölmeden önce onu görmek istiyorsan hemen bu gün gelsen iyi olur. Yarrow'a giden 10.20 trenine binersen, bir arkadaşım seni istasyonda arabası ile karşılayacak.

Seni tekrar görmek bizleri çok memnun edecek, tatlım, her ne kadar böylesi üzücü nedenlerle oba da.

Her zaman dostun, Penelope Play ne."

Tuppence sevincini zorlukla bastırıyordu.

 Sevgili iyi kalpli Penny Plain!

Zorlukla çok üzülmüşçesine bir ifade takındı ve iç çekerek mektubu bir kenara koydu.

Tuppence sevimli dinleyicileri Bayan O'Rourke ile Miss Minton'a mektubun içeriğini anlattı ve uzun uzun Gracie Teyze'nin kişiliğinden, bu ihtiyar kadının inatçı, hiçbir şeyden yılmayan güçlü ruhsal yapısından, hava saldırılarını, tehlikeyi umursamamasından ve hastalığa yenik düşmesinden bahsetti.

Miss Minton büyük ilgiyle Gracie Teyze'nin yaşam ve hastalık öyküsünü dinledikten sonra bunları kendi kuzeni Selina'nın durumuyla karşılaştırdı.

Diyabet ile ödem arasında gidip gelen Tuppence'ın kafası oldukça karışmıştı ama yine de böbrek hastalığının komplikasyonlarından bahsederken oldukça rahatladı. Bayan O'Rourke da söze karıştı ve büyük bir merakla Gracie Teyze'nin ölümünden Tuppence'in maddi bir çıkarı olup olmayacağını öğrenmek istedi ve büyük erkek yeğeni Cyril'in yaşlı kadının gözbebeği olduğunu ve aynı zamanda onun vaftiz annesi olduğunu öğrendi.

Kahvaltıdan sonra Tuppence terzisine telefon ederek o öğleden sonraki etek ile ceket provasını erteledi. Sonra da Bayan Perenna'yı bularak bir ya da iki gece evden uzakta olacağını bildirdi.

Bayan Perenna her zamanki alışıldık tavrıyla bu duruma üzüldüğünü söyledi. O sabah biraz yorgun ve gergin

görünüyordu.

Bay Meadowes'dan hâlâ bir haber olmaması biraz tuhaf, değil mi? diye sordu.

Bayan Blenkensop içini çekerek, "Başına bir kaza gelmiş

olduğundan eminim," dedi.

Başından beri hep bunu söyledim.

"Haklı olabilirsiniz ama Bayan Blenkensop, eğer böyle bir şey olaydı şimdiye kadar çoktan duymuş olurduk."

 Tuppence, "Peki, ya siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Bayan Perenna başını salladı.

"Gerçekten ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Aslına bakarsanız haber vermeden çıkıp gitmiş olamayacağı konusunda sizinle hemfikirim. Öyle olsa şimdiye kadar bize bir haber yollardı."

Bayan Blenkensop hararetle, "Bu zaten kesinlikle haksız, gerekçesiz bir tahmindi," dedi. "O iğrenç Binbaşı Bletchley çıkardı bu dedikoduyu. Hayır eğer başına bir kaza gelmediyse belki hafızasını yitirmiştir. Gerçi yaygın olarak bilinmiyor ama bence yine de bu hastalık çok sık karşılaşılan bir durum, özellikle de şu son günlerin stresli ortamında."

Bayan Perenna başını sallayarak onayladığını belirtti.

Kuşkulu bir ifadeyle dudaklarını ısırıyordu. Birden bakışlarını Tuppence'a yöneltti.

Biliyor musunuz Bayan Blenkensop, dedi. "Bizim de Bay Meadowes hakkında pek fazla bilgimiz yok, öyle değil mi?"

Tuppence sert bir tonda, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Oh lütfen benimle böyle sert konuşmayın. Buna ben de bir an için bile olsa inanmadım.

Neye inanmadınız?

Etrafta dolaşan dedikoduya.

Hangi dedikoduya? Ben bir şey duymadım.

"Şey belki size söylememişlerdir. Dedikodunun nerden çıktığını ben de bilmiyorum. Galiba bu fikri ilk ileri süren Bay Cayley oldu. Aslında o da biraz şüpheli bir tip ya, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Tuppence mümkün olduğunca sabırlı olmaya çalışıyordu.

Lütfen bana da anlatın, dedi.

"Şey... bu yalnızca bir tahmin, biliyorsunuz işte, Bay Meadowes'un bir düşman ajanı, o korkunç Beşinci Kol denilen

 örgütün adamı olabileceğini düşünüyorlar."

Tuppence yalnızca hiddet içindeki bir Bayan Blenkensop'a uygun düzeyde bir kızgınlık göstermek için çaba harcıyordu.

Bu kadar saçma bir şey duymamıştım, dedi.

"Hayır. Ben de buna pek inanmadım. Ama tabii Bay Meadowes da o Alman çocukla bir hayli fazla birlikte görüldü ona fabrikadaki kimyasal süreçler hakkında birçok şey sorduğunu sanıyorum dolayısıyla da insanların onların birlikte çalıştıklarını düşünmüş olmaları doğal."

Tuppence, "Carl hakkında hiçbir kuşku olmadığından siz eminsiniz, değil mi Bayan Perenna?"

Diğer kadının yüzünde aniden beliren bir gerginlik fark etti.

Doğru olmadığından emin olmak isterdim, dedi.

Tuppence şefkatle, "Zavallı Sheila..." dedi.

Bayan Perenna'nın gözleri parladı.

Zavallı çocuk, kalbi çok kırıldı. Niye böyle oldu? Niye başka birine gönül vermedi ki?

Tuppence başını salladı.

Her şey insanın istediği gibi olmuyor ki!

Diğeri acıdan boğulur gibi, "Sanki her şey acı, keder, ateş ve kül için. Her şey sanki canınıza okumak, sizi paramparça etmek için gelişiyor... Bu dünyanın acımasızlığından adaletsizliğinden bıktım usandım artık. Elimde olsa yakar yıkardım her şeyi sonra da her şeyi yeni bir dünyada, bu kuralların ve yasaların olmadığı, ülkelerin ülkelere hükmedemediği, düşmanlığın olmadığı bir dünyada yeniden başlatırdım. Keşke..."

Bir öksürükle sözü yarıda kesildi. Derin, boğuk bir öksürük.

Bayan O'Rourke kapıda duruyordu. İri gövdesi girişi tamamen kaplamıştı.

Rahatsız ediyor muyum? diye sordu.

Gelmesiyle birlikte aynen bir süngerin yazı tahtasını 197

N veya M Agatha Chiristie temizlediği gibi, Bayan Perenna'nın yüzünde dışa vuran öfkenin tüm izleri silinmiş, geride şimdi üzgün bir anneden çok sorun yaratan müşterilerinden dolayı endişelenen pansiyon

sahibesinin hafiften kaygılı yüz ifadesi kalmıştı.

Hayır Bayan O'Rourke, asla, dedi. "Biz de Bay Meadowes'un başına ne gelmiş olabileceğini konuşuyorduk. Polisin halen bir iz bulamamış olması çok tuhaf."

Bayan O'Rourke kayıtsız bir havada, "Ah polisler!" dedi.

"Onlar ne işe yararlar ki? Hiçbir işe yaramazlar hiçbir işe!

Yalnızca arabalara trafik cezası yazmayı ve köpek besleme ruhsatı olmayan zavallıların üstüne gitmeyi bilirler."

Tuppence, "Peki ya sizin fikriniz ne Bayan O'Rourke?" diye sordu.

Etrafta dolaşan söylentileri duydunuz mu?

Tuppence soğuk bir tavırla, "Faşist ve düşman ajanı olduğunu mu? Evet," diye cevap verdi.

Bayan O'Rourke, "Doğru olabilir," dedi. "O adamda baştan beri beni tedirgin eden bir hal vardı. Biliyorsunuz, onu sürekli izliyordum." Doğrudan Tuppence'e bakarak gülümsedi.

Bayan Rourke'un her zamanki gülümsemesi gibi bu da bir hayli ürpertici, bir cadının gülümsemesi gibi bir şeydi. "Hiç de yaşlandığı için işten ayrılmış, kendisiyle barışık bir adama benzemiyordu. Bana kalırsa o adam buraya bir amaçla

gelmişti."

Tuppence, "Sonra da polis peşine takılınca ortadan kayboldu.

Öyle mi?" diye sordu.

Bayan O'Rourke, "Olabilir," dedi. "Peki ya siz bu konuda ne düşünüyorsunuz, Bayan Perenna?"

Bayan Perenna, "Bilemiyorum," diye yanıtladı. "Olabilecek en tuhaf şey bu. Bir sürü söylentiye yol açıyor."

"Ah, söylentilerden size zarar gelmez. Baksanıza herkes 198

N veya M Agatha Chiristie hayatından memnun. Terasta oturmuş tahminler yürütüyorlar.

Sonuçta, sakin, sessiz adamın bizi yatağımızdayken bombayla havaya uçurabilecek biri olduğu sonucuna varacaklar."

Tuppence, "Siz ne düşündüğünüzü söylemediniz," dedi.

Bayan O'Rourke yine o tuhaf gülümsemesi ile güldü.

Bana kalırsa o adam emin bir yerlerde. Kesinlikle güvende...

Tuppence düşündü.

"Eğer nerede olduğunu bilseydi söylerdi... ama Tommy kesinlikle onun düşündüğü yerde değil."

Hazırlanmak üzere odasına çıktı. Betty Sprot yüzünde muzip bir ifade ile koşarak Cayley'lerin odasından çıktı.

Tuppence, "Yine ne işler becerdin küçük?" diye sordu.

Betty ,"Kaz yavrusu kaz yavrusu," dedi.

Tuppence, "Nerelere gidiyorsun?" diye devam etti. "Yukarı."

Çocuğu havaya, başının üstüne kaldırdı. "Aşağı," derken de yere indirdi.

O sırada Bayan Sprot yanlarına geldi, Betty'nin yürüyüşe çıkma saati gelmişti.

Betty umutla, "Saklambaç?" dedi. "Saklambaç?"

Şimdi saklambaç oynamanın zamanı değil, dedi Bayan Sprot.

Tuppence odasına girerek şapkasını giydi. (Tuppence için şapka giymek büyük bir sıkıntıydı asla giymezdi, hiçbir zaman bu zahmete katlanmazdı, ama Patricia Blenkensop'un takması gerektiğini düşünerek o çirkin şeyi başına oturttu.)

Birisi şapka dolabındaki şapkaların yerlerini değiştirmişti.

Bunu hemen fark etti. Biri odasını mı karıştırmıştı? Neyse karıştırsın! Zavallı Bayan Blenkensop'u suçlu çıkaracak hiçbir şey bulamazlardı.

Penelope Playne'nin mektubunu görülecek şekilde masanın üzerine bırakarak aşağıya indi ve evden çıktı.

 Kapıdan çıkarken saat on olmuştu. Daha çok zamanı vardı.

Havaya baktı. Bu arada kapının hemen yanındaki pis bir birikintiye bastı ama bunun farkında olmadan yürüdü.

Kalbi hızla çarpıyordu. Başaracaklardı muhakkak

başaracaklardı!

II

Yarrow kasabanın biraz dışında küçük bir istasyonuydu.

İstasyonun dışında bir otomobil bekliyordu. Yakışıklı genç adam bir direksiyon başında oturuyordu. Şapkasının kenarını tutarak Tuppence'i selamladı, bu tavrı pek de normal

görünmüyordu.

Tuppence ön lastiğe kuşkulu bir havada bir tekme atarak, "Bu biraz inik değil mi?" diye sordu.

Uzağa gitmeyeceğiz madam.

Tuppence başıyla onayladıktan sonra arabaya bindi.

Kasabaya doğru değil de düzlüklere doğru gidiyorlardı. Döne döne bir tepeye çıktıktan sonra yan bir yola kıvrılarak, doğrudan aşağıya derin bir vadiye indiler. Bir grup ağaç gövdesinin arkasından çıkan bir gölge onlara doğru geldi.

Araba durdu. Tuppence hemen inerek kendisine doğru

gelmekte olan Antony Marsdon'u karşıladı.

Genç adam, "Beresford iyi," dedi. "Dün yerini tespit ettik.

Tutuklu. Diğer tarafın eline geçmiş bazı iyi nedenlerle on iki saat onların elinde kalması gerekiyor. Bakın gelmesi beklenen bir tekne var ve biz bu tekneyi ele geçirmeyi çok istiyoruz. Bu nedenle, Beresford son dakikaya kadar orada kalacak, oyunu bozmak istemiyoruz." Genç adam merakla ona baktı.

"Anlıyorsunuz değil mi?"

Oh tabii. Tuppence ağaçların arkasına kısmen saklanmış çadır bezinden tuhaf, karmaşık kitleye bakıyordu.

 Genç adam, "Hiç merak etmeyin," diye ekledi.

Tuppence, Tabii. Tommy'nin kurtulacağından eminim," dedi.

"Bana iki yaşında bir çocukmuşum gibi davranmanıza gerek yok. İkimiz de bazı riskleri göze almıştık zaten.

Oradaki nesne nedir öyle?"

Şey... Genç adam çekiniyor gibiydi "Şey yani. Sizden önce bazı belirli girişimlerde bulunmam istendi. Ama aslında gerçekten de bunu yapmak hoşuma gitmiyor.

Anlayacağınız..."

Tuppence soğuk bir bakışla genç adamı süzdü.

Neyi yapmaktan hoşlanmıyorsunuz? diye sordu.

Şey yani siz Deborah'in annesisiniz. Demek istediğim eğer Deborah bunu duyarsa bana...

"Başıma bir bela gelirse mi? Eğer ben sizin yerinizde olaydım bundan Deborah'a bahsetmezdim. Açıklama yapmanın yanlış

olduğunu söyleyen kesinlikle haklıdır."

Sonra samimiyetle ona bakarak gülümsedi.

"Sevgili yavrum, neler hissettiğinizi biliyorum. Siz ve Deborah gibi gençler için bu gibi şeyleri son derece doğal görüyorsunuz, sizler riske girebilirsiniz ama bizim gibi orta yaşlılar korunmalıdır diye düşünüyorsunuz, değil mi? Halbuki bu çok saçma, çünkü eğer ölmesi gereken biri varsa, bunun genç biri değil de hayatının en iyi yıllarını geride bırakmış orta yaşlı biri olması çok daha uygun olur. Hem şimdi Deborah’ın annesi olduğum için bana kutsal bir varlıkmışım gibi

bakmaktan vazgeçip ne gibi berbat, tehlikeli bir iş yapmam gerektiğini söyleyin bana."

Genç adam hayranlıkla, "Biliyor musunuz?" dedi. "Bence siz muhteşem bir insansınız.

Kesinlikle muhteşem!"

Tuppence, "Kompliman yapmayı bırakın," dedi. "Zaten 201

N veya M Agatha Chiristie kendimi yeterinden de fazla beğenirim, buna bir de sizin katkıda bulunmanıza hiç gerek yok. Neyse şu büyük fikir neymiş bakalım?"

Tony tek bir hareketle büyük karmaşık çadır bezi kitleyi gösterdi.

Bu, dedi. "Bu bir paraşütten kalanlar."

Tuppence, "Aha," dedi. Gözleri parlıyordu.

Tek başına paraşütle atlayan biri, diye açıklamayı sürdürdü Tony Marsdon. "Allahtan buralarda sivil savunma birlikleri oldukça etkin. Paraşütün inişi saptanmış ve kadın yakalanmış."

Kadın mı?

Evet kadın. Hemşire kıyafetinde bir kadın.

Neyse ki rahibe değil, dedi Tuppence. "Etrafta otobüste biletçiye para öderken kıllı kolları ortaya çıkan rahibeler hakkında birçok öykü dolaşıyor."

Neyse, rahibe değil, kadın kıyafetine girmiş bir erkek de değil. Orta boylu, orta yaşlı, koyu renk saçlı ve minyon yapılı bir kadın.

Tuppence, "Hayret," dedi. "Sanki beni tanımlıyorsunuz."

Tony, "Tam isabet," dedi.

Tuppence, "Yani?" diye sordu.

Marsdon yavaşça, "Bundan sonrası size ait," dedi.

Tuppence gülümsedi.

Sanırım anlıyorum. Nereye gideceğim ve ne yapacağım?

Gerçekten Bayan Beresford çok cesursunuz. Sinirleriniz de inanılmayacak kadar kuvvetli.

Tuppence sabırsızlanarak, "Nereye gideceğim ve ne yapacağım?" diye yineledi.

"Maalesef verilen talimatlar çok yetersiz. Kadının cebinde bulunan kâğıtta Almanca olarak aynen şunlar yazıyordu: 202

N veya M Agatha Chiristie

'Leatherbarrow'a yürü.

Taş haçın doğusuna doğru. 14 St Asalph Yolu, Dr. Binion.'

Hepsi bu kadar."

Tuppence başını kaldırdı. Hemen yakınlarındaki tepenin üzerinde taştan bir haç vardı.

Tony, "İşte bu," dedi. "Tabii ki işaret levhaları kaldırıldı. Ama Leatherbarrow oldukça büyük bir yer. Taş haçtan gerektiği gibi doğuya doğru yürürseniz tam üzerine ulaşmanız gerekir."

Ne kadar uzaklıkta?

En aşağı beş mil.

Tuppence alaya bir tavırla, "Yemek öncesi için sağlıklı bir yürüyüş," diye belirtti. "Oraya ulaşınca Dr. Binion'un bana bir yemek ikram edeceğini umarım."

Almanca biliyor musunuz Bayan Beresford?

"Yalnızca birkaç sözcük. İngilizce konuşmakta ısrar ederim aldığım talimatın böyle olduğunu söylerim."

Marsdon, "Bu korkunç bir risk," dedi.

"Saçma. Beklenen kişinin değiştirildiği kimin aklına gelir ki?

Yoksa yakın çevrede bir paraşütçü yakalandığı duyuruldu mu?"

"Kadını yakalayan adamlardan her ikisi de polis şefi tarafından gözaltına alınmış bulunuyor. Arkadaşlarına ne kadar akıllı olduklarını anlatmaları riskini göze alamazlardı tabii."

Başka biri görmüş ya da işitmiş olabilir.

Tony gülümsedi.

Sevgili Bayan Beresford, her gün bir, iki, üç, beş hatta yüzlerce paraşütçünün yakalandığı söylentilerine artık alışıldı, kimse umursamıyor.

Bu doğru, diye onayladı Tuppence. "Öyleyse haydi oraya götürün beni."

"Tüm teçhizat burada. Yanımızda makyaj konusunda uzman 203

N veya M Agatha Chiristie bir kadın polis de var. Benimle gelin."

Ağaçların arasında küçük bir sığınak vardı. Hemen girişin ağzında orta yaşlı bir kadın duruyordu.

Tuppence'a bakıp, beğeniyle onayladı.

Sundurmanın içinde ters çevrilmiş bir kolinin üzerine oturan Tuppence kendini uzman makyajcının ellerine teslim etti.

Nihayet kadın geri çekilerek beğeniyle başını salladı ve, Bana kalırsa çok iyi iş çıkardık, dedi. " Siz ne dersiniz efendim?"

Tony, "Çok güzel," diye onayladı.

Tuppence elini uzatarak kadının elindeki aynayı aldı. Yüzünü aynada görünce bir hayret çığlığı atmamak için kendini zor tuttu.

Kaşlarına tamamen farklı bir şekil verilmiş, bu da yüzünün ifadesini tamamen değiştirmişti.

Saçlarının arasına gizlenen küçük plaster parçacıklarıyla kulaklarının üstünden yüz derisi çekilerek gerginleştirilmiş, yüz çizgileri değiştirilmişti. Biraz pudralı macun ile burnuna da farklı bir şekil verilmiş, gagaya

benzetilmişti. Ustaca yapılan makyaj ağzının iki yanından aşağı inen iki derin çizgiyle birlikte onun yaşına birkaç yıl daha eklemişti. Yüzü bütün olarak ifadesiz, biraz da aptal görünüm kazanmıştı.

Tuppence beğenisini belirterek, "Çok ustaca bir çalışma,"

dedi. Kuvvetle burnunu elledi.

Kadın, "Dikkatli olmalısınız," diye uyardı. Sonra elindeki iki ince tabaka halindeki doğal kauçuğu gösterdi. "Ne dersiniz, bunları yanaklarınızın içinde taşımaya katlanabilir misiniz?"

Tuppence canı sıkılarak, "Herhalde katlanmam gerekiyor,"

dedi.

Makyajcı onları da yerlerine yerleştirerek çenesi üzerinde de kısa bir süre çalıştı.

Pek rahat olmadığınızı biliyorum, demişti.

 Tony basiretli bir şekilde sundurmadan çıktı. Tuppence kendi eşyalarını çıkararak hemşire elbiselerini giydi. Omuzları biraz geniş geldiği halde bu elbiseler vücuduna uymuş sayılırdı.

Koyu mavi başlık yeni görünüşünü tamamlayan son unsur oldu. Bütün bunların içinde Tuppence'in asıl hoşuna gitmeyen geniş kare burunlu ayakkabılardı.

Beş mil yürüyeceğim, dedi. "Bu yürüyüşü kendi

ayakkabılarımla yapmayı tercih ederdim."

Herkes bunun doğru olduğunda hemfikirdi üstelik,

Tuppence'in kendininkiler de lacivert, erkek ayakkabısı benzeri pabuçlardı ve üniformaya yakıştığı için bunları giymesinde hiçbir sakınca yoktu.

Tuppence koyu mavi çantanın içine ilgiyle baktı pudra, ruj yoktu, iki sterlin ve biraz bozuk para, on dört pence altı peni, bir mendil ve Freda Elton, 4 Manchester Caddesi, Sheffield, adına düzenlenmiş bir kimlik belgesi. > Tuppence kendi ruju ile pudrasını bu çantaya geçirdi ve ayağa kalkıp yola çıkmaya hazırlandı.

Tony Marsdon başını diğer tarafa çevirmişti. Kaygıyla,"Sizi bu işin içine soktuğum için kendimi çok kötü hissediyorum,"

dedi.

Ne hissettiğinizi biliyorum.

"Ama şunu kabul edin ki bu çok önemli saldırının nereden ve ne zaman geleceğini öğrenmemiz gerekiyor."

Tuppence, onun kolunu okşadı. "Hiç endişelenmeyin, yavrucuğum. Belki inanmayacaksınız ama bu gibi işler beni eğlendiriyor."

Tony Marsdon yeniden,"Bana kalırsa siz gerçekten muhteşem bir insansınız," dedi.

Bir şekilde kendini yorgun hisseden Tuppence 14. St. Asalph Caddesi'nin başında durup soluklanırken Dr. Binion'nun bir doktor değil dişçi olduğunu gördü.

Gözünün ucu ile yolun diğer ucundaki evin önünde eski görünüşlü bir arabanın içinde oturan Tony Marsdon'a baktı.

Tuppence'in Leatherbarrow'a kadar olan beş mili verilen talimattaki gibi yürümesine karar vermişlerdi. Araba ile gelseydi bu durum fark edilebilirdi.

Düzlük alanın tam üstünde alçalarak uçan iki düşman uçağı bir hemşirenin kırsal alanda tek başına yürüdüğünü

görmüşlerdi.

Tony Marsdon ise polis kadınla tam ters yönden, oldukça dolambaçlı bir yol izleyerek Leatherbarrow'a gelmiş, caddenin diğer ucundaki yerini alıp beklemeye başlamıştı. Şimdi her şey hazırdı.

Tuppence, "Arenanın kapıları açıldı," diye mırıldandı.

"Aslanların için bir Hıristiyanı gönderin! Neyse hiç kimse hayatın keyfini çıkarmadığımı söyleyemez!"

Caddenin diğer tarafına geçerek kapıyı çaldı. Bu arada Deborah'ın bu genç adamı ne kadar seviyor olabileceğini düşünüyordu. Orta yaşlı, asık hizmetçi suratlı bir kadın kapıyı açtı. Bu yüz hiç de İngilize benzemiyordu.

Tuppence, "Dr. Binion?" diye sordu.

Kadın yavaşça onu tepeden tırnağa süzdü.

Hemşire Elton olmalısınız? diye sordu.

Evet.

O halde yukarıya, doktorun muayenehanesine geleceksiniz?

Geri çekilerek, Tuppence'e yol verdi. Kapı arkasından kapanmıştı. Şimdi karanlık, küçük muşamba kaplı bir

holdeydiler.

 Hizmetçi, onu yukarıya çıkararak birinci katta bir odanın kapısını açtı.

Lütfen bekleyin. Doktor sizinle konuşmaya gelecek.

Dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Burası sıradan bir dişçi muayenehanesiydi.

Tuppence dişçi koltuğuna bakarak gülümsedi. İlk kez buna bakınca buraya özgü olağan korkuları hissetmiyordu. Aslında yine, "Dişçi korkusu" duyuyordu ama tamamen başka nedenlerle.

Şimdi kapı açılacak ve Dr. Binion içeriye girecekti. Acaba.

Dr. Binion kimdi? Bir yabancı mı?

Yoksa daha önce gördüğü biri mi? Eğer görmeyi beklediği insansa...

Kapı açıldı.

İçeriye giren adam Tuppence'in göreceğini düşündüğü kişi değildi. Aksine hiç umut etmediği biriydi.

İçeriye giren Kumandan Haydock'du.

BÖLÜM 14

I

Bir an Tuppence'in zihninden Tommy'nin kayboluşunda,

Kumandan Haydock'un rol oynamış olabileceği geçtiyse de kararlılıkla bu düşünceleri hemen bir tarafa bıraktı. Tüm zekâsını yaptığı işe vermesi gereken bir andaydı.

Acaba Kumandan Haydock, onu tanıyacak mıydı? Bu ilginç bir düşünceydi.

Önceden kimi görürse görsün tanıdığına dair en ufak bir hareket yapmadan, en ufak bir şaşkınlık belirtisi vermeden adeta çelikten bir heykelmiş gibi durmak konusunda kendini hazırlamıştı. Görevi gereği her şeye hazırdı;

daha doğrusu her tür sürprize, dolayısıyla da durumunu belli edecek herhangi bir işaret vermediğinden kesinlikle emindi.

Hemen ayağa kalktı, herhangi bir Alman kadınının ancak büyük şefin huzurunda durabileceği kadar saygılı bir havada, dimdik duruyordu.

Kumandan, "Demek geldiniz," dedi.

İngilizce konuşuyordu ve halinde hiçbir değişiklik yoktu.

Tuppence tok bir sesle, "Evet," dedi. Sonra da ekledi.

"Hemşire Elton."

Haydock esprili bir şey duymuşçasına gülümsedi.

 Hemşire Elton. Fevkalade.

Ona onaylarcasına bir beğeniyle bakıyordu.

Nazik bir sesle, "Çok düzgün görünüyorsunuz," dedi.

Tuppence başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi. İnisiyatifi ona bırakıyordu.

Haydock, "Sanırım ne yapacağınızı biliyorsunuz," diye ekledi. "Lütfen oturun."

Tuppence buna uyarak oturdu ve yanıtladı.

Ayrıntılı talimatları sizden alacağım, dedi.

Haydock, "Çok doğru," dedi. Sesinde hafif alaycı bir tonlama vardı.

Günü biliyor musunuz? diye sordu.

Dördü!

Haydock şaşırmış görünüyordu. Yüzü asıldı.

Ya demek bunu biliyorsunuz?

Bir an sessizlik oldu. Ardından Tuppence, "Şimdi lütfen bana ne yapacağımı bildirin," dedi.

Haydock, "Zamanı var, sabırlı olun!" diye yanıtladı.

Bir dakika sonra da, "Hiç kuşkusuz Şans Souci'yi hakkında bilgi sahibisiniz, değil mi?" diye sordu.

Tuppence, "Hayır," diye yanıtladı.

Bilmiyor musunuz?

Kararlılıkla, "Hayır," diye yanıt veren Tuppence, "Bakalım şimdi ne yapacaksın?" diye düşünüyordu. Kumandanın yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

"Demek Sans Souci'yi duymadınız? Bu beni çok şaşırttı çünkü bildiğim kadarıyla son bir aydır orada kalıyordunuz..."

Odaya bir ölüm sessizliği hâkim oluvermişti.

Kumandan, "Buna ne dersiniz Bayan Blenkensop?" diye sordu.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum Dr. Binion. Daha bu sabah paraşütle atlayarak ulaştım buraya."

Haydock tekrar gülümsedi. Hiç kuşkusuz hoş bir gülümseme değildi bu.

"Çalılıklara takılmış birkaç metre paraşüt bezi gerçekten de aldatıcı olabiliyor. Ben Dr.

Binion değilim, sayın bayan. Aslında Dr. Binion benim dişçim. Zaman zaman burayı bana bırakmak nezaketinde

bulunur."

Tuppence, "Sahi mi?" diye sordu.

Öyle Bayan Blenkensop. Yoksa size gerçek isminiz olan Beresford ile hitap etmemi mi tercih ederdiniz?

Tekrar derin bir sessizlik oldu. Tuppence iç çekti.

Haydock başını sallıyordu.

"Anlayacağınız oyun bitti. Bilirsiniz öyküde örümcek sineğe

'Benim ağıma kendi ayaklarınla gelen sensin,' der?"

Hafif bir sesin ardından kumandanın elinde küçük bir tabanca belirdi. Konuşurken sesi iyice boğuktu.

"Size en ufacık bir ses bile çıkarmamanızı öneririm. Daha yardım ulaşamadan ölmüş olursunuz. Ayrıca bağırmanızın kimsenin dikkatini çekmeyeceğinden de emin olabilirsiniz, burası bir dişçi muayenehanesi, bilirsiniz diş hastaları genellikle acıdan, korkudan bağırırlar."

Tuppence son derece sakin olarak, "Her şeyi düşünmüş

gibisiniz," dedi. "Peki ya benim nerede olduğumu bilen arkadaşlarım olduğunu biliyor musunuz?"

"Ah hâlâ o mavi gözlü çocuğa mı güveniyorsunuz yoksa kahverengi miydi? Genç Anthony Marsdon! Çok üzgünüm ama Bayan Beresford genç Anthony bizim bu ülkedeki en güvenilir ve cesur adamlarımızdan biridir. Biraz önce de dediğim gibi bir parça paraşütün aldatma etkisi muhteşem oldu. Bu paraşütçü 210

N veya M Agatha Chiristie öyküsüne kolayca aldandınız."

Bütün bu deli saçması oyunlardaki amacı halen anlayabilmiş

değilim.

"Öyle mi? Anlayacağınız arkadaşlarınızın sizi kolayca bulmalarını istemiyoruz. Eğer izinizi bulsalar bile bu onları Yarrow'a ve arabada sizi bekleyen bir erkeğe götürecektir.

Kaybolmanızla saat bir ile iki arasında Leatherbarrow'a yürüyerek gelen bir hemşire arasında bağlantı kurmak kimsenin aklına gelmeyecektir, özellikle de yüzünüz böylesine

değiştirilmişken."

Tuppence, "Çok güzel," dedi.

"Biliyor musunuz, bu denli metin olabilmenize hayranım.

Gerçekten de sinirleriniz çok sağlam. Sizi takdir ediyorum. Size karşı zor kullandığım için özür dilerim, ama Şans Souci'de neler keşfettiğini öğrenmek benim için hayati önem taşıyor."

Tuppence yanıt vermedi.

Haydock sakin bir sesle, "Size bildiklerinizi söylemenizi öneririm," dedi. "Bir dişçi muayenehanesinin ve buradaki aletlerin neler başarabileceğini düşünemezsiniz bile."

Tuppence yalnızca onu ters bir bakışla süzmekle yetindi.

Haydock sandalyesinin arkasına yaslanarak, "Evet," dedi.

"Çok metin ve cesur bir insan olduğunuzu biliyorum, sizin tipinizdeki kadınlar genellikle böyledirler. Ama resmin diğer tarafına da bir bakmaya ne dersiniz?"

Ne demek istiyorsunuz?

"Thomas Beresford'dan bahsediyorum, eşinizden, hani şu Bay Meadowes adı altında Şans Souci'ye gelen kocanızdan. Kendisi şu anda benim evimin mahzeninde hapsedilmiş durumda."

Tuppence sert bir şekilde, "Buna inanmıyorum," dedi.

"Penny Plain'in mektubundan dolayı mı? Bunun genç Anthony'nin çalışmasının küçük bir parçası olduğunu hâlâ 211

N veya M Agatha Chiristie anlayamadınız mı? Sırrınızı açıkladığınızda bu oyunu ona siz ellerinizle sundunuz."

Tuppence'in sesi titriyordu.

Öyle ise Tommy... Tommy...

'Tommy," dedi Kumandan Haydock. "Hep olduğu yerde tamamıyla benim kontrolümde.

Şimdi iş size kalıyor. Eğer sorularıma doğru cevap verirseniz bu onun için bir şans olabilir.

Eğer vermezseniz asıl planı uygularım. Başına vurularak bayıltılacak ve açık denize götürülüp suya atılacak."

Tuppence birkaç dakika düşündükten sonra yine sakin ve kararlı bir sesle, "Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bilmek istediğim şunlar. Kimin hesabına çalışıyorsunuz? Bu kişi ya da kişilerle nasıl bağlantı kuruyorsunuz? Şimdiye kadar neler rapor ettiniz? Ve tam olarak ne biliyorsunuz?"

Tuppence omzunu silkti.

Size istediğim gibi yalan söyleyebilirim, dedi.

Sanmam, çünkü söylediklerinizi sınayacağım. İskemlesini biraz daha yakına çekti. "Sayın bayan neler hissettiğinizi biliyorum, ama şuna inanın ki size ve kocanıza derin bir hayranlık duyuyorum. Tecrübeli ve zekisiniz.

Yeni kurulacak devletin sizin gibi zeki insanlara ihtiyacı olacak yani şu aptal hükümetinizin sonu geldiği zaman yerine kurulacak devletin demek istiyorum. Bazı düşmanlarımızı dostumuz yapmak

istiyoruz tabii değerli olanlarını. İnanın bana.

"Eğer kocanızı öldürmek için emir vermek zorunda kalırsam bunu yaparım bu benim görevim, ama bunu yaptığım için de kendimi çok kötü hissedeceğim de açık. O çok iyi bir adam, sessiz, mağrur ve zeki. Size söyleyeceklerimi bu ülkede çok az kişi anlayabiliyor.

Liderimiz bu ülkeyi sizin düşündüğünüz anlamda işgal etmek 212

N veya M Agatha Chiristie istemiyor. O yeni bir Britanya kurmak istiyor, kendi gücünü elinde tutan, daha güçlü bir ülke Almanların değil idare ettiği bir Britanya olacak bu.' En iyi tip İngilizlerin zeki, cesur, uyumlu ve soyları ıslah edilmiş.

Shakespeare'in de dediği gibi 'Yeni ve Cesur Bir Dünya.

Öne doğru eğildi.

Karmaşayı ve yetersizliği ortadan kaldırmak istiyoruz.

Rüşveti, yolsuzluğu ve yozlaşmayı."

Bencil, paradan başka bir şey düşünmeyen çıkarcıları. Bu yeni devlette siz ve kocanız gibi kişilik sahibi insanlar cesur ve güvenilir insanlar istiyoruz, eski düşman yeni dost olabilecek kişiler. Eğer diğer birçok ülkede olduğu gibi bu ülkede de amaçlarımıza ve inançlarımıza inanan, içtenlikle bağlanan insanların sayısını duysanız şaşırırsınız. Biz kendi aramızda yeni bir Avrupa yaratacağız. Başarıya, gelişime açık bans içinde yaşayan bir Avrupa. Bunu böyle görmeye çalışın çünkü şundan emin olabilirsiniz ki bizim yolumuz..."

Sesi buyurucu, etkileyiciydi. Öne doğru eğilmiş bu haliyle İngiliz bir donanma subayının somut örneği gibi görünüyordu.

Tuppence, ona bakarak söyleyecek bir şeyler aradı. Yalnızca hem çocukça hem de yakışıksız bir şey geldi aklına.

Kaz yavrusu kaz yavrusu, dedi.

II

Söylediği sözün etkisi öyle kuvvetli olmuştu ki buna kendi bile şaşırdı.

Haydock hemen ayağa kalktı. Yüzü öfkeden mosmor

olmuştu, bir an içinde o İngiliz denizci havası tamamen kaybolmuştu. İşte o anda Tuppence da Tommy'nin fark ettiği şeyi gördü:

Kızgın bir Prusyalı!

 Ona akıcı bir Almanca ile küfretti. Sonra yeniden İngilizce olarak, "Seni koca aptal!" diye haykırdı. "Bu şekilde yanıt vererek kendini ele verdiğini fark etmiyor musun? İşte şimdi yapacağını yaptın -hem kendine hem de değerli kocana!"

Sesini yükselterek bağırdı.

Anna!

Tuppence'! bu odaya alan kadın içeri girdi. Haydock

tabancayı ona vererek, "Ona dikkat et," dedi. "Gerekirse vur."

Hızla odadan çıktı.

Tuppence ifadesiz bir suratla önünde duran Anna'ya baktı.

Beni gerçekten vuracak mısınız? diye sordu.

Anna sakin bir sesle cevap verdi.

"Beni kandırmaya çalışmayın. Geçen savaşta oğlum Otto öldürüldü. O zamanlar otuz sekiz yaşındaydım şimdi ise altmış

iki, ama asla unutmadım."

Tuppence bu geniş ve ifadesiz çehreye baktı. Bu yüz ona Polonyalı kadını yani Vanda Polonska'yı hatırlatıyordu. Aynı ürkütücü vahşi ifade ve tek amaca odaklanma! Aynı kin!

Annelik acımasızlığı! Kim bilir İngiltere'nin dört bir köşesinde onunla aynı duyguları paylaşan sessiz ne Bayan Jones'lar, Bayan Smith'ler vardı. Kadın milleti ile tartışmaya gelmezdi özellikle de kalbi yaralı bir ana ile.

O sırada Tuppence'in zihninde bir kıpırdanma hissetti aklından silinmiş bir anı her zaman bildiği ama beyninde ön plana çıkarmakta başarılı olamadığı bir şey. Hz. Süleyman...

Evet Hz. Süleyman'la bu iş arasında bir bağlantı vardı...

Kapı açıldı. Kumandan Haydock odaya döndü.

Girer girmez hırsla bağırdı.

Nerede o? Nereye sakladın onu?

Tuppence, ona bakıyordu. Gerçekten şaşırmıştı. Onun neden bahsettiğini anlamıyordu.

 Hiçbir şey almamış ve saklamamıştı.

Haydock Anna'ya, "Çık dışarı," dedi.

Kadın tabancayı ona vererek odadan çıktı.

Haydock bir iskemle çekerek oturdu. Kendine hâkim olmakta zorlandığı anlaşılıyordu.

Bu şekilde beni atlatamazsınız biliyor musunuz? dedi. "Sizi yakaladım ve insanları konuşturmasını bilirim pek hoş

yöntemlerle olmasa da. Sonuçta nasıl olsa gerçeği

söyleyeceksiniz. Şimdi söyleyin, onu ne yaptınız?"

Tuppence o anda onunla pazarlık etmesini sağlayacak bir şeyin peşinde olduğunu anladı.

Onda olduğunu sandıkları bu şeyin ne olduğunu bir de

anlayabilseydi!

Sakin bir sesle, "Onun bende olduğunu nereden

biliyorsunuz?" diye sordu.

Söylediğiniz şeyden, aptal kadın! Yanınızda olmadığını biliyoruz çünkü bu kıyafeti giyerek eski eşyalarınızı bize bıraktınız.

Tuppence, "Ya onu başka birine postalamışsam?" diye sordu.

"Aptallık etmeyin. Düne kadar postaladığınız her şey kontrol edildi. Hayır postalamadınız.

Hayır, yalnızca bir tek şey yapmış olabilirsiniz. Bu sabah Şans Souci'den çıkmadan önce onu orada bir yere saklamış

olabilirsiniz. Onu sakladığınız yeri bana söylemeniz için size yalnızca üç dakika veriyorum."

Saatini masanın üstüne koydu.

Üç dakika, Bayan Thomas Beresford.

Duvardaki saat tıkırdıyordu.

Tuppence tamamen ifadesiz bir yüzle kıpırdamadan

oturuyordu.

 O anda kafasının içinde çakan bir şimşekle her şeyi tüm açıklığıyla algıladı tüm olup bitenler gözler önüne serildi.

Bütün bu işlerin merkezinde kimin olduğunu ve tüm örgütün başının kim olduğunu anladı.

Birden Haydock'un sesiyle irkildi.

On saniyeniz kaldı...

Aynen kötü bir düş görürcesine onu izledi, tabancayı kaldıran kolunu gördü ve saydığını duydu.

Bir, iki, üç, dört, beş...

Sekize geldiği anda bir tabanca patladı ve Haydock kırmızı öfke dolu yüzünde bir şaşkınlık ifadesi ile sandalyesine öne doğru yıkıldı. Kendini öylesine kurbanını izlemeye kaptırmıştı ki o sırada arkasındaki kapının açıldığını duymamıştı.

Tuppence derhal ayağa fırladı. Kapının önündeki üniformalı adamı itip arkasındaki adama doğru koştu ve onun tüvit ceketinin kolunu yakalayarak, "Bay Grant!" diye bağırdı.

Evet, evet dostum. Her şey yolunda. Muhteşemdiniz.

Tuppence bu iltifatları umursamayarak, "Çabuk," dedi.

"Kaybedecek hiç zamanımız yok.

Arabanız burada mı?"

Evet.

Hızlı bir şey mi? Hemen Şans Souci'ye gitmeliyiz. Ah

vaktinde yetişebilsek! Buraya telefon edip cevap

alamamalarından önce.

İki dakika sonra Leatherbarrow'un sokaklarında hızla

ilerleyen arabadaydılar. Kırsal alana çıkar çıkmaz arabanın hız göstergesi çok daha yükseldi.

Bay Grant hiç soru sormuyordu. Tuppence tüm heyecanıyla hız göstergesini izlerken Grant son derece sakin onun yanında oturuyordu. Sürücüye gereken emir verilmiş, adam arabayı son hızında kullanıyordu.

 Tuppence yalnızca bir tek kez konuştu.

'Tommy?"

Çok iyi. Yarım saat önce kurtarıldı.

Tuppence başıyla onayladı.

Nihayet Leahampton'a yaklaşıyorlardı. Şehrin dönemeçli yollarından hızla geçip tepeye çıktılar.

Tuppence araba durunca hemen atladı ve Bay Grant ile

birlikte bahçe yolundan evin girişine doğru koştular. Antrenin kapısı her zamanki gibi açıktı. Görünürlerde kimse yoktu.

Tuppence hemen ses çıkarmadan yukarıya koştu.

Önünden geçerken kendi odasının içine bir göz attı,

karıştırılmış çekmeceleri ve dağınık yatağını gördü. Başını salladıktan sonra koridor boyunca ilerledi ve hemen Bayan ve Bay Cayley'in kaldıkları odaya girdi.

Oda boştu. Sakin bir hava vardı ve hafif ilaç kokuyordu.

Tuppence yatağa doğru giderek örtüyü çekti.

Bütün yorgan ve çarşaflar yere düştü. Tuppence şiltenin altına elini sokarak resimli bir çocuk kitabını çıkararak Bay Grant'e döndü.

İşte, dedi. "Hepsi bunun içinde..."

Neler oluyor burada?...

Arkalarını döndüler. Bayan Sprot kapının önünde duruyordu.

Tuppence, "Ve şimdi de size," dedi. "Size 'M'i takdim edeyim. Evet Bayan Sport. Bunu çok önce anlamalıydım."

Bu karmaşaya uygun bir açıklama bulmak ise biraz sonra boş

odanın kapısına ulaşan Bayan Cayley'e kaldı.

Aman Tanrım, dedi eşinin yatağının darmadağınık halini gören Bayan Cayley. "Acaba Bay Cayley buna ne diyecek?"

BOLUM 15

Tuppence, "Bunu baştan beri tahmin etmeliydim," dedi.

Gergin sinirlerini dolu bir kadeh brendi ile yatıştırmaya çalışırken sevinç içinde bir Tommy'ye, bir Bay Grant'e ve bira bardağı elinde ağzı kulaklarında oturan Albert'e bakıyordu.

Bize olanları anlat Tuppence, dedi Tommy merakla.

Tuppence, "İlk önce sen," dedi.

Tommy, "Benim pek anlatılacak bir şeyim yok," dedi. "Bir rastlantı, kaza diyelim, sonucunda gizli telsiz cihazını buldum.

Rol yaparak onları kandırıp kaçabileceğimi sanmıştım, ama Haydock benden daha akıllı çıktı."

Tuppence, "Adam hemen Bayan Sprot'a telefon etti," dedi. "O

da yola çıkıp elinde çekiçle seni beklemeye başladı. Aslında oyun masasından yalnızca üç dakika için ayrıldı. Dönüşünde soluk soluğa olduğunu fark etmiştim, ama bundan kuşkulanmak hiç aklıma gelmedi."

 Bundan sonrası, dedi Tommy. "Tamamen Albert'in başarısı.

Sadık bir köpek gibi kokumu aldı. Mors işaretleriyle horlayarak işaret verdim ve Albert de bunu anlayıp karşılık verdi.

Hemen sonra da gidip Bay Grant'e haberleri iletmiş, o gece ikisi birlikte geldiler. Biraz daha horultu! Sonuçta onların denizden gelecek destek gücü yakalamalarını sağlayacak kadar tutuklu kalmayı kabul ettim."

O sırada Bay Grant da söze karıştı.

"Haydock bu sabah evden çıkınca adamlarımız Korsan İni'ni aradı. Tekneyi ise bu akşam yakaladık."

Tommy, "Evet, şimdi sıra sende Tuppence," dedi.

"Öncelikle şunu belirtmek isterim ki bu konuda çok büyük aptallık ettim. Buradayken Bayan Sprot'dan başka herkesten kuşkulandım! Aslında bir ara telefonda ayın dördüne ilişkin o mesajı dinlediğimde tehlikede olabileceğim gibi kötü bir hisse kapılmıştım. Ama o sırada orada yalnızca üç kişiydik ve dolayısıyla kuşkularım Bayan Perenna'nın ya da Bayan

O'Rourke'un üzerinde yoğunlaştı. Nasıl da yanılmışım asıl tehlikeli olan tamamen pasif, sıradan bir insan gibi görünen Bayan Sprot'muş.

Tommy'nin de bildiği gibi o kayboluncaya kadar pek bir bilgiye ulaşamadım. Tam Albert ile bir plan üzerinde

çalışıyorduk ki birden hiç beklenmedik bir anda Anthony Marsdon ortaya çıktı. Başlangıçta bana tamamen zararsız biri gibi göründü tam Deb'in arkadaşlık edebileceği tipte biri olduğunu düşündüm. Ama iki şey dikkatimi çekti. Birincisi onunla konuştukça içimde onu daha önce hiç görmediğim izlenimi kuvvetleniyordu ve de evimize hiç gelmemiş olduğu.

İkincisi benim Leahampton ne yaptığımı tamamıyla bilmesine rağmen Tommy'nin İskoçya'da olduğunu sanıyordu. Bunda bir terslik olmalıydı. Eğer bilmesi gereken biri varsa o da Tommy'di çünkü ben zaten gayri resmi olarak çalışıyordum.

 İşte bu bana çok tuhaf geldi.

Bay Grant bana Beşinci Kol'dakilerin her yerde özellikle de hiç umulmayan yerlerde olabileceklerini söylemişti. Öyleyse bunlardan birinin Deborah’ın bölümünde çalışıyor olması da mümkündü? Bundan emin değildim ama yine de ondan onun için bir tuzak hazırlayacak kadar kuşkulanmıştım. Ona Tommy ile aramızda haberleşmemizi sağlayan bir parola olduğunu

söyledim. Aslında aramızdaki parola renkli bir kart postaldı ama hemen oracıkta Anthony'e bir Penny plain hikâyesi uydurdum.

Umut ettiğim gibi plan fevkalade işledi. Bu sabah onun gerçek kimliğini açıkça ortaya koyan bir mektup aldım.

"Zaten bütün hazırlıklar önceden yapılmıştı. Tek yapmam gereken terziye bir telefon ederek prova gününü iptal etmekti.

Bu balığın oltaya takıldığını gösteriyordu."

Albert, "Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi. "Hemen bir ekmek kamyonetine binerek Şans Souci'nin tam kapısı önüne biraz sulu çöp döktüm. Anason, sanırım oydu öyle kokuyordu."

Tuppence öykünün devamını anlattı. "Ben de dışarıya çıkınca özellikle bu pisliğe bastım.

Böylece ekmek kamyonetinin beni izlemesi kolay olacaktı.

Beni izleyince benim Yarrow'a bilet aldığımı duydu. Aslında zor olan işte bundan sonrasıydı."

Bay Grant, "Köpekler koku izlemekte ustadırlar," dedi. "O

kokuyu Yarrow'daki istasyonda ve ayakkabınızı sürdüğünüz arabanın lastik izlerinde yakaladılar. Bu da bizi onlara, taş haça ve sizin arkanızdan yürüdüğünüz kırsal bölgeye yöneltti. Bu arada düşmanın sizi dolayısıyla da onları kolayca

izleyebileceğimizden haberi olamadı tabii."

Albert, "Hep aynı şey," dedi. "Bu da bana harekete geçmek için fırsat verdi. O evde olduğunuzu biliyordum, ama başınıza neler gelebileceğini tahmin bile edemiyordum. Arka

 pencereden eve girdik ve o yabancı hizmetçi kadını

merdivenlerden inerken yakaladık.

Sanırım tam zamanında yetiştik."

Tuppence, "Geleceğinizi biliyordum," dedi. "Benim için önemli olan mümkün olduğunca zaman kazanmaktı. Eğer

kapıyı açtığınızı görmeseydim, konuşacakmış gibi yapacaktım.

Asıl beni şaşırtan bir anda gözlerimin önündeki perdenin kalkıp tüm gerçekleri ve ne kadar aptal olduğumu görmek oldu."

Tommy, "Nasıl anladın?" diye sordu.

Tuppence hemen, "Kaz yavrusu küçük kaz yavrusu," dedi.

"Bunu Kumandan Haydock'a söylediğim zaman çılgına döndü.

Kızmasının nedeni asla bunun gülünç ve ahmakça olması değildi. Sorun onunla alay etmiş olmam değildi. Hayır, bunun onun için bir şeyler ifade ettiğini hemen anlamıştım. Sonra o kadının Anna... yüzündeki ifade, Polonyalınınkine çok benziyordu. Aklıma Hz. Süleyman geldi ve bir anda her şeyi anladım."

Tommy bıkkınlıkla içini çekti.

Tuppence eğer bunu bir kere daha söylersen seni ben

öldüreceğim, dedi. "Neyi anladın ki?

Gördüğün her şey neydi? Allah aşkına bunların Hz.

Süleyman'la ne ilgisi var?"

"Anımsar mısın, iki kadın Hz. Süleyman'a gelerek yanlarındaki çocuğun kendilerinin olduğunu iddia ederler ve her ikisi de çocuğun kendisine

verilmesini ister. Süleyman, Madem öyle çocuğu ikiye bölün,"" der. Yalana anne hemen,

"Peki," dediği halde asıl anne,"

'Hayır,' diye haykırır. Çocuğu ona verin. Bildiğiniz gibi, gerçek anne çocuğunun öldürülmesine katlanamazdı. Bayan Sprot'un diğer kadını vurduğu o akşam, hepiniz bunun bir mucize olduğunu ve aslında çocuğu da vurmasının işten bile olmadığını söylediniz. Tabii böyle bir durumda bu olayın son 221

N veya M Agatha Chiristie derece olağan, sıradan bir durum olarak nitelendirilmesi doğaldı. Ama eminim ki çocuk kendi çocuğu olaydı bir an bile ateş etmeyi göze alamazdı.

Onu vurmaktan korkardı. Bu da Betty'nin onun çocuğu

olmadığını kanıtlıyordu. Bayan Sprot'un diğer kadını vurma nedeni de kesinlikle bu."

Neden?

Çünkü öbür kadın çocuğun gerçek annesiydi. Tuppence'in sesi titriyordu.

"Zavallı kadın zavallı çaresiz kurban. Buraya mülteci olarak gelmiş ve çocuğunu evlat edindiği için Bayan Sprot'a minnettar olmuştu."

İyi de Bayan Sprot neden bir çocuk evlat edinmek istesin ki?

"Kamuflaj! Usta işi psikolojik bir kamuflaj bu. Bir casusun çocuğunu da yanında işyerine götürmesi kimsenin aklına gelemeyecek bir şeydir. İşte ben de yalnızca bunun için Bayan Sprot'dan hiç kuşkulanmadım. Yalnızca çocuğu olduğu için.

Ama Betty'nin asıl annesi çocuğunun hasretine dayanamamış

ve çocuğunu almak için Bayan Sprot'un adresini bularak buraya gelmişti. Etrafta dolanıyor, bir fırsat bekliyordu.

Sonuçta bu fırsat eline geçti ve çocuğu kaçırdı."

'Tabii Bayan Sprot çılgına dönmüştü. Ne olursa olsun polis çağırmak istemiyordu. Bunun için de o mektubu kendisi yazdı, yatak odasında bulmuş gibi yaptı ve Kumandan Haydock'u da yardıma çağırdı. Bundan sonra da hep birlikte o sefil, perişan kadının peşine düştük, Bayan Sprot'un ona konuşma şansı vermemesi gerekiyordu, dolayısıyla onu hemen vurdu... Bırakın silah kullanmasını bilmemeyi aslında çok iyi bir nişancıydı.

Evet o zavallı kadını öldürdü ve yalnızca bu neden bile ona hiç acımamam için yeterli. O kötünün de kötüsüydü."

Tuppence bir an ara verdikten sonra ekledi.

"Kafamı kurcalayan bir başka ipucu da Betty ile Vanda 222

N veya M Agatha Chiristie Polonska arasındaki benzerlik oldu.

Kadın bana hep Betty'yi anımsatıyordu. Sonra çocuğun

saçma bir şekilde benim ayakkabı bağlarımla oynaması!

Aslında çocuk Carl von Deinim'in değil sözde annesinin bunu defalarca yaptığını görmüştü. Ama Bayan Sprot bunu görür görmez bulmamız için Carl'ın odasına bir sürü kanıt bıraktı ve buna gizli mürekkebe batırılmış bir ayakkabı bağının örneğini bile ekledi. Böylece bizi yanlış yola sevk etti."

Tommy, "Carl’ın suçlu olmamasına sevindim," dedi. "Onu seviyordum."

Tuppence korkuyla, "Kurşuna dizilmedi, değil mi?" diye sordu geçmişi kastederek.

Bay Grant olumsuzca başını salladı.

Hayır, sağlığı yerinde, dedi. "Bu arada size büyük bir sürprizim var."

Tuppence'in yüzü aydınlanmıştı.

Sheila'nın adına çok sevindim, dedi. "Tabii ki, Bayan Perenna'dan kuşkulanıp, yanlış avın peşine düşmemiz aptallık oldu."

Bay Grant, "Kadın bazı rejim aleyhtarı IRA eylemlerine katılmış, hepsi o kadar," dedi.

Bazen de Bayan O'Rourke'dan ve Cayley'lerden

kuşkulanıyordum.

Tommy, "Ben de Bletchley'den kuşkulanmıştım," diye ekledi.

Tuppence, "Halbuki asıl canavar Betty'nin annesi sandığımız, sakin, etliye sütlüye karışmadığını düşündüğümüz kadınmış,"

dedi.

Bay Grant, "Pek de öyle sayılmaz," dedi. "Çok tehlikeli bir kadın ve son derece zeki, iyi bir aktris. Ve söylemeye bile utanıyorum, ama kendisi bir İngiliz."

Tuppence, "Öyle ise ona hiç acımadığım gibi kurduğu plan 223

N veya M Agatha Chiristie nedeniyle takdir de etmiyorum.

Yaptıklarını kendi vatanı için bile yapmamış." Yeni bir merakla Bay Grant'e baktı ve, Aradığınızı buldunuz mu? diye sordu.

Bay Grant başını salladı.

Evet her şey o her birinden iki adet olan çocuk kitaplarının içinde.

Tuppence, "Betty'nin 'kötü, pis' dediklerinin içinde mi?" diye sordu.

Bay Grant, "Gerçekten kötü," dedi. "Little Jack Horner"'da bizim donanma düzenimizin neredeyse tüm ayrıntıları var.

Johnny Head in the Air7 adlı kitapta ise aynı şekilde hava kuvvetlerimizin. Yaklaşık olarak diğer askeri konuların hepsi ise "There was a Little Man

and He Had a Little Gun"8 adlı kitabının içinde."

Tuppence, "Peki ya Goosey, goosey, gander?"9 diye sordu.

"Dikkatle incelendiğinde o kitabın içine de görünmez mürekkeple bu memleketin istilasına yardım etmek üzere ayarlanmış önde gelen kişilerin isimleri yazılmış. Bunların arasında iki emniyet müdürü, polis şefleri, bir hava mareşali, iki general, ordu donatım müdürü, bir bakan, birçok polis müfettişi, yerel sivil savunma örgütlerinin başkanları, askerden ve donanmadan ikinci derecede önemli çoluk çocuk var, tabii Milli Emniyet'ten kişiler de."

Tommy ve Tuppence şaşkınlık içinde bakıyorlardı.

Tommy, "İnanılacak şey değil." dedi.

Grant başını salladı.

7 Johnny Head Havada.

8 Küçük Silahlı Bir Adam ve Onun Küçük Bir Silahı Vardı.

9 Kaz yavrusu, kaz yavrusu, küçük kaz yavrusu

"Alman propagandasının gücünü bilmiyorsunuz. Bu

propaganda bir şekilde insanlardaki ihtiras ve güç isteğini kabartıyor. Bu adamların vatanlarına ihanet etme nedenleri para değil, bir tür megalomani, gurur, bu ülke için kendilerinin bir şeyler başarmış olduğuna inanmanın onuru için ihanet

ediyorlardı. Bu Lucifer10 kültürü. Lucifer sabahyıldızı! Tek gurur duydukları şey ve tek ihtirasları kişisel zaferleriydi."

Ve ekledi.

Bu önemli mevkilerdeki insanların vermeleri beklenen

çelişkili emirler ve karışık eylemlerle beklenen istilanın başarı şansının ne denli artabileceğini düşünebiliyor musunuz?

Tuppence, "Ya şimdi?" diye sordu.

Bay Grant gülümsedi.

Şimdi mi? dedi. "Bırakın gelsinler.

10 Şeytanın cennet bahçelerinden kovulmadan önceki adı... Latincede ışık getiren demektir...tabirin sembolü olan iblistir.

BÖLÜM 16

'Tatlım," dedi Deborah. "Biliyor musun, senin için çok kötü şeyler düşünmüştüm."

Tuppence, "Öyle mi?" dedi. "Ne zaman?"

Gözleri ister istemez kızının siyah saçlarına takılmıştı.

"Babamın yanına İskoçya'ya gittiğin ve ben seni Gracie Teyze ile beraber bildiğim sırada.

"Birisi ile ilişkin olduğunu düşündüm."

"Oh Deb, bu doğru olamaz!"

'Tam olarak değil tabii. Senin yaşında değil. Havuç kafalı ile birbirinize ne kadar bağlı olduğunuzu bilirim. Aslında bunu aklıma sokan Tony Marsdon adında bir aptaldı. Anne, biliyor musun, daha sonra onun Beşinci Kol adına çalışan biri olduğu ortaya çıktı. Her zaman biraz tuhaf konuşurdu zaten.

Hiçbir şeyin değişmediği, belki de Hitler'in kazanmasının daha bile iyi olabileceği gibi."

Sen şey onu seviyor muydun?

'Tony'yi mi? Yok canım aslında hep biraz sıkıcı bulmuştum.

Bu dansı kaçırmamalıyım."

Deborah tatlı tatlı gülümseyerek, genç sarışın bir gencin kolları arasında dansa kalktı.

 Tuppence bir süre onun kıvrak hareketlerini izledi, sonra gözleri sarı saçlı, ince, narin bir kızla dans eden havacı üniforması giymiş uzun boylu, genç bir adama takıldı.

Tuppence, 'Tommy," dedi. "Çocuklarımızın çok hoş, iyi insanlar olduklarını düşünüyorum."

Tommy, "İşte Sheila da geldi," dedi.

Sheila Perenna masalarına doğru yaklaşırken Tommy ayağa kalktı.

Genç kız esmer güzelliğini ortaya çıkaran zümrüt renkli, bir gece elbisesi giymişti. O akşam soğuk, asık suratlı bir güzeldi.

Tommy ve Tuppence'i kaba bir şekilde selamladı.

Görüyorsunuz işte, söz verdiğim gibi geldim, dedi. "Ama yine de beni niye çağırdığınızı anlayamıyorum."

Tommy gülümseyerek, "Çünkü sizi seviyoruz," dedi.

Sheila, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Nasıl olur? Halbuki ben size karşı çok kaba davranmıştım."

Bir an sustu ve sonra ekledi.

Ama size minnettarım.

Tuppence, "Sizinle dans edecek hoş bir kavalye bulmalıyız,"

diyerek konuyu değiştirdi.

Dans etmek istemiyorum. Dans etmeyi sevmem. Buraya

yalnızca sizi görmek için geldim.

Tuppence gülümseyerek, "Sanırım sizin için bulduğumuz kavalyeyi beğeneceksiniz," dedi.

Sheila, "Ben..." diye söze başladıysa da bir an sonra sustu çünkü Carl von Deinim onlara doğru geliyordu.

Genç kız, ona hayretle bakıyordu. Kekeleyerek, "Sen..." dedi.

Carl , "Ta kendisi," diye cevap verdi.

O akşam Carl von Deinim'de bir değişiklik vardı. Sheila biraz da şaşkınlıkla onu tepeden tırnağa süzdü. Yanaklarına renk

 gelmiş, pembe bir renk almışlardı.

Biraz da heyecanla, "Sana bir şey olmayacağını biliyordum,"

dedi. "Ama yine de seni gözaltında tutacaklarını sanıyordum."

Carl olumsuzca başını salladı. "Beni gözaltında tutmalarına gerek yok."

Sonra ekledi.

"Sheila seni aldattığım için beni affet. Ben Carl von Deinim değilim. Onun ismini kullanmamı gerektiren bazı kişisel nedenlerim vardı."

Sorarcasına Tuppence'a batanca, kadın, "Devam et. Anlat ona," dedi.

"Carl von Deinim arkadaşımdı. Yıllar önce onunla İngiltere'de tanışmıştım. Savaştan hemen önce onunla Almanya'da yeniden arkadaş olma fırsatım oldu. Orada bu ülke adına özel bir görevle bulunuyordum."

Sheila, "Sen de Milli İstihbarat'tan mıydın?" diye sordu.

"Evet. Ben oradayken bazı tuhaf şeyler olmaya başladı.

Birkaç kez canımı güç kurtardım.

Planlarım bilinmemesi gerekirken bir şekilde biliniyordu. İşte o zaman bir şeylerin ters gittiğini, kendi deyimleri ile ifade edecek olursak içerde bir 'köstebek' olduğunu ve onun da benim bölümümde çalışmakta olduğunu anladım. Kendi vatandaşlarım bana ihanet ediyordu. Carl ile aramızda inanılmayacak bir benzerlik vardı. (Benim de büyükannem Almandı.) Zaten Almanya'da çalışmamın nedeni de buydu. Carl Nazi değildi.

Yalnızca mesleği ile ilgileniyordu bu benim de mesleğimdi yani araştırmacı kimyagerlik. Savaş çıkmadan hemen önce Carl İngiltere'ye kaçmaya karar vermişti. Erkek kardeşleri toplama kamplarına gönderilmişlerdi. Bu nedenlerle İngiltere'ye kaçmaya kalkıştığında büyük zorluklarla karşılaşacağını düşünüyordu, ama sonra sanki bir mucize gibi tüm zorluklar kendiliğinden çözüldü. Bu durumu bana anlattığında bayağı 228

N veya M Agatha Chiristie kuşkulanmıştım. Bütün kardeşleri ve akrabaları toplama kamplarındayken, kendisi de anti-Nazi sempatizanlığı

nedeniyle izlenirken nasıl olur da otoriteler onun Almanya'dan ayrılması konusunda bu kadar kayıtsız olabiliyorlardı? Bazı nedenlerle onun İngiltere'ye gitmesinin istendiğini anlıyordum.

Bu arada benim durumum ise giderek daha riskli bir hal alıyordu. Carl ile aynı pansiyonun farklı kiralık odalarında yaşıyorduk, bir gün çok üzülerek onu yatağanın üzerinde ölü buldum. Depresyona girip, intihar etmiş ve geride bir de mektup bırakmıştı.

Hemen o mektubu okuyarak cebime indirdim.

Ve o anda onun yerini almaya karar verdim. Almanya'dan çıkmak istiyordum. Carl'ı bunu yapmaya itenin de ne olduğunu, neden İngiltere'ye gitmek istediğini de öğrenmeyi amaç edinmiştim. Cesede kendi elbiselerimi giydirerek onu

yatağımın üzerine yatırdım. Ev sahibemiz yarı kördü.

"Carl von Deinim'in belgelerini kullanarak İngiltere'ye geldim ve doğruca ona gitmesi önerilen adrese gittim. Bu adres Şans Souci idi.

Oradayken Carl von Deinim rolünü oynadım ve asla

rahatlayamadım. Önceden oradaki kimya fabrikasında

çalışmam için gerekli düzenlemeler yapılmıştı. İlk düşüncem Nazi'ler için çalışmaya zorlanacağımdı. Ama sonradan

öğrendiğime göre bu işte zavallı arkadaşımdan beklenen yalnızca günah keçisi olmasıydı.

Casusluk suçundan dolayı tutuklanınca hiç konuşmadım.

Gerçek kimliğimin ortaya çıkmasını elimden geldiğince geciktirmek istiyordum. Neler olacağını görmek istiyordum.

"Ama birkaç gün önce bizimkilerden biri beni tanıdı ve dolayısıyla gerçek kimliğim ortaya çıktı."

Sheila sitemle, "Bunları bana anlatmalıydın," dedi.

Genç adam nazik bir tavırla, "Eğer böyle düşünüyorsan özür 229

N veya M Agatha Chiristie dilerim," dedi.

Gözleri Sheila'nınkilerin içine bakıyordu. Genç kızın gözlerinde hırs ve gurur pırıltıları vardı sonra öfkesi geçti, bakışları yumuşadı.

Sanırım böyle davranman gerekiyordu... dedi.

Sevgilim...

Carl fazlasını söylemek için kendini zor tuttu.

Haydi, gel dans edelim.

Beraberce masadan ayrıldılar.

Tuppence içini çekti.

Tommy, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sheila'nın Carl'ı herkesin karşı olduğu bir Alman olmadığını öğrendikten sonra da sevmeye devam edeceğini umarım."

Bana hâlâ seviyor gibi geldi.

"Evet ama İrlandalıların ne yapacağı hiç belli olmaz, inanılmayacak kadar ters insanlardır.

Hem Sheila doğuştan asi."

İyi de Carl o gün ne diye senin odanı karıştırdı dersin? Bu bizi ne kadar yanlış yollara sevk etti.

Tommy güldü.

"Galiba Bayan Blenkensop'un şüpheli bir şahıs olduğunu düşünüyordu. Gerçekten de öyle biz ondan kuşkulanırken, o da bizden kuşkulanıyormuş."

Derek Beresford damıyla birlikte ebeveynlerinin masasının yanından geçerken, "Hey siz niye dans etmiyorsunuz?" diye sordu.

Onlara cesaret vermek istercesine gülümsüyordu.

Tuppence, "Bize karşı çok iyiler, Tanrı onları korusun," dedi.

O sırada ikizler dans partnerleriyle birlikte masaya dönüp oturmuşlardı.

 Derek, babasına, "Nihayet bir iş bulmuş olmana çok sevindim," dedi. "Sanırım, pek ilginç bir iş değil?"

Tommy, "Oldukça tekdüze bir iş,", diye yanıtladı.

Önemli değil, bir şeyler yapıyorsun ya. Asıl önemli olan bu.

Deborah, "Annemin de oraya gidip, çalışmasına izin verilmiş

olmasına sevindim," dedi.

Şimdi çok daha mutlu görünüyor. Çok sıkıcı değildi, değil mi anne?

Tuppence, "Bana hiç de sıkıcı gelmedi," diye yanıtladı.

Deborah, "Güzel," dedi ve ekledi. "Savaş bitince ben de size kendi işim hakkında bazı şeyler anlatabileceğim. Gerçekten çok ilginç ama çok da gizli."

Tuppence, "Ne heyecanlı!" dedi.

Oh, gerçekten öyle. Gerçi uçmak kadar değil ama...

İmrenerek Derek'e bakıyordu.

Derek çok yakında terfi...

Derek telaşla, "Sus Deb," dedi.

Tommy, "Evet Derek? Sen neler yapıyorsun, anlat?" diye sordu.

"Ah önemli bir şey değil, herkes gibi ben de üzerime düşen rolü yapıyorum. Niye benim üzerimde durduklarını bilmiyorum ama, diye mırıldanan genç havacının yüzü kızarmıştı."

Büyük bir günah işlemekle suçlanmışçasına utanmıştı.

Yanındaki genç kızla beraber ayağa kalktı.

Hiçbir dansı kaçırmak istemiyorum bu son izin gecem.

Deborah, "Haydi Charles," dedi.

İki kardeş dans partnerleriyle birlikte hızla uzaklaştılar.

Tuppence içinden dua ediyordu. "Tanrım onları koru. Onlara bir zarar gelmesine izin verme."

Tommy'nin gözlerinin içine baktı.

 O çocuk... dedi Tommy. "Onu?..."

"Betty mi? Oh, Tommy senin de onu düşünüyor olmana çok sevindim. Bunun bir tür annelik içgüdüsü olduğunu

sanıyordum. Gerçekten istiyor musun?"

Onu evlat edinmeyi mi? Niye olmasın ki? Zavallı çocuk, çok acı günler geçirdi. Üstelik bizim için de evin içinde büyüyen birisini görmek de eğlenceli olabilir.

Oh Tommy!

Elini uzatarak kocasının elini tuttu. Göz göze bakıştılar.

Tuppence mutlulukla, "Hep aynı şeyi düşünüp aynı şeyi istiyoruz," dedi.

Deborah pistte Derek'in yanından geçerken mırıldandı.

"Şunlara bak gerçekten de el ele oturuyorlar. Çok tatlılar, değil mi? Bu savaş günlerinde sıkılmamaları için bizler elimizden geleni yapmalıyız..."

SON

Ayhan

Digitally signed by Ayhan Hoca

DN: cn=Ayhan Hoca, o=Home

Company, ou=Manager,

Hoca

email=ayhanhocha@yahoo.com,

c=TR

Date: 2012.09.05 17:36:49 +03'00'